

Kč 12,90 / Sv. 026
Slov. Sk 14,50 / Něm. DM 2,00

BASTEI

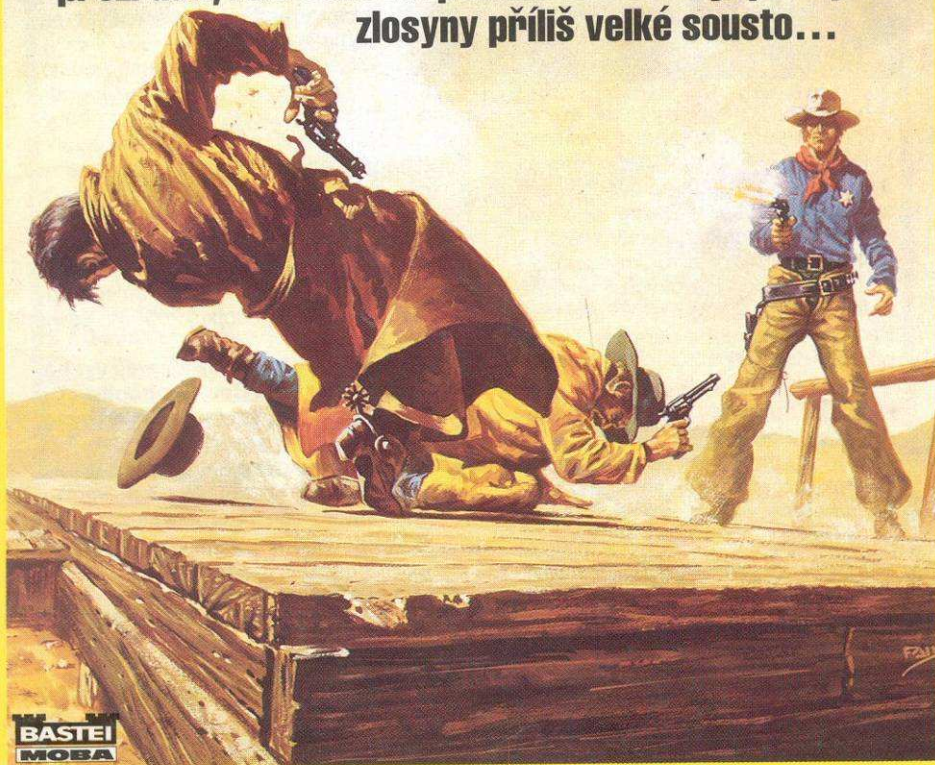
MOBA

G.F. FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Nebezpečná pýcha

**Bandité použili všech prostředků, aby ho donutili
prozradit, kde schoval poklad. Ale Lee byl pro tyhle
zlosyny příliš velké sousto...**

BASTEI
MOBA

Švýcarsko Fr 2,00 / Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / 12-93

MOBA BASTEI MOBA

G.F. FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Nebezpečná pýcha

Nebyla to náhoda, že se Lee Ames a Abe Sturges setkali. Cesta ze dvou směrů vedla pouze tímto průsmykem. Když se kůň Abe Sturgesa zastavil – zešíroka rozkročený a s hlavou svěšenou nevýslovnou únavou, jezdec chraptivě řekl: „Pomoz mi, Lee Amesí – jdou po mně a já jsem v koncích. Já ani kůň už nemůžeme dál.“

Když znovu zakašlal, objevila se mu na rtech krev. Krví měl nasáklou celou košili. Byl to zázrak, že se po tak vyčerpávající cestě ještě držel v sedle.

Lee Ames popojel až k němu. „Kdo je ti v patách?“ zeptal se.

Ale odpověď nedostal hned. Abe Sturges se zmohl pouze na pokřivený úsměv. Pak se zapotácel a zaryl se šlachovitými prsty do hřívky svého koně.

Lee Ames seskočil ze sedla a Abe Sturgesa zachytil. Odnesl jej do stínu skalního výběžku. Trvalo několik minut, než zjistil, že Abe Sturges dostal kulku do zad, že mu projela tělem a zřejmě mu poranila plíce.

Kolik mil asi Abe Sturges, zápasící se smrtí, ujel? Sledovali pronásledovatelé pořád ještě jeho stopu? Proč dostal ránu do zad?

Bandita se brzy vzpamatoval.

Zkřivil ústa, obočí mu zacukalo. Když otevřel oči, lesknoucí se horečkou, spatřil v nich Lee Ames stín blížící se smrti ...

„Dej mi svého koně, Lee Amesí,“ zasténal Abe Sturges. „Na tvém koni bych mohl...“

„Ne, nedokázal bys to. Ani kdyby tě nikdo nepronásledoval, neudržel by ses v sedle ani sto kroků. – Abe, nic si nenamlouvej.“

Lee Ames, který byl ve válce a viděl už umírat nejednoho člověka, to pronesl se vši vážností, která pramenila ze soucitu, hořkosti a z vědomí neodvratného konce.

Abe Sturges, který tomu až dosud nechtěl věřit, který se nedokázal vzdát, pokud v něm byla třeba jen jiskérka naděje, si nyní uvědomil, že je s ním konec.

Jeho hubená šlachovitá postava se uvolnila. Sípavě vydechl, jako by byl rád, že se konečně může odevzdat do rukou osudu.

Na chvíli ještě zavřel oči. Ale pak je vytřeštil, jako by měl strach, že ztrácí čas.

„Lee Amesí,“ řekl, „jsme staří kamarádi. Byli jsme spolu skoro celou válku. Byls dobrý spoluhráčovník. Je to určitě víc než náhoda, žes mě tady nahoře potkal. Mělo to tak být. Přisámboh, že neznám na světě člověka, kterému bych svoje dědictví odkázal s větší radostí – a je to veliké dědictví! Slyšíš? Nemysli si, že tady blábolím z horečky. Před pár dny jsme přecházeli přes Rio Grande s válečným pokladem generála Paca Cataliny; zlato, drahokamy, peníze v různých měnách – spousta peněz! Všechno, co nechal generál Paco Catalina své zdivočelé vojáky nakrást, jsme mu vzali.“

„Po Maxmiliánově smrti byl Catalina na útěku. Z generála se stal bandita, na jehož hlavu nechal Benito Juarez vypsát vysokou odměnu. My jsme Paca Catalinu zabili, kořist jsme mu vzali a jeho mužům jsme utekli. Protože jsme patřili k nim.“

Sturges zmlkl a zavřel oči. Lee Ames si jej prohlížel a

hlavou mu vířily myšlenky. Snažil se pochopit, co mu Abe vykládal.

Bylo to jednoduché.

Paco Catalina byl jedním z těch zločinných generálů, kteří po Maxmiliánově smrti vedli revoluci proti Benitu Juarezovi. Patrně to byla jen záminka, aby mohl, ještě s několika dalšími, loupit.

Abe Sturges určitě patřil k oněm americkým dobrodruhům, kteří krátce po válce odešli do Mexika, aby tam jako žoldáci bojovali za některé bohaté pány.

Pak se ale v tom zmatku seběhlo všechno jinak. Spolu s několika dalšími kumpány patřil k bandě generála Paca Cataliny. Nakonec se jim podařilo zmizet i s generálovou válečnou kořistí.

Jenže ten jejich velký lup jim nepřinesl mnoho štěstí. Zřejmě se cestou dostali do léčky.

Dříve, než mohl Lee Ames v myšlenkách pokračovat dál, otevřel Abe Sturges opět oči. V jeho pohledu se zračil divoký, zoufalý vzdor.

„Vydali se za námi ze San José,“ zamumlal. „Nějak se dozvěděli, že s sebou máme poklad Paca Cataliny. Hnali nás na odpočinutých koních. Jenom já jsem unikl – s pokladem. Jen já! – Lee, tenkrát v občanské válce proti Severu jsi mě vzal k sobě na koně, protože ...“

„Nech toho, Abe,“ přerušil ho Lee Ames, „to je dávno! Jenže já o ten poklad nestojím.“

„Nebud' přece blázen!“ vyrazil ze sebe Abe Sturges. „Copak to má trčet na dně jezera u El Capitanu? Generál Paco Catalina si nevedl záznamy o tom, komu ty šperky a peníze ukradl. Není možné ty věci vrátit jejich majitelům. Spousta z nich je také už mrtvých. Je to prostě poklad bez pána. – Vezmi si jej, chlapče! Ale měj se na pozoru před lidmi ze San José. Ti...“

Sturges hovořil z posledních sil, pořád přerušován

nutkáním ke kašli, který hekavě potlačoval.

A teď už nemohl dál.

Lee Ames pro něj udělal, co mohl. Abe Sturges se na něj ještě jednou vděčně podíval a pak skonal.

Lee Ames vstal a podíval se na jezdce, kteří mezitím přijeli po stopě Abe Sturgese.

Skupinu vedl Bill Ironwood, drsný, vousatý šerif ze San José. Úkosem pohlédl ze sedla své šedivé kobyly na mrtvého.

Když se podíval na Lee Amese, oči mu ztwardly a začaly se chladně, nebezpečně blýskat. To, že tenhle muž nosil na vestě šerifskou hvězdu, ještě neznamenal, že by byl zastáncem zákona.

Na západ od Pecos Riveru ještě žádný zákon neplatil. Dokonce i texasští rančeři byli na tomto území bezmocní. Tato země patřila více méně banditům a vyvrhelům. Momentálně tady byli pouze šerifové a úředníci, kteří skutečným vládcům tohoto kraje vyhovovali, nebo jimi byli dokonce na svá místa dosazení.

Na západ od Pecosu bylo prostě všechno jinak.

Lee Ames to dobře věděl.

Navíc ještě o Billu Ironwoodovi slyšel a podle popisu jej okamžitě poznal. Věděl, že teď nastanou nepříjemnosti, protože Bill Ironwood se s pomocí svých přátel a nohsledů stal šerifem tohoto kraje proto, aby jej ovládal.

Lee klidně opětoval drsný šerifův pohled a nikdo by si na něm nevšiml, jak je ostražitý a napjatý.

Lee Ames byl vysoký, hubený muž, který byl i přes zdánlivou ležérnost schopen reagovat mimořádně rychle. Na levém boku mu visel opotřebovaný kolt s jednoduchou pažbou. Pozoruhodné byly na Lee Amesovi jeho sytě modré oči. Vlasy měl tmavé. Ačkoliv byl ještě dost mladý – asi pětadvacet – tvrdá válečná léta a doba potom mu vryly do poněkud nepravidelného obličeje hluboké vrásky.

„No, tak co říkal, než zemřel?“ zeptal se Bill Ironwood pomalu.

„Nic,“ odpověděl Lee Ames. „Když jsem k němu přišel, spadl z koně. Odnosl jsem ho k vodě a udělal jsem, co se dalo. Ale už se neprobral. Zemřel mi v náručí. Byl to div, že s takovými ranami sem vůbec dokázal dojet.“

V očích Billa Ironwooda to po těchto slovech zajiskřilo ještě víc.

„Jo, byl to dost houževnatý chlap,“ konstatoval, „a co jsi ty zač, hochu ? – Jméno?“

„Ames. Lee Ames.“

„Lee? Jak to Lee? Jsi příbuzný generála Lee?“

„Ne! Vždyť je spousta lidí, kteří se jmenují Lee. Ale do toho vám nic není, šerife!“

„Nonono!“ odvětil Ironwood. „To je ale nějaký hrdý hošánek. – Tak fajn, na chvíli si tady odpočineme. Aspoň se trochu blíž poznáme. – Já jsem Bill Ironwood. Už jsi o mně slyšel?“

„Šerif ze San José,“ zamumlal Lee Ames.

„No vida! Tak tos o mně slyšel, Lee Ames, že každého drsňáka dokážu pěkně zmáčknout. – Sesedej! Než pojedeme dál, pořádně si tady odpočineme.“

Tato poslední slova byla určena jeho mužům.

Lee Ames si je prohlížel. Bylo to šest drsných chlapů, silných, tmavých, zamlklých a s ostrými pohledy v ostře řezaných tvářích. Doslova ostríži. Takže s těmihle hombres se Bill Ironwood stará ve svém revíru – po svém – o právo a pořádek.

Lee Ames se věnoval svému koni. Nechali ho být.

Když pak později seděli kolem táboráku, pozval ho Bill Ironwood kývnutím ruky, aby si přisedl.

Lee Ames za chvíli seděl mezi nimi, usrkával silnou kávu a pochutnával si na slanině a omeletě. Chvíli žvýkali mlčky. Pak šerif řekl:

„Takže už jsi měl dost času na rozmyšlenou, Lee Amesí. Víš, že nejsem jako tihle noví šerifové podle poslední módy, co berou zákon tak strašně přísně. Jsem trochu staromódní a spoustu věcí dělám po svém. — Chceš vědět, jak?“

„Ne,“ zamumlal Lee Ames a pohlédl mu pevně do tvrdých očí.

„Jsi pyšný, ale pýcha může být strašně nebezpečná. Může člověka strhnout k tomu, že se vrátí rovnou do pekel. — No, příteli Amesí? Teď si popovídáme rozumně.“

Ironwood vylil kávovou sedlinu ze svého hrnku do ohně. Jeho pohyb jasně nasvědčoval, že přátelské posezení u ohně skončilo.

„Nevěřím, že ten chlap zemřel jen tak, bez toho, aby předtím něco řekl. Nevěřím tomu a vsadil bych na to pořádnou hromadu prachů. — Amesí, chlapče, jsme tady mezi svými. Nechceš raději promluvit dobrovolně?“

„A co mám vlastně říct?“ zeptal se Lee Ames rozhořčeně. Byl dobrý herec. Jeho tvář vyjadřovala přesně tu správnou směs rozhořčení, vzteku, pobouření, pýchy a bezradnosti, kterou je od člověka jako on, v podobných situacích možno očekávat.

Bill Ironwood si jen přejel po rozježené bradě a zasmál se. Ukázal mohutné zuby.

„Mě neoblafneš, můj milý amigo,“ řekl a pak luskl prsty.

Lee Ames zareagoval rychle. Vrhł se z dřepu přes oheň, převalil se přes rameno a pak bleskurychle vyskočil.

Ti chlapi se na něj chtěli vrhnout jako smečka vlků na raněného, jehož pach krve je docela zbavil smyslů.

Svědčilo to o Leeho rychlosti a zkušenosti, že jim vyklouzl a ještě přeskočil přes oheň. Patřil k těm, kteří dokážou jednat instinktivně a správně.

Předtím už nenápadně povolil kolt. Takže při tom přemetu přes oheň zbraň ztratil. Když vyskočil, chtěl po ní

sáhnout, ale v pouzdře ji nenahmatal. Jeho pohotová levačka zůstala prázdná.

A tak ho dostali!

Mohl se bránit jen pěstmi a nohama.

Jenže proti takovýmhle šesti hromotlukům neměl šanci. Byli docela posedlí po pokladu a věřili tomu, že umírající mu něco prozradil.

Jinak pro ně bylo všechno vedlejší.

Pořádně ho zmlátili a naznačili, co ho čeká, pokud se už konečně nevzdá a nezapomene na svou pýchu.

Přestali, teprve až už nemohli a on upadl do bezvědomí.

Po chvíli přišel k sobě. Nechali ho, aby se odplazil po čtyřech k vodě a aby se tam trochu opláchl.

Ale neustále ho sledovali. Cítil na sobě jejich nemilosrdné pohledy.

Když se trochu vzpamatoval, opřel se zády o balvan a natočil se směrem k nim. Oči mu opuchly, ale zatím ještě viděl. Ti chlapi byli pěkně drsní — a jejich vůdce má šerifskou hvězdu!

Jenže co v tomhle kraji znamená plechová hvězda! Takovou si může připíchnout každý, kdo má moc.

Lee Ames řekl: „Vy lumpové! Asi mě umlátíte k smrti, protože já nevím nic — vůbec nic. Jenže vy mi to nevěříte. Co chcete vědět? Dejte mi alespoň nějaký záchytný bod, abych mohl alespoň lhát. Co to má být? Jste zatracená banda zločinců a je to přímo výsměch, že váš šéf nosí hvězdu muže zákona. — Pche!"

Rozhořčeně se odmlčel a jeho „pche" bylo plné opovržení.

Usmívali se. Šerif řekl suše: „Už jsem naznačil, že svou funkci vykonávám tak trochu mimo rámec zákona a že jsem trochu staromódní. — Chacha, hochu, copak nevíš, kolik se toho na tomhle světě děje mimo zákon? To, co děláme my, jsou jen malé ryby. A vůbec — v tomhle kraji

platí docela jiná pravidla a nepsané zákony, než tam, kde se už usadila civilizace a řád. Ale to víš stejně dobře jako my. — No, tak ti tedy věřím, Lee Amesí. Ale musíš jet se mnou do San José."

„Proč?" zeptal se Lee Ames ostře.

Všichni se na něj usmívali.

„Kvůli protokolu," řekl pochybný šerif docela klidně. „Musíš přece podepsat protokol, ve kterém bude přesně uvedeno, jak a kde jsme toho mrtvého našli. — Musíš s námi, amigo!"

Lee Ames neodpověděl. Ale došlo mu, že je i nadále zajatcem téhle bandy ze San José.

Samozřejmě prohledali mrtvého i brašny u sedla. Rozřízli dokonce i samotné sedlo. Ale nenašli nic, vůbec nic, z čeho by se dalo usuzovat na kořist z velké loupeže.

Vydali se tedy po stopách Abe Sturgese nazpět. Byla to dost zřetelná stopa, protože těžce raněný Abe Sturges už neměl přehled a celé dlouhé úseky jel napolo v bezvědomí. Nebyl už schopen stopy za sebou zahladit.

Všude tam, kde bylo ze stop poznat, že jeho kůň zastavil a kde odpočíval, prohledali chlapi okolí zvlášť důkladně. Odvalili dokonce stranou několik kamenů a vyrvali keře, pod kterými se mohlo něco skrývat.

Lee Ames stále myslel na Abe Sturgese, který mu řekl, že poklad hodil do jezera u El Capitan Creeku. Lee Ames to malé, téměř okrouhlé jezero znal. Byl tam dvakrát nebo třikrát, ale to bylo před válkou, když se tudy toulal s několika kamarády.

Lee Ames se snažil neprozradit nic ze svých myšlenek. Bylo to snadné, protože ti chlapi ho zřídili tak, že mu, obličej natekl a každou chvíli měnil barvu. Z jeho tváře se

nedalo vyčíst nic.

Než se dostali k El Capitan Creeku, byla noc. Zastavili se a rozdělali tábořiště. Bill Ironwood nedovolil jet ani o krok dál.

Lee Ames byl za ten odpočinek vděčný. Celé tělo ho bolelo.

Banda ho nechala na pokoji, i když nálada nebyla dobrá. Všichni byli rozmrzeli, protože ten, kterého stíhali, jim unikl a s ním i kořist, o kterou ho chtěli obrát.

Když byla hotová silná káva a jídlo, řekl Bill Ironwood drsně přes rameno: „No, tak pojď, Ames! Nenecháme tě hladovět a třást se zimou. Takoví zase nejsme. Nebo jsi zase pyšný, když jsme tě tak zmlátili?”

„Ne! Vůbec nejsem pyšný,” zamumlal Lee Ames. Sledovali ho jak si dřepł k ohni. Neušlo jim, jak ztěžka se pohybuje.

Lee Ames se zamyšleně napil a pustil se do jídla.

Po chvíli se ho zeptal Bill Ironwood:

„Takže ty se jmenuješ Lee Ames? — No a co jsi zač? Co děláš? Proč se potloukáš tady v tomhle kraji?”

„Jedu od Soccora,” zamumlal Lee Ames. „Zajížděl jsem tam na rančích koně.”

„Aha, krotitel,” zasmál se šerif. „A proč jsi ze Soccora odjel?”

„Do toho nikomu nic není,” zamumlal Lee Ames.

Jeden z chlapů se zeptal: „Máme mu dát ještě jednou do těla, Bille?”

„Ale ne,” řekl Ironwood, „je dost chytrý a ví, že v tomhle kraji se dá jeho stopa vysledovat docela snadno. Proto taky hned přiznal, že přijel ze Soccora.”

Předklonil se, zadíval se na Lee Amese a zeptal se: „Je v tom ženská nebo souboj?”

„Obojí,” zamumlal Lee Ames. „Ale vy byste se to stejně rychle dozvěděli. Byla v tom prostě mladá žena jednoho

rančera — no a jeden pistolník, kterému ten rančer zaplatil stovku dolarů."

Všichni se rozchechtali.

„A co se stalo s tím pistolníkem?“ zeptal se jeden chrtivě.

„Když bude šetřit, vystačí mu těch sto dolarů do doby, než bude zase aspoň trochu při síle,“ zamumlal Lee Ames. „Doktor v Soccoru není drahý. Nechte mě jet. A vraťte mi konečně můj revolver. Pořád ještě nevím, co vlastně bylo s tím mrtvým, co jste mu byli na stopě. Asi hledáte něco, co zahodil nebo ukryl. Ale já vám povídám, o tom nic nevím.“

„Jistě,“ zamumlal Bill Ironwood a v očích mu zaplály ohýnky. „My ti věříme, hochu. Vždyť taky s námi jedeš jen proto, abys podepsal protokol. A tvůj kolt... No, Jorge, vrať mu tu jeho bouchačku. Chápu, že se bez revolveru cítí jako nahý. — No, a byla ta mladá rančerova žena hezká?“

Lee Ames přikývl. „Vělice,“ řekl.

Zase se zachechtali. „A jela po mužských?“ zeptal se jeden z chlapů. Jenže jeho odpověď je zklamala. Řekl totiž: „Všechno jsem zapomněl. Příliš jste mě zmlátili, vy parchanti. Jděte k čertu!“

Zase se nasupili.

Asi by dali Lee Amesovi druhý nářez a zase by ho k nepoznání zřídili, protože to byla divoká a drsná banda. Ale Bill Ironwood je pokynem ruky zastavil.

„Nechte ho být,“ řekl. „Tenhle modrooký Indián je tak pyšný, že by se raději nechal umlátit, než by povolil. Nechte ho být. Víme už co je zač. Takových není mnoho. Trvalo mi chvíli, než jsem to poznal.“

Poslechli. Byl jejich šéf.

Když se později Lee Ames zabalil do přikrývek a ještě jednou přemýšlel o svých zážitcích, ani v nejmenším nepochyboval, že Bill Ironwood s ním má jisté záměry. Vzpomněl si na toho starého rančera u Soccoro, který si

vzal za ženu holku z tančírny.

Kvůli ní jsem musel odjet a dostal jsem se do téhle kaše, pomyslel si roztrpčeně.

Brzy ráno dorazili k jezeru El Capitan.

Malé, okrouhlé jezero nebylo ničím jiným, než malým kráterem, do něhož se vléval potok. Na západě zase vytékal.

Jezdci si chvíli prohlíželi okolí. Jeden z mužů, který se vyznal ve stopách jako zkušený Apač, pečlivě zkoumal půdu.

Narovnal se a sípavě řekl:

„Tady nezastavil. Projel tudy.“

Bill Ironwood se zamyslel. Nakonec řekl: „Kožený vak nebo dvě spojené brašny by se přece daly odhodit i za jízdy. – Kdo z vás umí dobře plavat a potápět se? Tohle jezero je hluboké. Je to pořádný trychtýř s hloubkou víc než patnáct yardů. A ty krámy byly moc těžké. Jak už to tak u zlata a drahokamů bývá. – No tak, hoši, kdo z vás to zkusí jako první?“

Jeho hlas zněl vyzývavě.

Jeden z jeho mužů seskočil ze sedla a začal se svlékat.

Když vnořil do vody nohu, stáhl ji se zaklením a řekl nakvašeně: „Ta je ledová, zatraceně ledová. – A vážně se to vyplatí. . . ?“

„Nesmíme vynechat žádnou možnost. Alou do vody, Brazosi!“ řekl Ironwood. Jestli ty krámy dole najdeš, dostaneš taky pěkně tučnou odměnu. A s takhle špinavýma nohama máš stejně na čase, aby ses vykoupal. Jak jenom někdo může mít takhle špinavé nohy, Brazosi!“

„To je ponožkami,“ vysvětlil Brazos. „Ty tak barví.“ Řekl to rozhořčeně a odhodlal se vstoupit do vody oběma

nohama. Ale protože břeh se strmě svažoval, na kluzkém kameni mu nohy podjely a on byl rázem ve vodě celý.

Bylo úžasné, jak rychle se mu podařilo dostat se zase na břeh. Jen lapal po dechu a zadýchaně řekl: „Ta-ta-ta je ledová! Vždyť se mi v té ledárně zastaví srdce a ...“

„Marš do vody!“ zařval vztekle Bill Ironwood.

Tu Brazos poslechl a konečně se odvážil. Tentokrát zůstal ve vodě a udělal několik temp. Jak už jeho jméno napovídalo, pocházel od Brazos Riveru. U řeky vyrostl.

Ponořil se a bylo vidět, že není špatným plavcem.

Když se zase vynořil, byl celý zadýchaný, plival kolem sebe a plácal dlaněmi. Konečně se mu podařilo promluvit: „Ttatata je leleledová! A hluboká! Jeještě jsem se vůvůvůbec nedostal na dno!“

„Zkus to ještě!“ vykřikl zlobně Bill Ironwood.

A pak zase napjatě vyčkávali.

Když se konečně vynořil, jen z posledních sil se doplácál k břehu a vyplivl spoustu vody. Trvalo to ještě hodnou chvíli, než byl schopen mluvit. Nakonec ze sebe celý udýchaný dostal: „Byl jsem dole. – Nic tam není vidět, je tam úplně tma. – Ale i když jsem hledal – neleželo tam nic, co by vypadalo jako pytel nebo brašny. – A víc už tam nejdu.“

Po těch slovech vylezl ven. Bylo na něm vidět, že má dost.

Ironwood se už nepokoušel ho nutit. Dobře věděl, že tenhle chlapík už prostě nemůže. Ale řekl:

„To nestačí. Ještě někdo musí dolů. Tohle k ničemu není. Musíme si být naprosto jisti, že tam dole nic není – naprosto jisti!“

Naléhavě se podíval po mužích.

Vtom se rozhodl Jorge. Všichni se dívali, jak kráčí váhavě do vody a jak se nakonec potápí – jednou, dvakrát – dokonce třikrát.

Ale i Jorge se musel vzdát bez úspěchu. Řekl: „K čertu s takovou ledárnou! Nic tam není – vůbec nic – kromě kamení! Jenom tady zbytečně ztrácíme čas, Bille!“

Bill Ironwood zaváhal.

„Nejste zrovna moc dobří plavci a potápěči,“ řekl. Jeho pohled padl na Lee Amese. „A jak je to s tebou? Zkusíš to?“

„Já vůbec neumím plavat,“ řekl Lee Ames.

Ironwood na něj upřeně hleděl. „No tak dobrá,“ rozhodl se. „Jedeme tedy dál.“

Byla to úmorná a pro muže ze San José neúspěšná cesta. Ať hledali po obou stranách stopy Abe Sturgese sebevíc, nenašli nic.

Dostali se až k onomu místu, na němž došlo k přepadení Abe Sturgese a jeho partnerů. Narazili na dva muže, kteří ovšem patřili k šerifovým lidem a které tady šerif nechal. Poštovní cesta tady vedla úvozem.

Jeden z mužů ohlásil: „Všechny jsme pohřbili a odstranili i mrtvé koně. – Měl ten čtvrtý, co nám utekl, u sebe kořist?“

Ironwood mlčky zavrtěl hlavou. Ale jeho muži začali vztekle nadávat. Najednou se z nich stala nespokojená banda, která se cítí, že jí unikl výsledek jejího úsilí.

Jen jeden se zeptal: „A není pochyb, že ti chlapi skutečně přešli přes hranice s pokladem generála Paca Cataliny? Nehonili jsme se snad za něčím, co vůbec nebylo?“

Zle na něj pohlédli.

Ironwood stroze odvětil, jako by se chtěl sám utvrdit ve svém přesvědčení:

„Můj člověk v Mexiku je spolehlivý. Není pochyb. Ti

čtyři pistolníci Catalinu zabili, utekli od jeho bandy a pak přešli i s Catalinovou válečnou kořistí přes Rio Grande. Můj člověk v Mexiku je sám pronásledoval. Jen jemu se podařilo několikrát vyměnit koně a tak získat náskok. – Není pochyb, ti čtyři měli poklad u sebe a ten, který těžce raněný utekl, ho vezl dál. – Musíme zjistit, kde ten pytel nebo obě brašny ukryl. Může to být jen pytel nebo dvě brašny. – A my ty krámy dostaneme! To přísahám!“

Poslední slova vyrazil ostře. Nebylo pochyb, že se nevzdal.

Jeho drsný pohled se zase upnul na Lee Amese.

Ten mu pohled opětoval a řekl: „Takže teď už je mi to jasné. Ale nemohu vám pomoci, Ironwoode. Věřte mi už konečně a nechte mě táhnout dál.“

„Vždyť ti věřím,“ zamumlal Bill Ironwood. „Potřebuji tě jen jako svědka k protokolu. Vracíme se zpátky do San José.“

Jeho poslední slova byly povel pro všechny.

Během cesty drželi Lee Amese neustále mezi sebou.

Byl zajatcem a věděl to.

Když si uvědomil, že je jediným člověkem, který bezpečně ví, kde se dá najít uloupená válečná kořist zločinného mexického generála, pocítil škodolibou radost.

Ani kdyby měl chcípnout, neprozradí těmhle lumpům, co ví!

San José bylo město založené ještě Spaněly. Je to jasné hned, když člověk spatří rozpadlé zdi kostela. Osada pak vznikla vedle. Ke stávkám z adobe v mexické části města v posledních létech přibýly dřevěné domy přivandrovalých Angloameričanů.

Lee Ames spatřil město ve světle měsíce a hvězd. Cestou

si všiml světýlek rančů a malých osad. Země tady byla úrodná a nevýslovně krásná. Hory, údolí, zelené pásy kopců, lesy – prostě všechno. Lee Ames už mnohokrát slyšel, že kraj kolem „velkého záhybu“ Rio Grande je i rájem lovců.

Teď se tedy nedobrovolně dostal do tohohle kraje, v němž zřejmě vládne Bill Ironwood, který se tady, s pomocí svých drsných chlapů, udělal šerifem.

Město vypadalo mírumilovně. Jeli kolem domů, ze kterých vycházelo nažloutlé světlo. Tu a tam se ozval ženský smích, hra na kytaru a zpěv.

Dokonce i děti byly v tuto pozdní hodinu vzhůru. Při zvuku podkov se rozštěkali psi. Ve vchodech domů a na verandách se objevily postavy a sledovaly oněch deset jezdců.

Teď se jistě v San José rychle rozkřikne, že se šerif vrátil.

Ze salonů a hospod vycházely skupinky, mlčky se zastavily a pak opět – jako na povel – zmizely.

Ironwood zavedl své jezdce do dvora veřejné stáje. Sesedl a opratě svého koně hodil vyzáblému klukovi, který sem rychle přispěchal.

Ironwood rychle odešel a ani se neohlédl.

„Hej, šerife, co bude se mnou?“ zvolal za ním Lee Ames.

„Zítra dopoledne,“ odsekl šerif.

Lee Ames tiše zaklel. Pochopil, že v tomhle městě je ponechán sám sobě napospas, ale že ho stejně budou pořád sledovat.

Byl unavený, údy ho bolely a pořád ještě na něm byly vidět následky výprasku.

Stejně jako ostatní muži se postaral o svého koně, zavedl ho do jedné z ohrad, které byly na návětrné straně uzavřeny dlouhým přístřeškem a pak se díval, jak se ti chlapi vzdalují. Jeden se ještě zarazil a řekl suše: „Amesi,

doufám, že nechceš vzít roha? To by bylo moc hloupé, Amesí – hlas se nejpozději v poledne u Ironwooda. To je rozkaz!“

Pak zůstal Lee Ames sám – zdánlivě sám a volný. Jenže on tomu nevěřil. Jeho cit ho určitě neklamal. Cítil, že je sledován. Na velkém dvoře veřejné stáje byly stíny, v nichž mohlo být leccos ukryto.

U jednoho z odstavených vozů se náhle rozzářil plamínek sirky. Na chvíli spatřil Mexičana, který sklonil hlavu a chráněn širokým okrajem klobouku si zapaloval cigaretu.

Lee Ames měl dojem, že toto zdánlivě nenápadné a náhodné vzplanutí zápalky není ničím jiným než varováním.

Pocítil pořádný vztek.

Jenže byl vyčerpán a unavený. Ani ne tak jízdou, ale těmi ranami, které dostal a které by trochu méně zdatného člověka upoutaly na několik dní na lůžko.

I jeho kůň byl unavený.

A šanci utéct by měl jen na odpočínutém, velice rychlém a vytrvalém zvířeti.

Zatím se o to nemůže pokusit.

Zamířil k velké kádi s vodou, svlékl se do půl těla a umyl se. Když byl hotov, přišel kluk, který zavedl šerifova koně do zvláštní ohrady. Zastavil se před Amesem. Dívali se na sebe v měsíčním světle.

„Mohl bych se vyspat v seníku?“ zeptal se Lee Ames po chvíli. Mexičan beze slova přikývl a zmizel ve stáji, v jejíž přední části měl zřejmě příbytek.

Když o chvíli později Lee Ames ležel na seně, přidružil se k pocitu vzteku a hladu ještě další – uražená pýcha.

Zmlátili mě jako prašivého psa, pomyslel si. A teď si ze mne. ještě takhle utahují. Vrátili mi kolt a nechali mě, abych se zdánlivě volně pohyboval. Jenže jsem stejně

jejich zajatcem. A co bude dál?“

Opět si uvědomil, že je jediným člověkem, který bezpečně ví, kde je uložen poklad.

Najednou se ho zmocnila touha si ten poklad vzít.

Bylo by zvláštní zadostiučinění, vyfouknout těm lumpům celou tu nádheru.

Lee Amesovi se to zalíbilo. Ne ani tak kvůli bohatství, ale proto, že se bude moci pomstít.

Následujícího rána se Lee cítil lépe. Žebra ani svaly ho už tak nebolely. Mohl se zase zhluboka nadechnout. Když pak uviděl odraz své tváře na hladině vody v kádi, zjistil, že i otoky v obličejí už polevily. Už byl zase k poznání.

Umyl se a náhle pocítil strašný hlad. A pak nastalo nepříjemné překvapení.

Zmizel jeho kůň!

Nejprve si myslel, že si ho mezi ostatními zvířaty v ohradě a pod přístřeškem hned nevšiml.

Ale byl pryč!

Odběhl do veřejné stáje a doufal, že snad štolba odvedl zvíře do některého z boxů.

Ale ve stáních byla pouze tři nemocná zvířata. Touhle roční dobou byli všichni ostatní koně v ohradě. Za horšího počasí se mohli skrýt pod přístřeškem.

Štolba vystoupil z boxu, kde právě natíral jednoho koně páchnoucí masťou. Zeptal se: „Co chcete?“

„Svého koně,“ odpověděl Lee Ames. „Vy jste mého koně někam odvedl nebo vypustil ven? Není tady.“

Hubený štolba se na něj klidně podíval. „Možná si ho někdo vypůjčil nebo ho vyměnil za jiného koně,“ zamumlal. „Opilec se může snadno zmýlit, ne? A opilců je každou noc ve městě plno. Nebojte se, najde se. V rajónu

šerifa Ironwooda nikdo koně nekrade, uklidněte se, seňore.“

„Vůbec nejsem rozčilený,“ odpověděl Lee Ames nasupeně a vyšel ven.

„Takže mi ukradli koně,“ mumlal si pro sebe, když kráčel přes dvůr a podrážkami vířil prach. Pak pevně sevřel rty.

Mají mě teď ještě víc v hrsti, pomyslel si. Co to je za hru? Proč si se mnou Bill Ironwood takhle pohrává?

Vyšel na prašnou ulici a zamířil k řece. San José leží na Rio Grande.

Asi po stovce kroků se dostal k hotelu, jehož restaurace byla otevřená. Vůně čerstvé kávy, vajíček na slanině, omelety a dalších pochoutek způsobila, že Lee Ames dostal ještě větší hlad.

Rozhodl se, že nejprve nasytí žaludek, ať se děje cokoliv.

V restauraci byl už jen jediný host a tím hostem byla žena. Podívala se na něj pevným, přímým pohledem. Jenže on na ni zíral tak užasle a překvapeně, že přitom zapomněl pozdravit. Jenže překvapení trvalo jen pár vteřin.

Pak smekl klobouk a řekl: „Dobré ráno, madam! – Promiňte, že jsem na vás tak civěl, ale bylo to pro mě příliš velké překvapení, potkat tak krásnou ženu!“

„Přestaňte,“ odvětila. „Jsem jenom ženská, která se snaží protlouct mezi drsnými chlapy. Ale vy jste tady asi cizí. Jinak by vás pohled na mě tak nepřekvapil.“

„Ano, jsem tady cizí,“ zamumlal. „Ames, Lee Ames se jmenuju. Včera jsem přijel do města s šerifem.“

Poněkud přimhouřila oči. Byly to zelené oči a jejich řasy měly krásný tvar. S jejími rezavými vlasy ty oči překrásně kontrastovaly. Její tvář by se nedala označit jako mimořádně krásná, navíc byla i trochu nesouměrná. Ale byla to tvář, které nebyly cizí naděje, zklamání, nenávist

ani láska, tvář, ve které je cítit životní sílu ženy – ostrážitě, vitální, drsné – zároveň ale půvabné, jak dokáže být pouze žena.

Ta tvář Leehe upoutala.

Její hlas zněl trochu hrdelně a temně. Ale bylo slyšet, že dokáže být i velmi něžný.

„Jsem Julie Oaklandová,“ řekla. „Mám u řeky ranč. A tenhle hotel patří mně. – Vypadáte, jako by vás před nedávnem pěkně zmlátili. Snad šerifovi lidé?“

Trpce se pousmál a posadil se k rohovému stolu u okna, který byl naproti jejímu stolu. Z tohoto místa se mohl dívat oknem na ulici, sledovat dveře a prohlížet si Julii Oaklandovou.

„Zmlátili mě jako psa,“ řekl. „Ale nechce se mi o tom mluvit.“

„Jasně,“ zamumlala, „to chápu. Ale jsem si jistá, že museli být v přesile, aby vás mohli zmlátit.“

Vstala a poodešla od stolu. Všiml si teď, jak je pěkně urostlá. Téměř se mu zdálo, že je dokonalá, pokud jde o její zevnějšek. Ještě nikdy nespátril ženu, která by se mu líbila více.

Když kráčela ke dveřím, obdivoval její pohyby. Měla na sobě sukni z jelenice, zelenou blůzu, jezdecké holínky a kolem boků opasek s koltem.

Docela věřil, že umí dobře jezdit na koni, střílet a že je vůbec schopna se o sebe postarat v každém směru.

„Možná hledáte práci,“ zamumlala, zatímco si pohrávala s jezdeckými rukavicemi. „Lidi, kteří dostali nářez od šerifových chlapů, jsou v mém personálu vítáni.“

Pak vyšla ven.

Lee Ames se podíval oknem přes verandu hotelu na ulici. Projížděl tamtudy jezdec a vedle sebe vedl osedlaného koně. Ten muž byl oblečen napůl jako Mexičan, byl tmavý, ale měl šedivé oči. Zřejmě měl

amerického otce a mexickou matku. Byl mužně krásný, měl dva kolty a jel velice ledabyle. Vyzařovala z něj nejen arogance, ale i nebezpečná pohotovost.

Docela jako černý panter v sedle, pomyslel si Lee Ames. Je to její ochránce nebo milenec? Možná dokonce muž?

Tmavý, šedooký muž, který jí přivedl koně, se na ni usmál a smekl klobouk. Měl husté vlnité vlasy a pěkně tvarovanou hlavu.

Ano, je docela možné, že to je její muž nebo milenec.

Lee Ames se díval za odjíždějící dvojicí a až teď si všiml, že mezitím přišla z kuchyně obsluha a čeká na jeho přání.

„Kdo je ten muž?“ zeptal se, protože si byl jist, že se tělnatá Mexičanka dívala na ty dva oknem.

„To je Soccorro Rushmore,“ zněla odpověď. „Je to nejrychlejší střelec, který kdy žil. A já to musím vědět, protože je to můj nevlastní bratr. Měli jsme stejnou matku. Já jsem Rosa Montezová a vedu hotel Julie Oaklandové. – Co vám mám přinést?“

„Váš bratr je předákem Julie Oaklandové? Nebo snad k sobě patří jako dvojice?“ zeptal se Lee chvatně.

„Chrání ji,“ odpověděla Rosa Montezová. „Bez něj by byla ...“

Kousla se do rtu. „Co vám mám přinést, cizince?“

„Vajíčka se šunkou, chléb a kávu!“

Zatímco čekal na snídani, uvažoval.

Ta žena zřejmě nemá ráda šerifa, protože zaměstnává jezdce, kteří se dostali do křížku se šerifovými lidmi. A má jako ochránce nebezpečného pantera. Jistě bude mít i schopného předáka a pěkně drsné lidi. – Bill Ironwood tady v kraji zřejmě není tak docela neomezeným pánem. – No, budu tady asi muset zůstat pěkně dlouho, abych se toho ještě spoustu dozvěděl.

Když pak o chvíli později snídal, zalétly jeho myšlenky znovu k Julii Oaklandové. Dokonce jeho problém s

Ironwoodem ustoupil do ústraní. Ale ne na dlouho. Pocítil stupňující se netrpělivost a po snídani se hned vydal na cestu.

Dům, v němž Ironwood bydlel, byla impozantní budova z bíle omítnutých cihel z adobe. Byla vystavěna ve španělském stylu a kdysi sloužila španělským a později mexickým úřadům jako správní budova nebo jako vězení.

Ale od té doby, co se Texas osvobodil od Mexika, stal se nezávislou republikou a později přistoupil k Unii, skutečný zákon tady neexistoval.

V kanceláři spatřil Lee Ames muže, který se rozvaloval v křesle a nohy měl vyložené na psacím stole. Vůbec mu nevadilo, že jeho mexické ostruhy ještě víc ničí podrápanou desku stolu.

Ten muž byl ještě mladý, modrooký, s blond vlasy a hezký. Vlasy měl vlnité a těsně přiléhající ke krásně tvarované hlavě. Měl uzounký knírek, který ho dělal trochu starším.

Usmál se na Lee Amese a neřekl ani slovo. Jen si ho chladně prohlížel.

„Chci k Ironwoodovi,“ řekl Lee Ames.

„Později, brácho, později,“ zamumlal světlovlasý mladík zdánlivě ospale. „Teď si dej zase odchod, brácho. Nebo tě mám odehnat?“

V jeho modrých očích se zablýsklo. Byl určitě nebezpečný a nevyhýbal se konfliktům.

Lee Ames okamžitě věděl, s jakým člověkem tady má co do činění. Je to jeden z těch pistolníků, kteří sami sobě musí neustále dokazovat, jak jsou v zacházení s koltem dobří.

Když si to nedokáže, velice rychle se ho zmocní pochyby o vlastní pohotovosti.

Lee Ames tenhle typ lidí znal.

„Mám podepsat nějaký protokol,“ řekl. „A kromě toho

mi z ohrady ve veřejné stáji včera večer ukradli koně. Pokud jste šerifovým zástupcem, pak...”

„Drž klapačku, brácho – drž pěkně klapačku!“ přerušil ho blondatý pistolník. „Tady se koně nekradou! A teď odprejskni, brácho! To je moje poslední varování!“

Lee Amese se zmocnil divoký vztek. Pocítil touhu si to s tímhle pistolníkem rozdat. S takovými chlápky, jako tenhle, si vždycky poradil. Ale podařilo se mu ovládnout se.

Nemá koně.

Ze San José by se snad dostal, ale z kraje určitě ne. Ta drsná banda by ho štvála jako zajíce a dříve nebo později by ho dostala.

V té chvíli se otevřely dveře do vedlejší místnosti a objevil se šerif. Zřejmě byl zrovna zaměstnán tím, že spořádal snídani.

Jeho tvrdý pohled padl na Lee Amese.

„Aha,“ řekl, „musíme spolu ještě něco vyřídit, Amesi.“

Podíval se na blondatého pistolníka.

„Vem si tři lidi, Ringo,“ řekl. „Projedeš s nimi oblast kolem řeky a vybereš daně. Už žádné odklady. Kdo nebude chtít zaplatit, bude muset podepsat dlužní úpisy na svůj majetek. A kdyby nastaly nějaké komplikace, tak...”

„My už to nějak zvládnem, Bille,“ zasmál se blondák, kterému Ironwood říkal Ringo. Vstal a zamířil ke dveřím. Odtamtud se podíval přes rameno zpátky na Lee Amese.

„Měl jsem dojem, Amesi,“ řekl, „jako bys chtěl zrovna vybuchnout vztekem. To by byla švanda. Víš, já jsem Ringo Philldarlik a jsem odborník na ty, co jsou trochu moc divocí. Jestli to s tebou zase někdy bude šít, brácho, stačí, když mě necháš zavolat.“

Ještě jednou se usmál a vyšel ven.

I Bill Ironwood se zašklebil.

Pak řekl: „Tohle všechno jsou moji mladí vlci. Na ty je vždycky spoleh. – Pojď ke mně do pokoje, Ames! To, o čem si musíme popovídat, je soukromá věc. – Pojď, hochu!“

Podržel mu otevřené dveře.

Lee Ames poslechl. Ironwoodův pokoj byl zařízen velice vkusně. Nábytek nebyl levný. Kulatý stůl v koutě u okna byl prostřen bílým ubrusem a krásným nádobím.

Bill Ironwood sice vypadal drsně a primitivně, ale ve svém příbytku měl rád určitou úroveň.

Posadili se. Ironwood se zeptal, zda Lee Ames už jedl.

„Mám tady med, vajíčka, šunku, salám, tři druhy chleba a prvotřídní kávu,“ řekl šerif.

Ale Lee Ames zavrtěl hlavou. „Tak už to konečně rozbalte,“ řekl. „Ukradli mi koně. Sedím v tomhle městě jako v pasti. Jsem váš zajatec, Ironwoode. – Co chcete?“

Ironwood si na krajíček bílého chleba namazal máslo a med a pomalu sousta vychutnával. Pak se napil kávy. Byl zřejmě zvyklý spořádat úžasné množství jídla. Taky byl pořádně urostlý. Pod košilí mu hrály mohutné svaly. Byl mladší, než na první pohled se svým prošedivělým plnovousem vypadal. Bylo docela možné, že měl sotva pětatřicet.

„Už tě znám lip, Ames,“ řekl. „Patříš k tomu vzácnému typu lidí, kteří se samou pýchou řítí do záhuby. To, že jsem tě nechal svými lidmi zmlátit, byla ode mne náramná chyba. Byla tím velice uražena tvá pýcha. A navíc máš ještě v ruce nejvyšší trumf celé té hry. Jenom ty sám znáš místo, kde je ukrytý poklad. – Počkat! Nepokoušej se to dál zapírat. Dlouho jsem tě pozoroval a promýšlel jsem si to. Nepoužívám totiž jen rozum, ale i notnou dávku instinktu. A ten mi napovídá, že ti toho ten umírající chlápek mohl říct spoustu. – Takový člověk nerad umírá sám. Byl určitě vděčný za to, že u sebe někoho má. –

Takže, Amesí, je ten poklad v jezeře El Capitan?“

Ta otázka přišla nakonec a docela mimochodem a hladce.

Lee Ames se usmál. „Tak se tam potopte,“ řekl. „Co já vím? Nechci nic víc, než odtud v klidu odtáhnout.“

Bill Ironwood zvažněl a zachmuřil se. Najednou z něho vyzařovalo cosi, co Lee Ames cítil téměř fyzicky.

Bill Ironwood položil prudce šálek s kávou na talířek.

„No dobrá, tak ti to vyložím, Lee Amesí.“ Rozpřáhl se rukama.

„Já jsem tady pánem,“ zaburácel. „Dokázal jsem se stát šerifem a není mi vůbec zatěžko jím zůstat dál a vykonávat tady moc. Je třeba jenom každému reptalovi pořádně přišlápnout krk. A dokud lidi v tomhle kraji nebudou mít žádné schopné vůdce, zůstane to tak navždy. – Nebezpečí mi hrozí zvenčí. Už několikrát jsem byl za posledních pár měsíců vyzván, abych bandity, dezertéry a kdovíjaké pochybné existence, na které jsou vydány zatykače, pochytal a poslal je přes Pecos na východ. Dál po mně chtěli, abych poskytl ochranu a pomoc výběrčím daní, dokonce abych za ně daně sám vybíral a abych je poslal úřadům do Austinu. – Samosebou, že daně vybírám, protože přece musím vydržovat svoje lidi. A i já sám si chci trochu užít. Mám obrovské výdaje. Není to tak jednoduché být šéfem v tomhle kraji. – No, zkrátka, vypadá to tak, že moje dny tady jsou sečteny. Brzo sem zase vyšlou úředníky a jestli jim budu dělat potíže, vrátí se zase a pod ochranou vojska. Divoká doba bez zákonů, která tady po válce trvala déle než kdekoliv jinde, se prostě chýlí ke konci. Není už pochyb o tom, že brzy do Pecosu přijde skutečný zákon. – A proč ti to všechno povídám, Lee Amesí? No, proč?“

Zíral na něj sršícím pohledem.

„Abyste mi vysvětlil,“ zamumlal Ames, „že máte

spoustu důvodů pustit se ještě jednou do veliké akce, odvážit se obrovsky riskovat, než budete muset všeho nechat a zmizet.“

„Správně,“ přikývl Ironwood. „A to nás sbližuje, Lee Ames – jen tebe a mě. Jako partnery! – Ranil jsem tvou pýchu. Byla to ode mne chyba. Špatně jsem tě odhadl. Víím, že bychom nikdy nemohli být přáteli. Ale ty jsi dost chytrý na to, abys poznal, že nepřátelství by neprospělo ani jednomu z nás. – Mám tě tady v hrsti. A ty nemáš ani koně. Brzy ti dojdou peníze. Mí hoši tě ani na chvíli nespustí z očí. Nemáš šanci. Jenže ty jsi dost uvzatý na to, abys raději šel k čertu, než by ses přede mnou pokořil a prozradil, co víš. Jsem ochoten se s tebou rozdělit. Jen my dva! Ten poklad musí být dost veliký na to, aby každému z nás zaručil pohodlný život. – Počkat! Ještě nic neříkej! Stále mám takové tušení, že ten poklad leží v jezeře.“

Mohl bych sem dát zavolat zkušené potápěče. Lidi, kteří vydrží dole dvě tři minuty a jsou schopni potopit se do dvaceti-třicetimetrové hloubky. V kalifornském nebo v mexickém zálivu takoví chlapíci jsou. Je to jen otázka času.

Mohl bych taky dát odvést jinak přítok do jezera a urychlit odtok tím, že bychom narušili hráz. – Bylo by možné dosáhnout toho, že jezero by bylo natolik mělké, že by nebylo zapotřebí žádných potápěčů ...“

„Tak to zkus,“ přerušil ho Lee Ames a vstal.

„Trvám na tom,“ pokračoval dál, „že nevím, kde má být ten pohádkový poklad uschován. – Bille Ironwoode, jenom se mnou zbytečně ztrácíš čas. Nech mě v klidu odjet. Bude to lepší pro nás oba. – Je mi jedno, jestli tenhle kraj vypleníš se svou hordou banditů nebo jestli tady vybíráš daně, které nechceš odvést dál, jestli tady poskytuješ ochranu uprchlým zločincům a oni ti za to dávají část své kořisti, jestli tady jedeš v kšeftech pašeráků

a překupníků zbraní. To je mi úplně jedno! Chci jen jít dál svou cestou. – Takže?“

Bill Ironwood obešel stůl a přistoupil k němu docela blízko, takže se jejich opasky téměř dotýkaly. Bill Ironwood byl poněkud menší, ale zato zavalitější. Vážil určitě přes sto kilogramů, ale přesto na sobě neměl ani gram masa navíc.

„To byla moje poslední nabídka,“ řekl Lee Amesovi. „Myslel jsem, že jsi dost chytrý a že i ty mě dokážeš odhadnout. Tak, jak se to nakonec povedlo mně. Víš, že nejsem blázen. Rozmysli si to do půlnoci. – Do půlnoci! Jestli ke mně do té doby nepříjdeš, ukážu ti, jak se takovým, jako ty, stahuje kůže z těla. A teď běž!“

Lee Ames beze slova odešel. A věděl, že Bill Ironwood nemluví do větru. Pokud se mu nepodvolí, bude po půlnoci v ještě větší kaši než dosud.

Den ubíhal pomalu. Lee Ames ho strávil tím, že se porozhlédl po městě. Všechno si vštípl do paměti tak, aby se všude vyznal i za nejtemnější noci.

Přitom neustále cítil, že ho sledují. Věděl, že neudělal jediný krok bez toho, aby nebyl kontrolován. Netrápilo ho to – alespoň zatím ne.

Odpoledne se díval na přívoz, který z mexické strany přivezl několik mužů s osedlanými koňmi a zvířaty nesoucími náklad.

Jako na tajný povel se najednou u přístaviště vyrojilo pár drsně vypadajících chlapů. Nakonec přišel i sám Bill Ironwood.

Lee Ames tušil, že teď to začne být zajímavé. Zahlédl z horního okraje břehu muže a zjistil, že není sám, kdo je pozoruje. Poblíž bylo ještě několik zdánlivě ledabyly se

potloukajících chlápků.

Když jezdci vyvedli koně z pramice přívozu, počkal Bill Ironwood až do chvíle, kdy chtěli nasednout. Pak vystoupil dopředu, otevřel vestu, takže na kapse košile bylo vidět lesknoucí se šerifskou hvězdu a řekl suše: „Moment, amigos!“

Byli to tři jezdci. Vypadali sešle, měli zarudlé oči a během posledních dní toho zřejmě naspali málo. Podle jejich dlouhých vlasů a vousů se dalo soudit, že byli v divočině pěkně dlouho.

Jeden ze tří mužů se zostra zeptal: „Co je? – Ó, jej, vidím správně šerifskou hvězdu? To je tady snad nakonec i šerif, nebo je to vtip?“

Bill Ironwood na tu otázku neodpověděl.

Řekl ještě o poznání sušeji: „Jste přece ti tři tvrdí chlapi, co tudy projížděli před sedmi měsíci, že? Je na vás vydán zatykač kvůli krádeži koní. – Tímto vás zatýkám. Všechno ostatní si probereme u mě v kanceláři...“

Dál se nedostal, protože ti tři zarostlí muži sáhli jako na tajný povel po zbraních.

To neměli dělat. Lidé Billa Ironwooda byli rozmístěni velice dobře. Byli mimo dostřel revolverů, ale sami měli dalekonosné pušky. Ti tři jezdci neměli šanci, byť by reagovali sebery chleji.

Kulky je zasáhly dřív, než mohli pořádně na šerifa namířit.

Když je odnášeli pryč – jeden byl mrtev a dva těžce ranění – postarali se ostatní muži z Ironwoodovy smečky hned o koně a spěšně je odváděli pryč.

Lee Ames si zvířata prohlížel. Z výstroje těch tří mužů poznal, že hledali zlato v Chihuahue nebo Coahile.

Pravděpodobně i nějaké našli.

Špehové a donašeči Billa Ironwooda měli zase jednou dobré zprávy a včas je oznámili – stejně jako oznámili

smrt generála Paca Cataliny, loupež jeho kořisti a útěk Abe Sturgese a jeho tři společníků.

Lee Ames věděl, že bandita Bill Ironwood, který se s pomocí své bandy stal šerifem, zmocnil zlata těch tří mužů a už ho nevydá.

Ti dva ranění budou ještě jednoho dne rádi, že ze všeho vyjdou s holou kůží. Nebudou se ani snažit dokazovat svou nevinu proti najatým svědkům.

Lee Ames toho dne pochopil leccos z triků Billa Ironwooda.

Ironwood prostě plení tento kraj.

Ale to všechno mu ještě není dost. Chce mít navíc ještě generálův poklad.

A pak?

Lee Amesovi se honily hlavou myšlenky. Přemýšlel, jak by bylo možné zlomit moc Billa Ironwooda, jak jej zlikvidovat a osvobodit od něj tenhle kraj a dát v něm průchod právu a zákonu. Přemýšlel o tom celý zbytek dne až pozdě do noci.

Krátce před půlnocí vešel do Rio Saloonu, protože by to od něj bylo hloupé, kdyby se poddal už teď. To by mohlo jen vzbudit Ironwoodovu nedůvěru.

Lee Ames byl odhodlán uskutečnit jeden ze svých mnoha plánů. Chtěl se o to alespoň v určitém směru pokusit.

Byl zvědavý, co Ironwood podnikne. Aby se to nemohlo stát někde v příšeří a v ústraní, zašel do lokálu.

Byla už půlhodina po půlnoci, když se vrátil Ringo Philldarlik, kterého Bill Ironwood ráno poslal vybírat daně.

Ringo Philldarlik nevěnoval Lee Amesovi ani pohled a

právě to bylo nápadné. Lee Ames pochopil, že Ringo přišel kvůli němu.

Lokál byl slušně obsazen. Na jednom z masivních stolů právě tančila Conchita Alvarezová a zpívala za doprovodu dvou kytar, na které mistrně hráli dva tmaví Mexičané.

Po téhle pastvě pro oči i pro uši si všechno přímo říkalo o to, dát si u dlouhého pultu nalít nejednu plnou skleničku. Ani pivo tady nebylo špatné.

Trvalo ještě hodnou chvíli, než se Ringo Phillardlik zatvářil tak, jako by si teprve nyní všiml Lee Amese.

„Aha, tak tady jsi, ty mluvko z dnešního rána! Poslouchej, ty Indiáne, teď už nejsem ve službě. Mám už volno a nikdo mi nemůže zabránit, abych ti namlátil. Dnes ráno jsi povídal, že ti ukradli koně. Ale já dnes odpoledne potkal jednoho chlápka a ten povídal, že to zvíře od tebe minulou noc koupil. – Vážně bych rád věděl, proč tě tady ještě šerif nechává pobíhat na svobodě. Maž odtud, brácho! Rychle, padej!“

Poslední slova pronesl výhruzně. Všechno, co dosud říkal, nebylo nic jiného než primitivní pokus vyvolat hádku.

To v lokále pochopil každý.

Ten cizinec má dostat na pamětnou a Ironwoodova pravá ruka to chce vyřídit osobně. Každý muž tady v San José zná divokou touhu Ringa Phillardlika, když jde o to rozpoutat přestřelku.

A teď tedy vidí hosté, že cizinec, o němž už se leccos šušká, výzvu k souboji přijímá.

Lee Ames totiž řekl rozvláčně: „Tak, ty máš po službě? No a co je vlastně ta tvoje služba? Jste přece všichni jedna veliká banda lumpů a váš šéf si sám připíchl šerifskou hvězdu. – Co je v tom za rozdíl, jestli jsi ve službě nebo ne, ty nafintěný parchante?“

Tahle slova stačila.

Ringo Philldarlik něco takového nesnesl.

Možná chtěl ovšem vytáhnout kolt, jen aby ho podržel Lee Amesovi podnosem. Myslel si o sobě, že je rychlý, velice rychlý.

Jenže tu se ukázalo, že Lee Ames je rychlejší. To způsobilo, že Ringo Philldarlik propadl panice. Stiskl spoušť. Ale ačkoliv sáhl po koltu první, jeho kulka vyšla o onen rozhodující zlomek vteřiny později. Připadalo mu, že dostal do paže ránu šavlí. Věděl, že minul, zavrával podél pultu a druhou rukou vytáhl další kolt.

Když ho vytáhl a chtěl zmáčknout, zasáhl ho Lee Ames opět. Ringo upustil i druhou zbraň a zíral na Lee Amese. S námahou se přidržoval pultu. Lee Ames ještě vyčkával.

Když se Ringo sesunul k zemi, rozhostilo se v lokále ticho. Bylo slyšet, jak Ringo namáhavě supí a pak s povzdechem vydechl.

Místností se vznášel dým ze střelného prachu a štípal do očí. „Ringo je mrtev,“ řekl jakýsi hlas. Pak opět nastalo ticho. Všichni hleděli na Lee Amese.

Lee Ames pomalu ustupoval ke zdi. Revolver ještě držel v ruce.

Pronesl do ticha: „A teď se budete všichni dívat, jak mě Bill Ironwood s pomocí své bandy vyřídí – vyřídí, stejně jako ty tři zlatokopy, kteří přijeli odpoledne přes řeku. Vy všichni budete jen přihlížet, jak ...“

„Nech toho, Ames!“ Místností se rozlehl úsečný hlas Billa Ironwooda. Vešel zadními dveřmi a puškou připravenou ke střelbě mířil na Lee Amese. Dva další z jeho mužů vešli předními dveřmi také s namířenými puškami.

„Amesi, jste zatčen,“ řekl Ironwood suše. „Není důležité, zda byl Ringo Philldarlik ve službě, nebo ne. Ames, zatýkám vás pro vraždu. – Nebo to nebyla vražda?“

Tato otázka nepatřila Lee Amesovi, ale byla určena ostatním hostům.

Nemusel čekat dlouho a z davu se dopředu prodrali dva muži. Jeden řekl „Já viděl docela jasně, jak Ames sáhl po zbrani první.“

„Jenom proto byl rychlejší než Ringo, jinak by ho nikdy nezastřelil,“ prohlásil druhý muž. Lee Ames věděl, že tihle dva „svědkové“ jsou buď přátelé Ringa Philldarlika, nebo s nimi šerif v téhle komedii počítal.

„Lžou,“ řekl s opovržením. „Po zbrani sáhl jako první Ringo, a nebyl pak dost rychlý. Jestli mezi všemi těmhle očitými svědky jsou třeba jen tři muži, kteří nemají strachem plné kalhoty, pak jsou tihle dva lháři přehlasováni.“

S očekáváním se rozhlédl po tvářích kolem stojících hostů.

Ale nikdo jeho zkoumavý a vyzývavý pohled neopětoval.

Všichni mlčeli. Nebyl mezi nimi nikdo, kdo by se chtěl kvůli cizinci pustit do křížku s Billem Ironwoodem.

Bill Ironwood chvíli čekal. Vyzařovala z něj netrpělivost a nesmiřitelnost, kterou všichni přítomní pociťovali téměř fyzicky.

„Odhod' zbraně, Amesí!“ řekl Ironwood. „A pojď ke mně, ty horká hlavo. Vyjdeme zadními dveřmi. – No tak!“

Lee Ames poslechl.

Nezoufal si. Dobře totiž věděl, že Ironwood mu nic neudělá.

Když byli v místnosti s celami sami a Ironwood zavřel dveře, pohlédli na sebe mlčky přes mříže.

„A co teď, hochu?“ zeptal se muž, který se sám udělal šerifem.

„To se ptám já tebe, Ironwoode,“ odpověděl Lee Ames.

„Co teď? Chceš poklad, o kterém si myslíš, že vím, kde je ukryt. Měl bys mě tedy opatrovat jako oko v hlavě. Proto se tě ptám: Co teď?“

Ironwood se usmál. Vytáhl z náprsní kapsy cigaretu a zapálil si.

„Jsem sice šerif z vlastního rozhodnutí,“ zamumlal, „ale to moji kolegové a úřady v sousedních krajích nevědí. Můžu s tebou pěkně zatočit, amigo. Tu tvoji pýchu jsem nezlomil ani výpraskem, ani rozumnými slovy. Lhůta, kterou jsem ti dal do půlnoci, uplynula. Jo, řekl jsem Ringovi, aby si to s tebou osobně rozdal. Pche, ani v nejmenším jsem se neobával, že by tě zastřelil. Dobře jsem věděl, že proti tobě nebude dost rychlý. – Já tě podceňoval jen úplně na začátku. Věděl jsem, že Ringa dostaneš a že tě pak budu moci zatknout. – Ano, obětoval jsem Ringa, abych tě měl ještě více v hrsti. Ringo se mi beztoho nějak začal vymykat z ruky. Přitom to byl hlupák. A tebe teď považují za jeho vraha. Dva svědci podepíšou protokol a budou proti tobě vypovídat před kterýmkoliv soudem. A pokud to bude třeba, obstarám ještě další svědky. – Chceš je vidět, Lee Amesí?“

„Ne,“ pousmál se Lee. „Ale dokázal bych být dost tvrdohlavý na to, abych to nechal dojít až tak daleko.“

Ironwood přikývl.

„S tím dokonce počítám,“ přiznal. „Chlap jako ty, který se raději nechá zabít, než by se vzdal, je takové paličatosti schopen. Ta tvoje raněná pýcha by tě dovedla k náramným bláznivostem. – Ale je ještě jedna možnost.“

Mohl bych tě odtud odklidit, takže by to vypadalo jako útěk. A pak bych mohl všude rozeslat zatykač. To bys pak sice byl na svobodě, ale navždy hledaný vrah a psanec. San José by na tvou hlavu vypsalo odměnu. Jsi přece chlap, který zabil jednoho ze šerifových pomocníků. Každý šerif by tě pronásledoval, ať už kvůli odměně, nebo proto,

že jsi zabil kolegu. – Amesi, jak by se ti líbil život psance? Jsi ochoten jednat? Copak ti už konečně rozum neříká, že tě mám tak v hrsti, že víc už to ani nejde? Rozmysli si to!“

Nečekal na odpověď. Klidně opustil místnost s celami a zamkl dveře.

Lee Ames zůstal sám.

Po celý zbytek noci a ani příští den se Ironwood v místnosti s celami neukázal. Lee Amesovi podal přes mříže jídlo chlapík s podobaným a neustále rozesmátým obličejem.

Pro Lee Amese to byly dlouhé, pomalu se vlekoucí hodiny. Pořád ho trápila nejistota, jestli se mu jeho plán zdaří.

Bylo už téměř k půlnoci, když do místnosti vešel Bill Ironwood a přistoupil až k zamřížovaným dveřím.

„No?“ zeptal se jen tohle jediné slůvko. V očích mu chladně, nebezpečně a krutě blýskalo.

Lee Ames se hoře pousmál a pomalu přistoupil k mřížím.

„Vyhrál jsi, Ironwoode,“ řekl. „Všechno jsem si rozmyslel. Asi bude rozumnější, když se s tebou dohodnu. Ale mám několik podmínek.“

„Jakých?“

„Pojedeme sami. Dostanu svého koně a dobrou výstroj – samosebou i svoje zbraně. Pak spolu pojedeme na místo, kde Abe Sturges ukryl poklad toho revolučního generála. Poklad vyzvedneme, rozdělíme a pojedeme každý svou cestou. Uděláme to takhle, a ne jinak, Ironwoode!“

Bill Ironwood se také usmál. „Zrovna jsem ti chtěl navrhnout totéž,“ řekl. „Mám ale jedinou výhradu: zbraně.“

Dám ti je teprve, až se budeme loučit. Jinak ne. Dokud ten poklad nebude venku, jsi můj zajatec. Ale máš mé slovo, že svůj kolt dostaneš. Věříš mému slovu?“

V jeho otázce bylo cítit podivnou vážnost.

Lee Ames se na něj podíval.

Pak pomalu pronesl: „Jsi lišák, Ironwoode, ale já tvému slovu věřím. Sám před svým svědomím by sis totiž nezodpověděl, kdybys ho nedodržel. – Rozumíš, co tím chci říct?“

„Velice dobře.“ Ironwood přikývl a odemkl celu.

Když nechal Lee Amese, aby šel před ním, nebylo na něm ani stopy po ostražitosti. Ale Lee Ames věděl, že tenhle muž čeká na cosi tak napjatě, jako ještě nikdy v životě.

Ale bylo by hloupé pouštět se tady do souboje.

Tohohle chlapíka by bylo třeba přemoci rychle a rázně – jinak to s ním vypadalo na dlouhý a tvrdý souboj, který by Lee Ames možná ani nevyhrál. Zdálo se, že Ironwood má nad ním fyzicky navrch. Byl alespoň silnější a těžší.

Bude jistě záležet i na mrštnosti a tricích, které se člověk během pohnutého a nespoutaného života naučil.

Šerif nechal v úřadovně vzkaz, že bude dva nebo tři dny pryč, a že není třeba si o něj dělat starosti.

Vzal dvě naplněné jezdecké brašny, které ležely na židli, a přehodil si je přes rameno.

Lee Ames si brašny prohlížel.

„To je tvoje dosavadní kořist,“ řekl. „Zpronevěřené peníze a jiné cennosti. Možná je tam i zlatý prach od těch zlatokopů, co včera přijeli po řece?“

Ironwood neodpověděl. Ale jeho úsměv prozradil víc než mnohá slova.

Ukázal ke dveřím. Vyšli na chodbu a zamířili k zadnímu východu. Ironwood odjistil závoru. Venku byla tmavá noc. Po ztemnělém dvoře se pohybovali téměř neslyšně a dostali se k podstřešené kůlně. Stáli tam dva koně.

„Počítal jsem s tvým návrhem,“ zavrčel Ironwood. „Tady je tvůj kůň – potřebná výbava je v brašnách a za

sedlem je příkrývka. Všechno je tak, jak sis přál. Ale to nebylo těžké uhádnout. – Jedeme! Ty první! – Uděláme půlkruh kolem města.“

Odvázali koně, nasedli a zmizeli v noci.

Už brzy byla světla San José daleko za nimi a vzdalovala se stále víc.

„Jedeme k jezeru El Capitan?“ zeptal se Bill Ironwood po několika mílích, které ujeli mlčky.

„Vypadá to tak, co?“ zeptal se Lee Ames s hořkou ironií v hlase. Po chvíli ještě rozmrzele dodal: „Nemusíš si dělat starosti, Ironwoode. Dokážu se potápět lépe a déle, než oba ti tví chlapi, které jsi poslal do té ledové vody. Dokážu se potápět jako bobr.“

Opět jeli chvíli mlčky. Lee Ames přemýšlel o spoustě věcí, ale pořád mu tanul na mysli Ringo Philldarlik, kterého na něj poštlal Bill Ironwood. Ringo je mrtev.

Lee Amesovi bylo líto, že to byl on, kdo způsobil Ringovu smrt. Nemohl se moc utěšit tím, že Ringo byl člověk pro takovou smrt přímo stvořený. Dříve nebo později by tenhle pistolník stejně musel narazit na někoho lepšího.

Náhle se obrátil k Billu Ironwoodovi, který jel vedle něj, jako by byli parťáci v sedle.

„Ringo byl tvoje pravá ruka, co? Byl by to asi jediný člověk, který by teď jel s námi a dostal by podíl, že? Ringo byl opatrný a cítil se víc než jen tvým společníkem, ne? Pro Ringa by krátký vzkaz na stole stačil. – Proto jsi ho na mě poslal – a zabil jsi tak dvě mouchy jednou ranou. Zbavil jsem tě Ringa a zároveň jsi ze mě mohl, s pomocí svědků, udělat psance. – To by byl vrchol, kdyby zlosyn jako ty, který si hraje na šerifa, na mě nakonec všude rozesílal zatykače.“

Bill Ironwood zkřivil obličej. Skrze mraky nakoukl měsíc, takže Lee Ames zahlédl, jak se v jeho vousech

zablýskly zuby.

„Je spousta věcí na tomhle světě,“ zasmál se Bill Ironwood, „které jsou výsměchem, nebo zlým žertem. Všude je to tak, že silnější a bezohlednější urve to nejlepší sousto. – Jo, Ringo měl instinkt. Ten už by nám teď byl v patách, aby si vzal svůj podíl. – Ani na chvíli jsem nepochyboval, že mě ho zbavíš a že tě zároveň budu mít ještě víc v hrsti. – Vidíš, Lee Ames, tohle je vždycky veliký kumšt. – Vždycky je třeba plánovat a promýšlet dopředu spousty možností. – To jsem vždycky uměl. Nemusíš se bát, že tě chci podvést jako ostatní chlapy. Už jsem ti jednou řekl, že jsem tě podceňoval jen zpočátku – teď užne. Patříš k těm, které člověk nikdy nesmí podcenit a kterým je vždycky třeba nabídnout partnerství.“

„Taky že se nebojím,“ zamumlal Lee Ames, „ani toho, že ty jsi ozbrojený a já ne. – Když se budu muset potopit do jezera pro poklad, ani ten nejlepší kolt mi nebude nic platný. Musím se spolehnout na tvé slovo, Ironwoode.“

Ten chtěl něco říci. Ale vtom on i Lee Ames jako na povel zastavili. Před nimi se náhle vynořili jezdci. Objevili se na vrcholku terénní vlny a pak sjížděli po mírném svahu dolů. Několik minut prosvítal mezi mraky měsíc a oba jezdci byli ihned zpozorováni.

Ostrý hlas zvolal: „Kdo tam?“

„Tady je šerif!“ odvětil Bill Ironwood stroze.

Jel dál, vstříc cizincům. Lee Ames se držel po Ironwoodově boku.

Byly to více než dva tucty jezdců. Dost veliká skupina těžce ozbrojených, drsných chlapů.

Dva z těch jezdců už Lee Ames znal a jedním z nich byla žena.

V měsíčním světle si Lee Ames všiml jak nádherně se v sedle drží.

Ano, byla to Julie Oaklandová, které patří hotel v San

José. Po její pravici zastavil svého koně Soccorro Rushmore a po levici podsaditý muž, ze kterého kromě tvrdosti vyzařovala i neomylnost a houževnatost.

Soccorro Rushmore je její ochránce, pomyslel si Lee Ames, ale tenhle vazoun bude asi její předák. – Kam asi takhle v noci, s celou družinou, jedou?

Na nevyřčenou otázku dostal záhy odpověď. Julie Oaklandová řekla pevným hlasem: „Ach, náš ctihodný šerif! To se zrovna hodí. Hned můžete jít s námi, aby bylo učiněno zadost právu a zákonu. Máme namířeno k maskovanému tábořišti zlodějů dobytka a koní. Moji stopaři ho objevili. – No a je tam i stádo mých nejlepších chovných klisen. – No, Ironwoode ...?“

„To bohužel nejde,“ řekl Ironwood. „A jak znám vás, madam, i vaše náramné pomocníky Rushmora a Sharona, nebude vám moje pomoc vůbec zapotřebí. – Hodně štěstí! Vždyť Pata Sharona nebo Soccorra Rushmora můžu jmenovat svými dočasnými pomocníky.“

„Na to my kašlem,“ odvětila Julie Oaklandová a na chvíli pohlédla na Lee Amese, kterého si ostatní jezdci důkladně prohlíželi.

„Jedete se šerifem dobrovolně?“ zeptala se Lee Amese.

Lee přikývl a zeptal se: „A kdyby ne?“

Neodpověděla a jen si ho mlčky prohlížela. Zdálo se mu, že se jí zachvělo chřípí, jako by něco větrila.

Pak se podívala na Ironwooda a řekla: „Teď by byla dobrá příležitost, jak vás z tohohle kraje navždy dostat, Ironwoode. Nemáte tady ty svoje pistolníky. Nejste nic jiného než zlosyn, vyvrhel, lupič a ...“

Zarazila se. „Vaše dny jsou sečteny, Ironwoode! Raději z tohohle kraje dobrovolně zmizte. – Nebo jste zrovna na odjezdu?“

Její hlas dostal číhavý podtón.

„Možná,“ zabručel Ironwood. „To uvidíte. A potom snad

budete moci uspořádat nové volby šerifa a zvolit si za něj Soccorra Rushmora. – Jaký pak bude rozdíl mezi mnou a vámi? – Uhněte z cesty!“

Najednou se prudce rozjel.

Chvíli to vypadalo, jako by mu nechtěli ustoupit z cesty. Ale pak křikl Soccorro Rushmore pevným hlasem: „Nechte ho jet!“

Ironwood a Ames projeli uličkou mezi muži a zmizeli za vyvýšeninou. Lee Ames slyšel, jak si Ironwood sípavě vydechl. Když koně pokračovali krokem dál, oba muži naslouchali. A tu zaslechli za terénní vlnou rychlý dusot mnoha kopyt koní. Parta Oaklandové pokračovala k tábořišti zlodějů dobytka, které chtěla vyhnat.

Ironwood sípavě zaklel a pak řekl: „To bylo o fous!“ Julie Oaklandová a já se nemáme rádi. Až odtud z kraje odejdu vezme to tady do ruky ona. S pomocí Soccorra Rushmora a Pata Sharona se stane vládkyní širokého okolí. – Je to ďábelská ženská! A jednoho dne si bude muset Sharona nebo Rushmora vzít za muže. – Ach, co je mi po tom! Až vyzvedneme ten poklad, nemusím už být šéfem. Klidně to tady nechám jí a té její sebrance. – I její čas brzy přijde - i její!“

Lee Ames neodpověděl.

Ale musel se zamyslet nad tím, co tak krásnou a půvabnou ženu mohlo přivést k tomu, že je tak soběstačná a ctižádostivá.

Jeli celou noc a nešetřili koně. Když dorazili k jezeru El Capitan, slunce už stálo na obloze dost vysoko.

Byl horký den. Unavení a žíznící koně se hrnuli k vodě. Postarali se o zvířata, nechali je napít jen trochu a zato je pořádně vodou omyli a vytřeli.

Když se pak zvířata začala klidně pást, muži se opatrně na sebe podívali.

„No, tak jdeme na to,“ zamumlal Ironwood. „Teď uvidíme, jestli se opravdu umíš tak dobře potápět. No, tak teď jsi na řadě ty.“

Lee Ames přikývl. Sám byl plný netrpělivosti a palčivé zvědavosti.

Byl zvědavý na poklad.

Ale nic neuspěchal.

Nejprve chvíli stál a pokoušel se představit si, jak těžce postřelený Abe Sturges kolem tohoto jezera projížděl, ovšem nezastavil, ale za jízdy shodil z koně do vody pytel nebo dvě jezdecké brašny.

Odhadoval, jak daleko mohl, sice raněný, ale tvrdý a zoufale zápasící člověk, ze sedla koně odhodit břemeno. Současně mu ale bylo jasné, že to ještě nic neznamena.

Jezero bylo strmě se svažujícím trychtýřem, kráterem, ve kterém se každý hozený předmět zřejmě skutálel až na nejhlubší místo.

Podaří se mu tam vůbec potopit?

Lee to musel nejprve zkusit.

Svlékl se až do podvlékaček a vklouzl do vody.

Byla studená. Přes pražící slunce se jezero ohřálo jen na povrchu. Stálý přítok byl ledově chladný, protože vycházel ze skalní rozsedliny El Capitan Peak.

Když se Lee Ames ponořil do hloubky, byla voda stále chladnější – a musel hluboko, velice hluboko.

Když už Lee Amesovi připadalo, že je snad v hloubce padesáti yardů, narazil na sutinu a bahno, které tvořily dno trychtýře.

Tady někde musel ležet onen poklad – možná zapadlý někde v bahně, ale jistě ho bude možné najít, když si dá člověk na čas a bude postupovat systematicky.

Jenže chlad byl nepříjemný. Voda nahoře měla možná patnáct stupňů, ale tady dole měla jistě sotva deset nad nulou.

Pro plavce to byla hrozivá teplota, kterou mohl vydržet jen několik minut, i když se pohyboval a byl otužilý. Lee si musel pospíšet, aby se zase dostal nahoru.

Když se celý udýchaný vysoukal na břeh vyhrátý sluncem a natáhl se na něm, přistoupil k němu Ironwood.

„No teda, to bych nevěřil, že člověk může tak dlouho zůstat pod vodou,“ řekl Ironwood. „Kde ses to naučil, Ames? – Pořád na tobě objevuju nové kvality.“

Lee Ames pořád ještě rychle odechoval, krůvě se usmál a řekl: „Chtěl jsem jako malý kluk vždycky vědět, jak to vypadá na dně jezer a řek, jak plavou ryby a jak vypadá vnitřek bobřích staveb. Za války jsem pomáhal vyprazdňovat na Mississippi potopenou loď, naloženou dost drahým nákladem. Nechceš taky dolů, Ironwoode?“

Jeho oči se chladně zablýskly. Ironwood krátce zavrtěl hlavou. „Ne,“ řekl. „K tomu tady mám tebe. Na mně je dávat pozor, aby nás někdo nepřekvapil.“

„A měl bys mít pořád připravenou silnou kávu,“ řekl Lee Ames, „abych se mohl zahřát. – Takže udělej malý ohýnek bez kouře a připrav horkou a silnou kávu. Protože tak rychle to s tím pokladem nepůjde.“

Vstal, prošel se po okolí a našel pár kusů dříví ze stromu, který byl kdysi zasažen bleskem.

Vzal laso a dříví přivázal k jednomu konci.

Pak požádal o druhé laso. Ironwood mu ho podal a zeptal se: „Co to má znamenat?“

„Dřevo bude držet konec lasa na hladině,“ vysvětlil Lee Ames. „Druhý konec nějak upevním dole. Potom se můžu po laně sešplhat a nemusím plavat. Kdybychom měli člun, mohl bych se do hloubky potopit s kamenem. Ale i laso mi pomůže.“

Po těch slovech se zase vydal do vody, vzal si obě lasa, která navzájem svázal a sebral i kusy dřeva.

Musel se potopit dvakrát, než konec dole pevně uvázal natolik, že mohl dolů sešplhat.

Zase se vysoukal na vyhrátou písčinu. Káva, kterou by se mohl zahřát, ještě nebyla hotová. Pozoroval Ironwooda, který se snažil na ohni bez kouře co nejrychleji přivést vodu k varu.

Amesovi bylo jasné jedno: Ironwood své slovo nedodrží a zabije ho ihned, jakmile vytáhne poklad z hlubiny.

Ačkoliv Ironwoodovi řekl, že jeho slovu věří, nebyla to pravda. Ironwood vždycky zbytečné lidi odepsal a odepíše, stejně jako obětoval Ringa Philldarlika. Ames vrhl dlouhý pohled na Ironwoodovy napěchované jezdecké brašny, které ležely na zemi vedle sedla.

V těch taškách bylo všechno, co tenhle bandita s pomocí svého šerifského úřadu ukořistil a nakradl.

K té kořisti má teď přibýt i poklad z jezera.

Lee Ames přimhouřil oči.

Odpočíval, vyhříval se na slunci a čekal, až mu Ironwood přinese horkou kávu. Napil se a už brzy cítil, jak mu tělem proudí teplo.

Pak se vydal opět do vody. Tentokrát byl dole rychleji. Hlavou dolů ručkoval po laně a dole začal hned s hledáním. Občas musel zabořit do bahna paže až po ramena. Protože přitom vodu zakalil, zhoršila se viditelnost.

Zůstal u dna déle než minutu.

A měl štěstí. Ještě než se musel vynořit, našel hned na první pokus spojovací pásek obou brašen. Vytáhl za něj těžké, k prasknutí napěchované brašny z bahna a po dně až na výše položené místo svažujícího se kamenitého břehu. Tam našel trhlinu v podobě výklenku, ve kterém mohl těžký náklad odložit, než vyrazil k hladině, aby se nadechl.

Nahoře si musel lehnout na záda, protože se mu udělalo

nevolno a musel zápasit s mdlobami, které se o něj pokoušely. Teprve po několikerém hlubokém nadechnutí se mu udělalo lépe. Plaval ke břehu.

„Vyplavala spousta bahna a kalu a vzduchových bublin,“ řekl Ironwood sípavě, když Ames upil několik doušků kávy a pomalu se začal cítit lépe.

Lee Ames přikývl.

„Jasně,“ řekl. „Musím hledat v bahně. Co sis myslel? Jenže to bahno je hlubší, než je délka mých paží. – Ale já to najdu. To se nemusíš bát. Je to jen otázka výdrže. Tam dole se mi přece nemůže nic stát, ne?“

Ironwoodovy oči planuly netrpělivostí a neklidem a byla v nich i známka nejistoty. Ano, to všechno na něm bylo znát. Začaly se ho zmocňovat pochybnosti.

Ale řekl, jako by se sám chtěl uklidnit: „Jo, ty to zvládneš, Lee Amesí. Jenom se ještě napij, ať můžeš zase dolů.“

Podal mu cínový kalíšek.

„Musíš to zvládnout, Amesí!“

Lee se usmál a přikývl. Ale čekal půl hodiny, než se cítil opět dost zahřátý a svěží, aby se mohl znovu potopit.

Tentokrát je pro něj všechno snazší. Obě napěchované brašny ležely dobře uschovány ve výklenku kamenitého břehu. Kdykoliv je může na jedno ponoření vytáhnout. Ještě jednou se ujistil, jestli jsou dobře usazený.

Pak se zase rychle vynořil. Nahoru to nebylo ani deset yardů. S kašláním a supěním, přesně jako někdo, kdo to tak tak stihnul nad hladinu a zdánlivě z posledních sil, se dostal na břeh jezera.

Natáhl k Ironwoodovi ruku, jako by se už sám nemohl dostat z vody.

„Na—šel— jsem—to! Ale – napřed mi – pomoz!“

Ironwood přiskočil a chtěl mu pomoci ven.

I když jindy byl Ironwood nedůvěřivý a ostražitý – na

chvíli ho jeho instinkt opustil. Způsobila to slova Lee Amese, ze kterých se dalo usuzovat, že to, co hledal, našel, ale neměl dost sil, aby to vytáhl nahoru.

Ironwood jednal instinktivně, celý rozradostněný a poprvé vůči Lee Amesovi s pocitem kamarádství a soudržnosti v těžké situaci.

Jednak naletěl na trik Lee Amese – a jednak vletěl do ledové vody, protože Ames ho přetáhl neočekávaným a prudkým trhnutím přes sebe. Mocně to plesklo, když Ironwood s řevem dopadl do vody a hned se potopil.

Lee Ames se hbitě vyhoupl na souš, třemi skoky byl u ohně a vytáhl z Ironwoodova pouzdra u sedla pušku.

Zatímco běžel ke břehu, nabil ji a připravil ke střelbě.

Ale užasle se zarazil.

Na tváři se mu objevil zprvu nevěřící a pak stále pobavenější úsměv.

Bill Ironwood neuměl plavat!

Protože do jezera spadl se vším oblečením a obtěžkán pásy plnými nábojnic a dvěma kolty, zoufale sebou plácal a polykal vodu.

Zpola utonulý se doplácál ke břehu a chtěl se vyhoupnout na pevnou půdu.

Ale Lee Ames mu přišlápl prsty a kopl ho do ramene. Ironwood se zase svalil do vody. Strmý kamenitý břeh mu neposkytl žádnou oporu. Zoufale máchal rukama, zase se nalokal vody a ještě jednou se mu podařilo zaklesnout ruce o kamenitý okraj jezera.

Tentokrát mu Lee Ames na prsty nešlápl. Počkal, až Ironwood část vody vyplivl.

Ironwood sténal a sípal. Byl na něho žalostný pohled, i když jinak vypadal impozantně. Tahle nedobrovolná koupel a dvojnásobné nebezpečí utonutí ho dočista zdeptaly.

Lee Ames ho nechal přičichnout k ústí pušky.

„Takhle to na světě chodí,“ řekl. „Jednou jsi dole, jednou nahoře. Jenom ještě chvíli zůstaň ve vodě, amigo. Trochu tě to zchladí. – Takže ty sis vážně myslel, že mě těmi svými hloupými triky a naivními výhrůžkami dostaneš? – A vážně sis myslel, že se spolehnu na tvoje slovo? – Ironwoode, je s tebou konec!“

O čtyři hodiny později byl s Ironwoodem vysoko ve skalách El Capitan Creeku a dostali se na jednu z mnoha plošin, které obklopovaly vrcholek.

Téměř na všech plošinách byly průrvy, úzké rokliny a komíny.

Lee Ames hledal dlouho, ale před západem slunce konečně našel jednu průrvu, jejíž stěny byly hladké.

Ironwood, který měl zápěstí spoutaná za zády, si nedůvěřivě hlubinu prohlížel, ale nezeptal se na nic. Už dávno zase nabyl své hrdosti. Pravděpodobně se přímo zalykal hanbou nad tím, jak hladce a snadno ho Lee Ames dostal a jaký na něho byl, jako na neplavce, směšný pohled.

Ironwood čekal s klidem Indiána.

„Spustím tě na lase dolů,“ řekl mu Lee Ames. „Nějak už se pak těch pout zbavíš. Protože kromě tvých věcí, jídla a láhví s vodou, ti taky dolů spustím nůž. Uděláš si tam dole pohodlí, pokud to jenom půjde. Bez pomoci se nahoru nedostaneš. – Možná tě asi za týden navštívím.“

Ačkoliv Ironwoodův plnovous pokrýval značnou část jeho obličeje, poznal Lee Ames, jak muž zbledl a jak mu pracovaly lícní svaly, protože pevně zaťal zuby.

Po chvíli otevřel ústa a chraptivě se zeptal: „A co to všechno má znamenat?“

Lee Ames se chladně usmál.

„Chci se podívat, co se stane v San José, až si tam pomyslí, že jsi pláchl i s kořistí. – Kdoví, možná se tam všechno změní tak zásadně, že tě jednoho dne zase budou chtít zpátky, aby tě postavili před porotu. Tu službu lidem v San José rád prokážu. – Budu tě držet v tomhle soukromém vězení do té doby, než se poměry v San José a okolí změní natolik, že už se tam chlapů jako ty nebudou bát, ale poženou je k odpovědnosti.“

Bill Ironwood vytřeštil oči hrůzou a úžasem. Chvíli o slovech Lee Amese přemýšlel.

Pak zamumlal: „Proč mě nenávidíš? Jistě, zacházet jsem s tebou špatně. Nechal jsem svoje lidi, aby tě zmlátili jako prašivého psa. Ale pak se z nás stali partneři. Nakonec jsem byl přece ochoten se s tebou o všechno podělit. Dal jsem ti svoje slovo a ...“

Uvědomil si, že to zní jako žebrání. V očích se mu objevil divoký výraz. Ačkoliv měl spoutané ruce, vyrazil se skloněnou hlavou proti Lee Amesovi a pokoušel se ho hlavou udeřit pod bradu. Byl to zoufalý čin.

Lee Ames byl rychlejší. Nechal ho prosupět kolem sebe do prázdna a praštil ho pažbou do zátylku.

Byla to pořádná fuška, spustit Ironwooda za pomoci dvou lan do rozsedliny. Ale byl silák. Protože lana složil dvojmo a protáhl je omdlelému Ironwoodovi pod pažemi, mohl jeden konec pustit a táhnout na druhém konci. Takto dostal lana zase nahoru a spustil pak dolů i příkrývky a jídlo. S tím vším vystačí Ironwood v téhle přírodní kobce jistě déle než týden.

Jen mu tady bude zima a bude tu sám.

V posledních záblescích dne si Lee Ames ještě jednou důkladně prohlédl hladké stěny a došel k přesvědčení, že bez pomoci shora se odtud Bill Ironwood nedostane. Uvažoval, jestli to, co chce podniknout, má skutečně šanci.

Opět pocítil uraženou pýchu a horoucí ctižádost udělat

něco, co by mu dalo zapomenout na hanbu.

Byla už noc, když se konečně vydal na zpáteční cestu. Koně Billa Ironwooda za sebou vedl na dlouhé uzdě. Obě naplněné brašny, které Bill Ironwood vezl ze San José, naložil na svého koně. Jen letmo se do brašen podíval – byly plné zlata, peněz a šperků.

Lee Ames se v duchu ptal, jak to lidé v San José přijmou, že přiveze nazpět kořist Billa Ironwooda. Jsou to jistě zpronevěřené peníze z vybraných daní, peníze z městské pokladny, věci v zástavě a zlato. Je to celá kořist, kterou získal Bill Ironwood okrádáním, vydíráním a loupením, protože se mu nikdo neodvážil postavit na odpor.

Lidé v San José by měli být Lee Amesovi vděční.

No, však už brzy uvidí, jak ho město přijme.

Lee se choval, jako by pro něj bylo samozřejmostí zase se ve městě objevit. Několika lidem, které od vidění znal, dokonce přívětivě pokynul.

Když zastavil před saloonem Rio Grande, sesedl a uvázal ke kůlu oba koně, vyšlo ven několik mužů. Užasli a znejistěli, protože nevěděli, co, to má znamenat.

Byli to lidé Billa Ironwooda. Brazos a Jorge, kteří se bezvýsledně potápěli do jezera El Capitan, tady stáli také.

Vypadali jako bezradná smečka bez vůdce.

„Asi se zeptáte,“ řekl, „proč jsem se vrátil a proč nemám strach, že?“

Usmál se, ale v tom úsměvu nebylo ani stopy po přívětivosti. Všimli si, že má zbraně Billa Ironwooda – oba kolty se světlými pažbami.

A tu už něco začali tušit.

Vzpomněli si, jak tenhle Lee Ames zastřelil jejich nejrychlejšího pistolníka Ringa Philldarlika.

Přesto byli odhodláni ho zničit. Neměli strach, protože byli v přesile a zlikvidovali už nejednoho drsného chlapa.

Viděl to na nich.

„Už se vám to nevyplatí, hoši! Bill Ironwood vás chtěl podvést a nechat vás ve všem až po uši. Jeli jsme k jezeru El Capitan, abychom odtamtud dostali poklad. Někteří z vás vědí, oč jde. Jenže chudák Bill Ironwood se asi potápěl příliš dlouho a příliš hluboko. – Už žádného Billa Ironwooda nemáte. – Co teď? Pořád ještě se vám chce pustit se do křížku se mnou? Vždyť se to vlastně ani nevyplatí, ne?“

Vyrazilo jim dech, že Bill Ironwood se utopil.

Nepochybovali, že to tak je. Jak by se jinak Lee Ames dostal ke zbraním a ke koni Billa Ironwooda?

Dokázali si to vysvětlit jediné tak, že Ironwood a Ames se stali opravdovými partnery. Věděli také, jak byl Bill Ironwood posedlý tím, aby se Brazos a Jorge potápěli a co nejrychleji vyzvedli poklad zločinného generála Cataliny.

Lee Ames popichoval dál: „Chcete souboj? Vsadím se, že alespoň dva z vás bych vzal s sebou. Kdopak to chce být? Ááá, tady vidím ty dva lháře, co tvrdili, že jsem vytáhl zbraň dřív než Ringo! – No tak, co vy, hošanci?“

Nerozhodně zírali před sebe, museli tu hrozivou novinu nejprve strávit.

Jejich šéf, kterému byli věrní a pod jehož vedením tady našli útočiště, který jim svěřil moc a způsobil, že se jich lidi báli, jejich šéf je prostě nechal v bryndě.

Je mrtev.

Mlčky tady stáli a uvažovali o tom. Pak zareagovali docela odlišně.

„Och, k čertu! Hned mi to připadalo podezřelé, že zmizel i s vězněm,“ řekl jeden z chlapů a odplivl si na prkna verandy saloonu.

Druhý muž vyrazil sprostou nadávkou.

Pak odešel. Byl to muž, který pochopil, že jejich éra v San José skončila a že se tady mnohé změní.

Zatím ještě váhající smečce drsných chlapů bylo v tu chvíli jasné, že něco znamenají jen jako ucelená skupina, vedená chytrým člověkem.

„Na vašem místě bych se tady moc dlouho nezdržoval,“ řekl Lee Ames. „Nebo tady v kraji máte jenom samé přátele, protože jste se pod velením Billa Ironwooda stali tak náramně oblíbení?“

Vycítili jízlivost té otázky, ale zaslechli v jeho hlase i odhodlanou tvrdost. A znovu si vzpomněli na to, jak bylo těžké ho i přes značnou přesilu zmlátit. Tušili, že zřejmě Billa Ironwooda zlikvidoval, ale to pro ně nebylo důležité.

Mezitím se sem seběhlo hodně obyvatel města, ale i lidé z okolí, kteří byli v San José na návštěvě.

Jeden muž, který vypadal jako rančer, náhle řekl:

„Co se stalo s daněmi, které před pár dny vybral Ringo Philldarlik? Musel jsem za každé zvíře na statku zaplatit padesát centů. To je pro mě spousta peněz.“

Teď všichni ožili, nahrnuli se blíž, vytvořili kruh a obklíčili v něm pistolníky.

Lee Ames zostra zvolal: „Nerozčilujte se, lidi! Ty dvě brašny na mém koni obsahují všechny peníze, drahocennosti a zlato, které Ironwood sesbíral teprve před pár dny. Všechno je tady, lidi! Přivezl jsem vám to nazpět. – Měli byste si zvolit zástupce, který si to všechno za vás ode mne přebere. A musíte si zvolit nového šerifa. A pospěšte si, než se objeví druhý Bill

Ironwood. Bylo by určitě dobré, kdybyste si určili zastupitelstvo občanů, do něhož by patřili i zástupci z okolních osad. Jestli nevíte o nikom mezi sebou, kdo by ten úřad mohl převzít, pošlete co nejrychleji zprávu do hlavního města! – Já teď jdu do šerifovy úřadovny a počkám, až mě tam vystřídá ten, koho si zvolíte.“

Sebral brašny z koně.

Přitom pohledem zalétl k lidem z bandy Billa

Ironwooda.

Viděl, jak se z těsného kruhu tlačí na všechny strany ven. Nebyli už jednotnou skupinou. Nikdo z nich nepřevzal velení. Smečka se prostě rozpadla.

I Lee Ames se protlačil vzrušeným davem. Několik občanů města mu poklepávalo na rameno.

Kdosi zvolal: „Byli jsme rádi, že jste oddělal Ringa! To byl Ironwoodův nejostřejší chlap! Ten mu držel město pěkně pod palcem, když on sám...“

Víc Lee Ames neslyšel. Dostal se z kruhu lidí. Naplněné brašny nesl přehozené přes záda. V levé ruce držel kolt připravený k výstřelu.

Lee Ames vstoupil do šerifovy pracovny a posadil se za Ironwoodův poškrábaný psací stůl. Pohodlně se opřel v křesle a vyložil si nohy na desku stolu.

A čekal.

Když se dveře otevřely, měl – krytý za psacím stolem – revolver připravený ke střelbě.

Vešel nějaký hoch, zůstal stát v otevřených dveřích a díval se na něj.

„Copak chceš, kamaráde?“ zeptal se Lee Ames a díval se na rozjívěného pihatého kluka, kterému mohlo být sotva dvanáct let. Bosý, vyzáblý a vyhladověle vypadající klučina s bystrými očima.

„Jsem Mike Brown,“ řekl chlapec. „Ty dva unavené koně jsem zavedl do veřejné stáje a jdu se zeptat, jestli mám udělat ještě něco. Vypadáte tak hladový a unavený, pane.“

„Máš pravdu,“ přikývl Lee Ames. „Mám hlad jako vlk. – Tu máš! Dojdi něco koupit pro nás oba. Nebo ty snad hlad nemáš?“

Hodil mu dolar, který vytáhl z kapsy košile a který musel stačit na dvě náramné porce jídla.

„Já mám taky hlad jako vlk,“ přiznal kluk a když chytil

dolar ve vzduchu jako mouchu, bleskurychle zmizel.

Lee Ames pocítil únavu. Přes spousty myšlenek, které mu vířily v hlavě, by usnul, kdyby se hoch znova neobjevil. Nesl podnos plný hrnců a rendlíků, přes které byl přehozen šátek. Ta vůně by probrala k životu i mrtvého.

„Ty jsi rychlý jako blesk,“ zamumlal Lee Ames.

„Nojo, když v restauraci slyšeli, pro koho to jídlo chci, obsloužili mě přednostně. A ani za to nechtěli peníze! Tady, pane! Tady máte svůj dolar. Dokonce i pro sebe jsem dostal jednu porci zadarmo.“

Mike odložil podnos, dolar položil na stůl a začal prostírat jako číšník. Objevila se skopová pečené, fazole, brambory, jablečný protlak, káva a jako zákusek koláč.

„Když dovolíte, pane, nechám si svůj díl v hrncích... Máte ještě nějaké přání, pane?“

„Aby ses najedl se mnou,“ řekl Lee Ames. „Nebo ti v tom něco brání? Tady u toho stolu je místa habaděj.“

Chlapec zaváhal a naprázdno polkl. Oči se mu rozzářily.

„Když dovolíte,“ zamumlal pak a posadil se naproti Lee Amesovi. Začal chvatně jíst. Skoro hltal. Ale po několika soustech si to uvědomil. Lee Ames si všiml, jak chlapci studem zčervenaly tváře a jak si dával záležet, aby jedl pomalu a spořádaně.

„Proč jsi tak hladový, Miku? Copak doma nedostáváš najíst?“

Chlapec na něj zvláště pohlédl.

„Já jsem sám,“ zamumlal. „Ale moje starší sestra už by měla brzy přijet.“

Když umřel Dave, hned jsem jí napsal. – Víte, pane, ona je daleko, daleko odtud – v Bostonu – je učitelka. Jednou určitě přijede. Věřím tomu. A do té doby vydržím a nevzdám se.“ Po těch slovech sklonil hlavu a jedl zdánlivě klidně dál. Ale v jeho světlých očích bylo podivné světýlko.

Lee Ames najednou zapomněl na všechny své vlastní

problémy, na únavu a vůbec všechno, čím byl naplněn – například na hořkost a na spoustu myšlenek.

Tenhle hubený hoch, v jehož očích zahlédl hrdé zajiskření, ho náhle zaujal.

„Kdo byl Dave? A proč je mrtev?“

Mike Brown na něj několik vteřin nedůvěřivě zíral.

„Dave,“ zamumlal pak, „byl můj starší bratr. Zdědili jsme farmu Coronado – nebo spíše její zbytek, kde žila naše teta. Jacísi předkové jejího muže tady kdysi dostali od španělského krále obrovský kus půdy. Mexická vláda ten dar později také uznala. Dokonce i když se stal Texas samostatným a státem Unie, uznání platilo dál. Můj bratr Dave sem se mnou přijel, aby ten ranč zase rozběhl. Teta nechala všechno zchátrat a nakonec už žila jen s jednou mexickou služebnou. – Protože jsme potřebovali peníze, zůstala naše sestra v Bostonu jako učitelka. Dostává tam dobrý plat a vždycky nám něco posílala. Ale pak...“

Zarazil se a zíral do poloprázdného talíře.

Najednou mu přestalo chutnat.

„Co bylo pak?“ zeptal se Lee Ames pomalu. „Měli jste nepříjemnosti s Ironwoodem a jeho bandou?“

Mike Brown zavrtěl hlavou. „Ani ne,“ řekl. „Ti moc dobře věděli, že na nás si nic nevezmou. – Ne, náš pozemek chce Oaklandův ranč kvůli dobrým pramenům. Je to důležitý zdroj vody. A kdo má prameny ...“

Zmlkl a zavzlykl. „Chtěli od nás odkoupit vlastnická práva za tisíc dolarů.“

Když můj bratr nechtěl, Pat Sharon mu vyhrožoval. Sharon je předák lidí Oaklandové, abyste věděl, pane. – Jenže Dave odmítl a řekl mu, že by se měl konečně postarat o to, aby jejich ranč konečně odehnal dobytek z našich pastvin. – Tři dny nato visela v naší kůlně rozčtvrcená kráva. Můj bratr hned věděl, co to znamená. Horečnatě jsme sháněli kravskou kůži, ale nenašli ji dost

rychle. Přijeli jezdci z Oaklandová ranče a ti tu kůži objevili náramně rychle. Když mého bratra obvinili, že ukradl krávu se značkou jejich ranče a že ji zabil a rozčtvrtil, udělal Dave tu chybu, že sáhl po koltu.

Jeden z jezdců ho zastřelil. – A proto jsem teď ve městě a starám se o sebe sám, pane. Tady se pořád nějaký malý výdělek najde. Já už to nějak vydržím, než přijede sestra, Stella je z těch, co ...“

Nedostal se dál, protože dostali návštěvu.

Byli to tři muži. Dva vypadali jako občané města, třetí muž vypadal jako malý rančer nebo farmář.

„Jsem Dan Denver, kovář,“ řekl první ze tří mužů a zabodl si palec do hrudi. „Byl jsem zvolen prvním zástupcem občanů. Tohle jsou Robert Kendall, majitel obchodu a Arch Mannen, který hospodaří na malém ranči daleko na řece. Máme důvěru našich spoluobčanů a jsme pověřeni uspořádat volby. Mohli bychom zkontrolovat obsah těch brašen?“

Lee Ames přikývl.

S Mikem Brownem pokračovali v jídle, zatímco tři muži se u stolu v koutě pustili do třídění věcí, které vytahovali z naditých brašen.

„Jej, tady je dokonce zápisník, ve kterém jsou zaznamenány všechny příjmy,“ zaslechli Lee Ames a Mike Brown zvolat čísi hlas.

Když dojedli, končili zrovna i tři noví zástupci občanů s tříděním.

Téměř slavnostně se postavili před stůl, za nímž seděl Lee Ames. Mike Brown se stáhl do kouta.

Kovář se na Lee Amese podíval a pak řekl rozvážně: „Teď se všechno změní a vy, pane, jste k tomu dal podnět. Vrátil jste nám všechny peníze a cennosti, s nimiž chtěl zřejmě Bill Ironwood prchnout. – Pane, mohl byste nám o tom všem něco krátce říci? Spousta věcí se nám na tom

zdá podivná.“ Lee Ames přikývl.

Pak stručnými slovy vše vylíčil.

Zamlčel jen dvě věci; že poklad revolučního generála skutečně leží v jezeře a že Bill Ironwood žije a nachází se v přírodním vězení padesát mil odtud.

Když skončil, poodešli ti tři do kouta a s hlavami dohromady si něco šuškali.

Pak opět důstojně předstoupili před mohutný psací stůl.

„Chcete prozatímně převzít úřad šerifa, pane?“ zeptal se kovář vážně. „Neznáme žádného lepšího člověka, protože o vaší čestnosti nikdo nemůže pochybovat. Jste také rychlý střelec a máte hrdost – hrdost, která vás přiměla k tomu, abyste nám pomohl. Uvedeme vás jako svého kandidáta na úřad šerifa, takže už můžete počítat s tím, že brzy se stanete úředně potvrzeným šerifem. Chcete? Chceme jednou provždy udělat tady v kraji pořádek. Zvolíme starostu, městské radní a smírcího soudce. Už nikdy nechceme člověka jako ...“

Jeho řeč byla přerušena.

Už předtím sem z ulice zazníval dusot koňských kopyt. Ted' se rozlétly dveře.

Vešli Julie Oaklandová a Soccorro Rushmore. Byli uřícení a celí zaprášení. Jistě své koně několik posledních mil hnali tryskem.

Soccorro Rushmore se opřel vedle dveří o stěnu a ubalil si cigaretu.

Julie Oaklandová byla netrpělivější.

Potukávala si jezdeckým bičíkem po holínkách a pohupovala se na podpatcích.

Lee cítil její pohled. Vstal už při jejich příchodu. Stejně jako ostatní muži v místnosti, cítil, že z ní vyzařuje cosi silného.

„Co se to tady děje?“ zeptala se klidně.

Kovář jí všechno několika slovy vysvětlil a bylo jasné, že je k ní zdvořilý a opatrný nejen proto, že je to krásná žena. Je i mocnou rančerkou.

Tu se náhle podívala na Lee Amese.

„Je to taky jen pistolník, tulák, který sem do kraje přijel náhodou a narazil na Ironwooda. Ale má hrdost a zdá se, že je čestný. Amesi, nic proti vám nemám. Ale chtěla bych, abychom tady měli šerifa, kterého lépe znám a kterému tedy mohu více důvěřovat. Jako jediného kandidáta postavíme, pánové, Soccorra Rushmora. Tenhle Ames může být zástupcem. Je to jasné?“

Obrátila se ke třem zástupcům občanů.

Lee Ames byl zvědav, jak se zachovají.

Najednou vypadali zlobně a rozmrzele. Pak řekl Dan Denver: „Pokud chce Oaklandův ranč postavit kandidáta také, může to zkusit. – Ale náš člověk je tenhle.“

A ukázal na Lee Amese.

V místnosti náhle zavládl duch nepřátelství. Zvedl se mezi Julií Oaklandovou, jejím nebezpečným průvodcem a třemi zástupci občanů.

Lee Ames jasně vycítil, že tady proti sobě stojí dvě nepřátelské strany. Rančer Arch Mannen najednou tvrdě řekl: „To se vám z Oaklandová ranče nepodaří! Svého člověka při volbě neprosadíte! Nikdy! My, drobní rančeři, jsme už teď v převaze. Nechceme nic jiného než zákon a právo, jak to předepisuje ústava. Banda Billa Ironwooda i on sám zabíjeli. A vy a vaši jezdci jste také zabíjeli. Teď se asi bojíte skutečného zákona. Jenom se bojte! My všichni dáme hlas Lee Amesovi. – A teď pojdte, přátelé!“

Podíval se na kováře Dana Denvera a na obchodníka Roberta Kendalla.

Oba přikývli. S každým z jeho slov souhlasili. Pak se podívali na Lee Amese.

„Necuknete, Amesi?“ zeptal se Dan Denver hrdelním hlasem.

Lee Ames se usmál. „Ale kdepak,“ řekl, „musím ještě leccos vyřídit. Rozhodně necuknu. Nebojte se! Pokud seženete dost hlasů, můžete mě mít za šerifa.“

„Seženeme,“ zabručel Dan Denver. „A pokud jde o obsah těch brašen, vezměte ho, prosím, až do voleb do své úschovy. Máte klíč od trezoru?“

„Ano,“ řekl Lee Ames. „Bill Ironwood nechal na břehu svoje šaty, když se potápěl. Našel jsem v jeho kapsách klíče i záznamník, do kterého si přesně zapisoval všechny své příjmy. – Všechno je v pořádku.“

Pohlédli na něj a bylo jim jasné, že mu mohou důvěřovat.

Pak se usmáli na Julii Oaklandovou a Soccorra Rushmora, trucovitě a sebevědomě. Pochopili, že musí jednat jistě a neomylně.

Postupně vyšli ven.

To, že nechali Lee Amese samotného s Julií Oakladovou a Soccorrem Rushmorem dokazovalo, jak mu důvěřují.

Mike Brown stál pořád ještě v koutě. Soccorro Rushmore vypustil kouř nosem a stroze odsekl:

„Padej odsud, spratku!“

„Ne!“ řekl Mike Brown. „Tady dává příkazy jen šerif.“

„To je pravda,“ zamumlal Lee Ames. „A já mám Mika nablízku docela rád. – Proč vám ten chlapec vadí ? Protože jeho bratr byl zabit lidmi z vašeho ranče?“

„On k tomu dal příkaz,“ řekl Mike Brown ostře. „Dovedl jezdce, vešel do našeho domu a ukradl darovací listinu, kterou jsme zdědili po naší tetě. Je to vůdce bandy zabijáků a zloděj!“

Mike Brown celý vzrušený vyšel z kouta a postavil se k

psacímu stolu těsně vedle Lee Amese.

Zase zíral planoucíma očima na Soccorra Rushmora.

Rushmore se na něj vůbec nepodíval, ale upřeně sledoval Lee Amese a nerušeně kouřil dál.

Lee Ames opětoval tvrdý pohled.

V té chvíli věděli, že osud určil, aby jeden druhému byli nepřáteli.

Poznali to docela jasně.

Julie Oaklandová jako by v tu chvíli vůbec neexistovala. Oba muži byli příliš zaměstnáni sami sebou.

Odkašlala si a řekla temným, živým a melodickým hlasem: „Pane Amesi, myslím, že bychom se měli na něčem shodnout.“

„To si myslím i já,“ přikývl Lee Ames. Odtrhl pohled od Soccorra Rushmora a podíval se na ženu.

Jak jenom může být tak nádherná dívka tak krutá? pomyslel si.

„Jaký máte návrh, madam?“

Oči měla napůl zavřené. Působila zamyšleně a on cítil, jak se ho pokouší svým instinktem proniknout, odhadnout. Ještě pořád si jím není jistá.

Začala poněkud váhavě. „Ano, pořád ještě byste u mne mohl dostat dobrou práci. Jste člověk, kterému se podařilo vyřídit Ironwooda a zničit jeho moc. – Všechno se zdá tak jednoduché, že se člověk až musí ptát, jak vlastně Ironwood k takové moci přišel. – Dokázal jste zlikvidovat i jeho nejrychlejšího pistolníka Ringa. To všechno dokazuje vaši hodnotu. Oaklandův ranč se bude rozrůstat. Vedle Pata Sharona, který se stará o má stáda, a Soccorra Rushmora, který až dosud odklízěl z cesty všechny problémy a překážky a bude to dělat i nadále, je ještě dost práce pro třetího muže. Nabízím vám prvotřídní místo. Protože Soccorro Rushmore se stane šerifem, mohl byste se stát jeho nástupcem. – Neláká vás to?“

Zeptala se sice bez jakéhokoliv podtónu v hlase, ale připadalo mu, že v očích jí zahlédl náznak jakéhosi lákání.

Usmál se. „Jste pozoruhodná žena, paní Oaklandová,“ zamumlal, „ale já už dal zástupcům města svůj slib. A pak, chtěl bych zabránit tomu, aby se člověk jako Rushmore stal šerifem.“

Obrátil se k Rushmoreovi, který ho bez hnutí sledoval.

„Tak jak to bylo s tím dokladem o věnování? Opravdu jste jej ukradl? Co říkáte na obvinění toho chlapce?“

„Ten malý parchant samozřejmě lže,“ odvětil Rushmore. „Jeho bratr byl zastřelen, protože sáhl po zbrani, když jsme ho chtěli předvést kvůli krádeži dobytka. Je na to půl tuctu svědků. Ale teď pořádně poslouchejte, Ames! Něco vám povím a víckrát už to nezopakuju.“

„Ano?“ Lee Ames za psacím stolem pomalu vstal. Oba muži stáli proti sobě. Byli stejně vysocí, oba tmaví a stejného věku. Oba měli šedivé oči. Rushmore vypadal svalnatější. Lee Ames působil mrštněji a hubeněji. Stáli proti sobě jako černý panter a černý vlk.

„Ano?“ zeptal se Lee Ames ještě jednou a v tom, jak táhle to pronesl, byla jasná výzva.

„Do dnešní půlnoci...,“ řekl Rushmore. „Jestli i pak budeš v tomhle kraji, přijdeš o svůj skalp. – To jsem ti chtěl říct!“

Po těch slovech vyšel ven.

Ale Julie Oaklandová ještě zůstala.

„Jistě,“ řekla, „je drsný. Oaklandův ranč je mu nade vše – stejně jako mně. Lee, dejte se na naši stranu!“

Zavrtěl hlavou.

Když se obrátila ke dveřím, řekl klidně: „Rushmore ukradl bratrům Brownovým věnovací listinu. Přinejmenším stojí Mikova výpověď proti jeho tvrzení. A teď mi vyhrožoval. – Madam, obávám se, že se spolu

dostaneme do sporu.“

Zastavila se, napůl se otočila a pohlédla mu do očí.

Konečně cosi poznala. Pochopila to svým jemným ženským instinktem.

„Ano,“ zamumlala, „bylo to od Rushmora hloupé, že vám vyhrožoval a že vám stanovil lhůtu. Bylo to hloupé, protože vaše hrdost vám brání, abyste se někomu podvoloval či podrízoval. Tahle hrdost nebo pýcha se ve vás zřejmě ozve vždycky, když se setkáte s takovými lidmi jako Ironwood nebo Rushmore. Je to nebezpečná pýcha. Ještě vám přinese smrt.“

Pak odešla i ona. Mike Brown si hlasitě oddechl. Pronikavým hlasem řekl:

„Tu španělskou darovací listinu nám vážně ukradli – originál, který jsme našli až potom, co jsme se do domu nastěhovali. Ukradli nám dokument, podle kterého jsme mohli prokázat svůj nárok. Přísahám vám, šerife, že jsme Oaklandovu ranči nic neukradli. Ty čtyři čtvrtky krávy jsme do naší kůlny nezavěsili my. A po kůži z krávy jsme pátrali marně. Jezdci z Oaklandové ranče ji našli rychleji než my. Obsadili náš pozemek. Do našeho domu se nastěhovalo několik jejich lidí.“

„Ujmu se té věci, Miku – až k tomu nadejde vhodný čas. Ale nejprve se musím prospat. To přece chápeš, Miku?“

Chlapec se na něj vážně podíval.

„Ano,“ řekl. „Od půlnoci budete v nebezpečí. Soccorro Rushmore vám vyhrožoval. ...“

„To ano, Miku, vyhrožoval. – Vezmi si zase ten dolar a po západu slunce mi přines večeri, sobě samozřejmě taky. – Víš, budu tě potřebovat jako pomocníka. – Teď mě nechej o samotě.“

Mezitím kráčela Julie Oaklandová k hotelu, klidně a hrdě. Nedbala na pohledy lidí.

Její i Rushmorův kuň už byli ve stáji.

V hale hotelu zastihla Soccorra Rushmora a jeho sestru Rosu Montezovou, která vedla hotel i restauraci.

Na tlustou Rosu ani nepohlédla, měla oči jen pro Soccorra Rushmora a řekla stroze: „Hned pojď se mnou, Soccorro! Chci s tebou mluvit.“

Vyšla, cinkajíc ostruhami, nahoru. Díval se za ní a pohled mu jiskřil, když sledoval její pohyby a čekal, až vystoupí docela nahoru a zmizí za rohem.

Rosa Montezová svého bratra ze strany pozorovala. Najednou řekla dopáleně: „Ta ženská je pěkná – až moc pěkná a nebezpečná. Soccorro, uvrhne tě do neštěstí! Chtěl bys ji mít a byl bys ochoten dobýt pro ni celý svět a složit jí ho k nohám. Buduješ jí obrovitý ranč. Jednoho dne se stane vládkyní. Jenomže dostaneš ty nějakou odměnu? Myslíš, že budeš jejím vládcem? Mám dojem, že ta nedokáže milovat. – Bratře, mám o tebe strach.“

„To nemusíš,“ zamumlal a přimhouřil oči. „Julii a mě spojuje mnoho, příliš mnoho – víc, než si myslíš.“

Po těchto tichých a zamyšleně pronesených slovech následoval Julii Oaklandovou nahoru.

Stála u okna a dívala se dolů na ulici, když vstoupil. Opřel se zevnitř o dveře a vpil se pohledem do postavy Julie Oaklandové. Musela ten pohled vycítit, protože se otočila vláčným pohybem.

„Co je s originálem té věnovací listiny ranče Coronado?“ zeptala se ostře. V zelených očích jí zajiskřilo. „Když jsem se tě tehdy ptala, řekl jsi, žeš ten dokument nenašel. Ale ten kluk ...“

„Lže,“ přerušil ji. „Ten kluk je prohnaný, všemi mastmi mazaný spratek. – Julie, ty mi snad nevěříš? To snad není možné!“

Prošel rychlými, pružnými kroky po místnosti, zastavil se před ní a položil jí ruce na ramena.

Chtěl ji přitáhnout k sobě, ale ona se pěstmi opřela o jeho hrud. Pustil ji.

„No dobrá,“ řekl, „tak si promluvíme. Nejprve si to vysvětlíme.“

Obrátil se stranou, založil si ruce za zády a obešel ji.

„Jsi krásná,“ řekl, „krásná a žádoucí. Jen ta tvoje prudká citizádost tě dělá někdy chladnou a tvrdou, necitlivou a vypočítavou. Ale vím, že dokážeš i zahořet. Vůbec o sobě hodně víme, že? Ze už jsme byli ve vězení. Tenkrát, když tě propustili, jsi nebyla hezká. Na nemocnou, zbídačelou a s vypadanými vlasy na tebe nebyl zrovna pěkný pohled. A potulovala ses bez cíle – až jsi narazila na Willa Oaklanda, který ti dal práci i obživu a který si tě vzal za ženu. Teprve později, když ses z ošklivého káčátka proměnila v nádhernou orlici, si všiml, jaký se mu podařil úlovek.

Se zdravím se ti navrátila i krása. Zase jsi měla nádherné vlasy a bílou hladkou pokožku. Zase jsi začala vypadat jako žena. Will Oakland jistě každým dnem žasl nad tou proměnou. Muselo mu to připadat jako zázrak. A pak udělal chybu, že tě chtěl zadržet.“

Chladně se zasmál a pokračoval: „To bylo od něho hloupé, protože tys už dávno nepotřebovala obživu a přístřeší. Už jsi nebyla nemocnou vlčicí. Chtěla jsi zase užívat života, volnosti. Ale on tě nenechal. Dokonce nechal pátrat v tvé minulosti, což ho stálo spoustu peněz. A pak se dozvěděl, odkud jsi k němu přišla. Chtěl tě touhle informací ještě víc připoutat k sobě – stárnoucí chlap s malým hotýlkem a ještě menším rančem, který sotva přinášel nějaký zisk. Měla jsi tenkrát ohromnou radost, že jsi mě potkala po takové době.

Zestárli jsme a byli jsme o nějaké ty zkušenosti bohatší.

Zbavil jsem tě toho chlapa. Bylo to velice snadné. Přišel o život na jedné z obchodních cest v temné uličce v El Pasu, a nikdo nezná jeho vraha. – Ano, byla to vražda! Kvůli tobě, kvůli tomu, abys byla volná! Protože ty a já jsme jako vlk a vlčice – i s jejich lačností a neustálým hledáním bohaté kořisti. – Cha, co jsme za poslední dva roky udělali z Oaklandová ranče! Odkudsi z tvého dřívějšího života se vynořil Pat Sharon, který je ti oddaný jako pes a který se v dobytku vyzná lip, než kterýkoliv rančer, jakého jsem dosud poznal.

Ano, leccos jsme dokázali. Je to naše společné dílo a mělo by ještě rozrůst. – No dobrá, tohle všechno je hluboko v našem podvědomí. Ted' mě ale, Julie, dobře poslouchej! Cítíš se až příliš jako vládkyně. Občas si myslíš, že mi můžeš poroučet a komandovat mě jako nějakého poskoka a možná, že tě jednoho dne napadne, že bys mě už nemusela jako svého muže potřebovat. Jenže já jsem to zařídil tak, milá Julie, že beze mě budeš vyřízená.

Ironwood byl jen drobný problém. Dříve nebo později bych ho vyřešil. I tu věc s Lee Amesem brzy sprovedím ze světa. Takové lapálie mě nikdy nezastaví. Musím ale počítat s tím, že jednou zase budeš chtít být svobodná.“

Zmlkl a zamířil k jednomu z křesel, posadil se a obratnými prsty si ubalil cigaretu. Když papírek olízl a když si zapaloval cigaretu, díval se na Julii, která pořád stála bez hnutí uprostřed místnosti a čekala.

„Když jsem tu darovací listinu v Coronadu našel,“ vyprávěl pokuřujíc dál, „chtěl jsem ji nejprve zničit. Ale pak jsem si důkladněji přečetl, co na tom starém pergamenu stálo ve španělštině a co bylo opatřeno pečeti a podpisem španělského krále. – Julie, kdo vlastní tu listinu, má nejen nárok na to údolí, ve kterém žila ta stará ženská se služkou a kde stojí starý dům Coronado.

Na darovací listině jsou velice přesně uvedeny hranice.

Západní hranici tvoří Coronado Creek, který se ze severu na jih vlévá do Rio Grande.“

Po těch slovech se odmlčel. Ale vítězoslavně se usmál a působil dojmem, jako by měl přichystáno zvláštní překvapení.

Julie Oaklandová se neptala. Neřekla ani slovo a jen se na něj dívala.

To se mu zdálo jako vybídnutí.

Usmál se ještě víc a řekl: „Když se stanovovala hranice, tekla Coronado Creek ještě třicet mil dál na západ z Guadalupe Mountains. Staré koryto ještě pořád existuje. Teprve sesuvem hornin začala téct voda jinudy, až po vystavení listiny. Proto neplatí tahle hranice, ale první. Tenhle malý usmrkanec by mohl být jedním z největších vlastníků pozemků v západním Texasu. Ale on ani jeho bratr zřejmě neuměli španělsky a asi ani nevěděli, že Coronado Creek tekla kdysi mnohem dále západněji. Proto žádné nároky neuplatnili. – Tak je to tedy, Julie. – A tu listinu mám já! Nechceš se podvolit a nechat mi volnou ruku? Jsem ochoten ti vybudovat přímo království. Snesl bych ti ho k nohám, protože tě miluji. Teď mi konečně řekni, jestli jsem pro tebe dost dobrý!“

Vážně na něho pohlédla.

„Ano, jsem jenom žena,“ zamumlala. „Možná jsi ty ten správný, mocný muž, kterému se mohu svěřit. Asi bylo třeba mě zkrotit jako divokého koně. – No dobrá, Socorro, jedeme domů. Musíme oznámit Patu Sharonovi, že jsem se rozhodla pro tebe. Musela jsem mu kdysi slíbit, že mu to řeknu otevřeně a čestně. Jen tak si i nadále udržím jeho přátelství. – Pojď, jdeme do stáje.“

Stála, vyčkávajíc.

Odhodil cigaretu do popelníku, vstal a vzal ji za ruce.

„Julie, nedostaneš lepšího muže, i kdybys ho hledala sebevíc.“

„Zřejmě,“ zamumlala a její hlas zněl temně a zastřeně.

Lee Ames spal až do noci. Několikrát za ním přišli lidé s prosbou o pomoc nebo o radu.

Ale Mike Brown seděl celou dobu na schodech přede dveřmi a pokaždé řekl: „Pane, je unavený, velice unavený a vyčerpaný. Nechte ho, prosím vás, pár hodin vyspat. Velice brzo bude muset být fit, že?“

Lidé se pak dívali vždycky trochu zahanbeně do chlapcových klidných očí a šli pryč.

A tak se Mike postaral o nerušený spánek člověka, za kterého by byl ochoten dát ruku do ohně.

Mike zase najednou uvěřil, že na světě je spravedlnost.

Přinesl dobrou večeři, prostřel v kanceláři a chvíli váhal s probuzením Lee Amese.

Ten byl ovšem hned vzhůru a zavětril. „Voní tady káva a večeře,“ řekl a posadil se. „Jsi hotový poklad, Miku.“

Mikovy oči se rozzářily. „Říkal jste, pane, že mě budete potřebovat jako pomocníka. To jste jen tak žertoval, hned jsem to pochopil. Ale určitě bych vám mohl být nápomocen ve spoustě maličkostí.“

Lee Ames přikývl. „To si taky myslím. Pohotového, šikovného kluka člověk potřebuje vždycky. Můžeš mi říkat Lee! Jsme něco jako společníci, že? – Zaplatil jsi za jídlo? Víš, od toho hotelu bychom si neměli nechat dávat nic zadarmo.“

„Tohle není z hotelu Oakland,“ řekl chlapec. „V mexické čtvrti města je ještě jeden hotel s restaurací. Patří Miguelu Pacovi. Je levnější. Všechno jsem zaplatil. Bylo mi jasné, že šerif nesmí od nikoho přijímat dary. To by se mohlo vykládat jako podplácení.“

Řekl to velice vážně.

Lee Ames se usmál. Mike Brown se mu líbil čím dál víc.

Když o něco později seděli proti sobě při světle lampy a jedli večeři, pořád se na sebe dívali a usmívali se.

„Kolikpak je tvojí sestře, Miku,“ zeptal se náhle Lee Ames.

Mike počítal. „Je o devět let starší než já, takže dvaadvacet. A je krásná. Je to ta nejkrásnější dívka, jakou znám.. Kdyby chtěla, mohla být už dávno-vdaná. Žádná dívka v Bostonu, které je dvaadvacet, už není svobodná – i když je třeba pidlooká, zubatá nebo má bradavice na nose, křivé nohy nebo hrb. Jenže Stella ještě nenašla muže, do kterého by se mohla zamilovat. Podle ní to musí být opravdová láska, rozumíte, Lee?“

Lee Ames přikývl.

„Možná ale, že je Stella příliš náročná,“ zamumlal. „Jsou totiž dívky, které si o sobě myslí bůhvíco a žádný muž jim není dost dobrý.“

„Moje sestra není žádná namyšlená nána,“ řekl Mike rychle a rozhodně. „Se Stellou je to jiné. Až přijede, uvidíte, Lee ...“

Dojedli večeři.

„Udělám první obchůzku městem jako šerif,“ zamumlal Lee Ames zamyšleně a chytil se za bradu.

„Nejdřív se ale musím oholit, protože jinak bych vypadal spíše jako tulák než jako šerif, co?“

Mike souhlasně přikývl.

Když Lee Ames o něco později odcházel z úřadovny, byl oholen, jeho šaty byly vykartáčované a holínky se leskly.

Připnul si hvězdu, kterou našel v zásuvce psacího stolu.

Byly asi dvě hodiny před půlnocí.

Má-li brát ultimátum Soccorra Rushmora vážně, bude si muset dát náramný pozor.

Než se Lee Ames nadál, dvě hodiny utekly.

Hovořil s mnoha lidmi, seznámil se s nimi bud

jednotlivě nebo ve skupinkách. Zapamatoval si mnoho jmen a tváří. Dokonce už poznal pár soukromých starostí a trápení.

Najednou si uvědomil, že se s městem začíná sžívat, že se tady udomácňuje.

Připadalo mu poněkud neskutečné, že je tady prozatímním šerifem a že má i nejlepší vyhlídky být zvolen na celé jedno období. Na východ od Pecosu by to asi nebylo zapotřebí.

Jenže tady, západně od Pecosu, je ještě všechno jinak.

Tady platí jediné činy.

Vzpomněl si na výhrůžku Soccorra Rushmora, že přijde o svůj skalp, pokud zůstane v kraji déle než do půlnoci.

Doposud ve městě nepocítil žádné nepřátelství nebo cíhající nebezpečí.

Byly už dvě hodiny ráno, když zaslechl přijíždět jezdce, který surově hnal svého koně nejrychlejším trysem.

Muž nepřibrzdil zvíře ani tehdy, když minul první domy. A přitom uvnitř města bylo povoleno jezdit pouze krokem, nanejvýš volným cvalem, pokud byla ulice prázdná ...

Jeho myšlenky se náhle přervaly, protože jezdec zastavil před šerifovou úřadovnou, sesedl, vešel na prkenný chodník a začal bušit na dveře.

Přitom volal: „Šerife! Hej, šerife! Otevřete!“

Je to léčka? Mám vylézt ze svého doupěte, aby mě mohl odprásknout ukrytý střelec, až půjdu k tomuto cizinci ?

Tak se v duchu sám sebe ptal Lee Ames.

Vyšel z temného výklenku domu, v jehož skrytu ho nebylo vidět. Krácel po opačné straně ulice, než ležela jeho úřadovna a musel projít kolem průjezdu a dvou úzkých

ulíček. Několika hbitými kroky překonal nebezpečná místa.

Ale netřesky žádné výstřely. Neobjevila se rudá světýlka hlavní. Nikdo na něho nečíhal.

Stál teď naproti své úřadovny a zavolal na muže.

Mike Brown se doposud uvnitř ani nepohnul. Zřejmě unavený, spal hlubokým spánkem. Na chlapce toho bylo zřejmě v poslední době příliš a příroda se teď přihlásila o svá práva.

Muž s kletbami přešel přes ulici, objevil šerifa u stěny domu a zeptal se: „Jste to vy, Amesí ? Je to hvězda, co se vám tady takhle matně leskne ? Poslyšte, Amesí, nevěděl jsem, že máte úřadovnu tady naproti...”

„Co chcete? Kdo jste?“ zeptal se Lee Ames suše a stroze.

Muž se tiše usmál, ale byl to hořký a zlobný úsměv.

„Jsem z Oaklandová ranče,“ řekl. „Socorro Rushmore je mrtev! Leží ještě tam, kde zemřel – v Longhorn Hole, v tom úvoze, který vede k Longhorn Creeku. – Julie Oaklandová mě za vámi poslala. Máte přijet, abyste se na to podíval. Lidé z ranče už samosebou pátrají po vrahovi. Julie Oaklandová nám dala pár informací. My toho chlapa najdeme a vyřídíme si to s ním. – Ale Julie Oaklandová si myslí, že se do toho musíte vložit i vy, protože jste prý šerif. To je všechno. – Mám počkat, abychom jeli spolu, nebo ...“

Zmlkl, protože dobře věděl, jak zatěžko bude Lee Amesovi se rozhodnout.

Pokud Socorro Rushmore není mrtev, pak tam někde za městem na Lee Amese číhá.

Ale pokud je skutečně mrtev, proč pro něj Julie Oaklandová posílá, když ona ani Rushmore ho jako šerifa nechtěli uznat? Lidé z Oaklandová ranče jsou jistě schopni nalézt Rushmorova vraha mnohem rychleji než Lee Ames.

Takže co vězí za tímhle pozváním?

Lee Ames se musel rychle rozhodnout.
„Pojeďu,“ řekl. „Dojdu si pro koně do veřejné stáje a pak pojedeme spolu.“

V úvozu hořel oheň.
Vedle něho dřepěl muž.
A na zemi skutečně ležel Soccorro Rushmore.
Už ze sedla Lee Ames poznal, že Rushmore je mrtev.
Muž, který přijel s Lee Amesem, i ten, který držel hlídku u ohně, se na něj dívali mlčky.

Lee Ames sesedl. Brzy ovšem nechal toho, aby pátral po stopách, protože ve světle ohně si všiml spousty stop.

Úvoz ležel na hojně používané jezdecké cestě. A koně lidí z Oaklandová ranče, kteří odtud zahájili pronásledování, všechno rozdupali.

„Jak se to stalo?“ zeptal se Lee Ames obou jezdců.

„Paní Oaklandová vám to jistě vysvětlí,“ zamumlal jeden z mužů. „Rushmore byl střelen dvakrát do zad – z bezprostřední blízkosti. Však my už toho chlapa najdeme. Měl jenom dvě hodiny náskok. Pat Sharon nechal vyslat lidi do všech stran. Ti už toho mizeru najdou.“

Lee Ames uvažoval.

Poklekl vedle Rushmora a prohlížel rány v jeho zádech. Kulky mu tělem nepronikly. Lee Ames proto tušil, že to byla zbraň s velmi krátkou hlavní, takže zřejmě Derringer.

Opět nasedl a řekl: „Rushmora můžete odvézt do města. Tam mrtvolu ohledám. – Tahle cesta vede k Oaklandovu ranči?“

„Přesně tak. Dorazíte tam asi za hodinu, pokud necháte koně klusat.“

Muž měl v hlase opovržlivý přízvuk.

Lee Ames zamířil s koněm k potoku, přejel ho a vydal se

na cestu k Julii Oaklandové.

Proč mě chce mít u sebe na ranči najednou jako šerifa?
Copak smrt Soccorra Rushmora všechno změnila?

Když zahlédl Oaklandův ranč, už se rozednívalo. Lee byl trochu zklamán při pohledu na nízká dřevěná a kamenná stavení a chatrče z adobe.

Pozoruhodné byly pouze výběhy a širé pastviny.

Už z dálky bylo na ranči vidět, že se rychle rozšiřoval z velice skromných počátků, což nebylo moc obvyklé. Všechno tady tedy vypadalo provizorně.

Vypadalo to jako čistě účelově zřízený mužský ranč.

Bylo těžké si představit, že paní je tady krásná žena. U ženy typu Julie Oaklandové byste počítali spíše s útulným a kultivovaným domovem.

Objevil se křivonohý kulhající muž, který měl kolty nízko pod pasem a který vypadal, že z nich umí náramně rychle střílet. Řekl: „Madam na vás čeká, šerife. Ale neoddávejte se žádným iluzím. Pro nás šerif nejste. Ani vás nepotřebujeme. Je to zřejmě jenom šok, který způsobil, že se Julie Oaklandová takhle zachovala. My jsme nikdy šerifa nepotřebovali a ani potřebovat nebudeme.“

Lee Ames nepřítomně přikývl a chlapíka si prohlížel. Připomínal mu sokola poznamenaného těžkými souboji, ale stále ještě schopného zasadit pořádný úder.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se Lee Ames.

„Fisher, King-Colt-Fisher, pokud to chcete vědět úplně přesně!“ Chladný hlas starého pistolníka dostal pronikavý zvuk.

„Už jsem o vás slyšel,“ zamumlal

Lee Ames. „Tehdy jsem byl ještě malý kluk. Jo, slyšel

jsem o vašich soubojích. Už párkrát mě napadlo, kam se asi podějí velikáni, když zestárnou a nezbohatnou. – Takže vy jste tedy King-Colt-Fisher, co před válkou zadržel Slaterovu bandu, když postřílela Uvaldovy lidi a utekla s jejich stády ovcí. – Jo, to byl boj! Ale co vám zbylo pak, King Fishere?“

Fisher mu neodpověděl. Ale v ranních červáncích se na sebe pozorně dívali.

King Fisherovi se najednou zachvělo chřípí. Vypadal jako by zostražitěl, jako by neočekávaně zavětril člověka stejného druhu, jako on.

Ale neřekl nic. Jen přihlížel, jak Lee Ames přehodil uzdu svého koně přes kůl a vešel do domu, za jehož okny bylo rozsvíceno.

Lee Ames byl při vstupu přece jen trochu překvapen. Zvenčí jednoduše a drsně vypadající dům byl vevnitř zařízen velice útulně a vkusně.

Ano, tohle už byl příbytek krásné ženy.

Julie Oaklandová stála vedle velikého krbu.

Vlevo za ní visel obraz divokého hřebce, namalovaný skutečným mistrem. Malba byla ztělesněním nespoutané svobody, životní síly a krásy.

Julie Oaklandová měla na sobě stále ještě jezdeckou sukni a zelenou košilovou blůzu. V ruce držela prázdnou sklenici. Zřejmě pila brandy. Světlo lampy halilo do teplého závoje všechny předměty v místnosti a způsobilo, že tvář Julie Oaklandové byla ještě krásnější a měkčí.

Ale její ústa vypadala tvrdě a jakoby bolestně stažená.

Když je otevřela, zněl její hlas vděčně. „Děkuji, že jste přijel tak rychle, Amesí. – Soccorro je mrtev. Už jste ho jistě viděl. Teprve teď jsem se dostala ze šoku, který jsem utrpěla. – Zřejmě se, Lee, divíte, že jsem vás nechala zavolat.“

Pomalu přikývl.

„Jistě mi to vysvětlíte,“ odpověděl a pevně se na ni zadíval.

Otočila se stranou a odložila sklenici na římsu krbu.

„Soccorro vám vyhrožoval, Lee – a teď je mrtev. Jistě by svou výhrůžku splnil. Možná byste byl teď mrtev vy, Lee, kdyby nezemřel. Když se to vezme z téhle stránky, je vlastně pro vás smrt Soccorra Rushmora štěstím, že?“

„Možná to tak vypadá,“ zamumlal. „Ale on by mě asi nezlikvidoval osobně. Poslal by pár banditů. To byste mohla udělat i vy, paní Oaklandová.“

„Ne,“ řekla. „Rozhodla jsem se, že vás budu jako šerifa podporovat. Smrtí Soccorra Rushmora se vše mění. Jistě, chtěla jsem, aby nastoupil na místo Billa Ironwooda. Kdo by mi to mohl mít za zlé?“

Ale teď vím o lepším člověku na to místo. – Souhlasím s vámi, Lee.“

Rychle se přiblížila k Leemu, těsně před ním se zastavila a lehkým pohybem mu položila dlaň na hvězdu.

„Ne, protože nosíte tu hvězdu, Lee,“ řekla. „Jsem žena, která v drsném kraji plném chlapů vede veliký ranč. Bez pomoci schopných mužů se neobejdu. – Soccorro Rushmore je mrtev. Musím se poohlédnout po jeho nástupci. Lee, potřebuji pomoc! A protože tu pomoc mohu dostat pouze od mimořádného muže, znamená to současně, že mezi mnou a tím mužem se musí vyvinout zvláštní vztah. – Lee, můžete si myslet, že jsem chladná a vypočítavá. Něco jsem vybudovala a chci to nejen držet, ale i rozšířit. Pomoz mi přitom, Lee, jako šerif i jako přítel. A chyť Soccorrova vraha!“

Jeli jsme úvozem k potoku, když proti nám vyrazil jezdec. Byla příliš tma, abych ho poznala. Soccorro na něj křikl, ale ten chlap jen odpověděl, že je tady cizí a že chce do San José. Mně ten hlas hned připadal nějak povědomý. Musela jsem ho kdysi zaslechnout ve městě, ještě když

jsem se svým zemřelým mužem vedla hotel. Ale to jsem si uvědomila až později. Nechali jsme toho jezdce projet kolem. Soccorro se naklonil ze sedla, aby si ho ve tmě co nejdůkladněji prohlédl. Slyšela jsem, jak Soccorro ošklivě zaklel, jakoby poznal nepřítele. Zůstal o něco za mnou.

A tu už třesky dva výstřely. Současně. Myslím, že to byl dvouhlavňový Derringer a že oba kohoutky byly zmáčknuty současně.

Soccorro spadl ze sedla. Já se dala na útěk, abych zburcovala své lidi. Zajela jsem do pastevecké chatrče u potoka a našla jsem tam dva muže. S jedním jsem se vrátila zpátky a druhého jsem poslala do naší další nejbližší chatrče.

Našli jsme Soccorra mrtvého. Za hodinu přijel Pat Sharon s více než tuctem jezdců a pustili se do pronásledování. Nemohla jsem bohužel říci, kterým směrem vrah uprchl. Ale oni už to zjistí. Není tady tolik mužů s Derringerem v kapse, kteří se dnes v noci potloukali kolem Longhorn Creeku.“

Zmlkla s divokostí v hlase. Oči jí sršely.

Stála pořád ještě těsně u Lee Amese, obě dlaně položené na jeho hrudi, rovnou nad kapsami košile. Přes tenkou látku cítil teplo jejích dlaní.

Cítil, jak se ho zmocňuje vzrušení. Julie Oaklandová byla krásná a svůdná.

Po chvíli se mu podařilo překonat mírný zmatek a podařilo se mu opět chladně a věcně uvažovat.

„No dobrá,“ řekl. „Počkáme, jakého ptáčka vaši lidé chytnou. Vaši jezdci už mají přede mnou takový náskok, že se mi vůbec nevyplatí, abych se do pronásledování pouštěl. Možná také přivedou několik podezřelých. Uvidíme, paní Oaklandová...“

„Proč mi neříkáš Julie? Proč jsi tak upjatý a nepřístupný? To se ti mám vrhnout kolem krku, abys mi

projevil přátelství a prokázal pomoc? Lee, potřebuju přítele, a nemohu otálet, jak by se to v jiných situacích slušelo. Co ti brání v tom, aby ses ke mně choval tak, jako by se choval každý muž k pěkné a půvabné ženě?“

Pohlédl na ni a její ústa, která předtím vypadala tak tvrdě a energicky, teď změkla, jako by něco očekávala.

„Ano,“ řekl, „jsi krásná, Julie. A člověk si musí dávat pozor, aby v tvé blízkosti hned neztratil hlavu. Ještě se uvidí, Julie. – Jak je to s tou darovací listinou, kterou prý ukradl Soccorro?“

Jeho otázka ji vytrhla ze snění. Jako by ji urazil, ustoupila o dva kroky dozadu a zvedla bradu.

„S tím jsem nikdy neměla nic společného, pokud je to pravda. A Soccorrův dům si klidně můžeš prohlédat. Pokud tu listinu skutečně ukradl, určitě ji někde ukryl. Jdi se podívat!“

Vydržela jeho pohled. Věděl, že by sama jistě už hledala, pokud o ukradené listině nic nevěděla. Protože co bylo zajímavé pro Soccorra Rushmora, muselo být důležité i pro ni.

Co asi za tou listinou vězí?

„Pojďme,“ řekl Lee Ames. „Aspoň bych rád viděl, jak bydlel.“

Za chvíli už to viděl. Dům měl jen dvě místnosti. Ale i Soccorro Rushmore se dokázal zařídit komfortně a s jistým druhem vkusu, v němž se zřetelně projevila slabost pro všechno mexické a španělské. Měl konečně mexickou matku.

Nic tady nebylo zpřeházené. Pokud Julie Oaklandová listinu skutečně hledala, nezanechala po sobě žádné stopy.

Lee Ames se nenamáhal prohlédávat obydlí Soccorra Rushmora. Jen se porozhlédl a když se obrátil ke dveřím, aby zase odešel, zeptala se Julie Oaklandová udiveně: „Ty tady nechceš hledat, Lee?“

Slabě se usmál. „Ne,“ řekl. „Tos udělala před pár hodinami ty. A důkladněji než já. Jenom jsi zase zapomněla postavit prádelník na jeho místo. Je to vidět na podlaze a na stěně. – Julie, musíš si odvyknout mě obelhávat. Raději bych prohledal tvoje místnosti.“

Napřímila se, zvedla pyšně a zdánlivě dotčeně bradu. Její hlas zněl upjatě a uraženě.

„Jenom je prohledejte, šerife,“ řekla. „Pro mě za mě si strhněte třeba celý dům a rozmlaťte všechen nábytek. K čertu s tou listinou! Co s ní! Možná, že ten kluk nelhal. Ale já s tím nic nemám. To přísahám.“

Lee Ames se náhle usmál.

„No dobrá,“ řekl. „Věřím ti, Julie. A nemusíš se hned urážet. Zítra v jedenáct dopoledne bude v San José ohledání mrtvoly. Musíš přijít a vypovídat před porotou. A pokud tví lidé budou mít nějaké zajatce, musí mi je předat. Postarej se o to.“

Vyšel ven a zamířil ke svému koni.

King Fisher stál poblíž, když nasedal. Zajel kousek ke starému pistolníkovi a tiše se zeptal: „Byla předtím paní Oaklandová delší dobu v Rushmorově domku?“

„Zeptejte se jí sám,“ zněla odpověď.

Lee Ames odjel beze slova pryč.

Ani se už neohlédl za Julií Oaklandovou, která stála v jasném obdélníku otevřených dveří domku Soccorra Rushmora a bez hnutí se za ním dívala.

Ale starý pistolník vzhlížel k ní.

Když přijel do města, bylo už pozdě odpoledne. Na chvíli se zastavil u Longhorn Creeku a procházel okolí jako Indián, v hlubokém předklonu a pozorně sledoval všechny ty mlčenlivě stopy.

Ve městě vládl jako obyčejně odpolední klid.

Občané postávali v hloučkích a všichni se k němu obraceli a dívali se na něj. Ale přátelsky ho zdravili.

Truhlář, který byl v San José zároveň hrobníkem, k němu zamířil, když Lee Ames sesedl před svou úřadovnou.

„Soccorra Rushmora jsem uložil v kůlně s rakvemi.“

„Správně,“ přikývl Lee Ames. „Zítra v jedenáct dopoledne bude ohledání mrtvoly. Bude veřejné. Musí být přítomni i zastupitelé obce.“

Když Lee Ames krácel ke dveřím své úřadovny, zahlédl plakát. Psalo se na něm, že město k volbě šerifa, která se má konat pozítří, navrhuje jediného kandidáta, totiž dosavadního prozatímního šerifa Lee Amese. Následovala pak ještě další jména, jejichž nositelé byli navrhováni do dalších úřadů.

Tak se to začíná hýbat, pomyslel si Lee Ames. Brzy budu moci vytáhnout Ironwooda z jeho skalního vězení.

Vešel dovnitř a tam ho čekal s napětím a vážností ve tváři Mike Brown.

„Soccorro Rushmore je mrtev,“ řekl Mike Brown. „Hledal jste v jeho domě tu darovací listinu, Lee? Och, člověk jako Rushmore má jistě spoustu nepřátel. A jeden z nich ho teď zabil. To je fajn.“

Jeho hubený chlapecký obličej se zkřivil. „Ted už se tedy moje sestra nesetká s člověkem, který je odpovědný za smrt mého bratra.“

Lee Ames se na Mika podíval s lítostí a soucitem.

„Ty máš radost, že je mrtev?“ zeptal se vážně.

Mike sklopil oči.

„Já nevím...,“ zamumlal. „Když Soccorro Rushmore ještě žil, přál jsem si jeho smrt a litoval jsem, že nejsem dost velký, abych ho mohl zabít. Ale teď... Je mi najednou lhostejné, že je po smrti.“

Plácl se dlaní do čela.

„Rosa Montezová je sestra Soccorra Rushmora. Když ho před dvěma hodinami přivezli do města, strašně naříkala. Ale brzy přestala a začala se tvářit strašně nasupeně. Hned zase odešla do hotelu. Před deseti minutami sem poslala svého čínského sluhu s tímhle dopisem.“

Mike ho vytáhl z kapsy a podal šerifovi. Dopis byl pomačkaný a trochu vlhký, jako by se nad ním Rosa Montezová zase rozplakala.

Přijďte hned ke mně, šerife !

Rosa Montezová

„Ona je sestra Soccorra Rushmora?“ zeptal se zamyšleně.

„Ano,“ řekl Mike, „a nemyslím, že by byla tak zlá jako její bratr. Ale milovala ho nade všechno. Pro něj by šla třeba do horoucích pekel nebo by udělala cokoliv. Často jsem si všiml, že Julie Oaklandová a Rosa Montezová se ani nepozdravily. Jednou jsem slyšel, jak Rushmore své sestře povídal, že by neměla žárlit.“

Lee Ames se na chvíli zamyslel.

Pak se otočil a tak jak byl, hladový, zaprášený a unavený, zamířil k hotelu.

Vstoupil do něho vchodem do restaurace, strčil hlavu do kuchyně a spatřil Rosu Montezovou.

„Dostal bych u vás něco k jídlu?“ zeptal se klidně.

Žena, která byla před několika léty jistě ještě kráska, se k němu otočila. Zrovna se chystala vylévat vodu z velkého hrnce brambor.

Opatrně hrnec postavila a přikývla.

„Ano, ještě něco máme. Za chvílku. Posad'te se, pane Amesí.“

Mluvila klidně – možná příliš klidně a mírně.

Lee Ames instinktivně vytušil, že ta žena v sobě skrývá obrovskou, až nesnesitelnou bolest. Její zdánlivý klid je

horší než bezmocný pláč.

Rosa Montezová mu přinesla jídlo.

Prostřela mu všechno jako vzorná hospodyňka. Ale obličej měla jako z kamene.

Najednou řekla: „Zabila ho Julie Oaklandová. Má Derringer. Když jedou ven, má sice v pouzdře malý kolt, ale v záhybu jezdecké sukně má malou kapsičku a v ní Derringer. V pokoji u Julie se pohádali. Slyšela jsem každé slovo. Šlo především o tu darovací listinu Coronada. – Šerife, mám vám říct, co jsem včera slyšela, když jsem se připlížila ke dveřím a poslouchala?“

Lee Ames pomalu přikývl.

„Ano, řekněte mi to, Roso Montezová,“ zamumlal.

Mlčky naslouchal a jedl přitom, protože měl obrovský hlad. V příštích dnech toho mnoho nenaspí. A tak se chtěl posílit alespoň vydatnou stravou.

Rosa Montezová mu slovo za slovem vylíčila, o čem spolu včera večer v hotelu mluvili Julie Oaklandová s Socorro Rushmore.

Když skončila, oči jí hořely nedočkavostí a napětím.

Ale neřekla už nic. Její mlčení nebylo ničím jiným, než vyzývavým vyčkáváním.

Lee Ames mlčky přežvykoval, zíral do svého talíře a přemýšlel.

„No dobrá,“ řekl konečně. „Ale kde může ta stará listina být? Pokud je pravda všechno, co říkáte, Roso Montezová, pak váš bratr ten dokument jistě někam ukryl nebo ho dokonce i nosil u sebe v kapse. V obou případech měla Julie Oaklandová dost času, aby se té důležité listiny zmocnila. Stačí jí ten starý pergamen jen zničit.“

Rosa Montezová zavrtěla hlavou, až se jí divoce rozlétly

tmavé kadeře.

„Nene,“ řekla. „Soccorro byl sice jen můj nevlastní bratr, ale měli jsme se rádi a důvěřovali jsme si, jako praví sourozenci. Ten dokument přinesl ke mně. Dal mi ho do opatrování. Možná svým instinktem pochopil, že bude jednou důležitý. Chci, abyste Julii Oaklandovou vyhnal z pozemků, které jí nepatří. Mike Brown je naživu a jeho starší sestra je prý na cestě sem, jak jsem slyšela. Chci, abyste sourozencům Brownovým dopomohl k jejich právu! – Je to vaše povinnost, šerife! A proto musíte Julii Oaklandovou zničit. Ztráta jejího ranče jí způsobí větší ránu, než jakákoliv jiná pomsta. – Nebo teď chcete přeběhnout k ní, pane Amesí?“

Lee pomalu vstal.

„Ne!“

Viděl, jak Rosa Montezová vytáhla zpod bílé kuchyňské zástěry velkou ohmatanou obálku.

„Tady je to,“ řekla a její hlas zněl jako varovné vrčení lvice.

Otevřel obálku a vytáhl starý pergamen a rozložil jej.

Už na první pohled nezapochyboval o jeho pravosti.

Listina byla opatřena pečetí španělského krále a podepsána guvernérem „Nového Španělska“, jak se tehdy říkalo Mexiku.

Pod tím stálo pozdější uznání Mexikem a ještě níž republiky Texas.

Dokument byl pravý. Lee Ames začal číst španělský text. Šlo mu to snadno, protože jako téměř každý v jižním Texasu španělštinu dostatečně ovládal.

Ano, stálo to tam napsáno. Coronado Creek je západní hranicí onoho darovaného území.

Podíval se do tvrdých, vyzývavých očí Rosy Montezové a řekl:

„Tento dokument patří Mike Brownovi a jeho sestře.

Samozřejmě se o tu záležitost postarám. Je mou povinností najít vraha Soccorra Rushmora a dopomoci sourozencům Brownovým k jejich právům.“

„Ano, to je vaše povinnost.“ Rosa Montezová přikývla. A drsně dodala: „A svou povinnost budete moci splnit jedině, když vyřídíte Julii Oaklandovou. Dávejte si pozor na jejího předáka Pata Sharona. Ten je nebezpečný a miluje ji tak, jak jen může milovat muž, který je hluchý a slepý vůči chybám své zbožňované. – Dávejte si pozor na Pata Sharona!“

Zhluboka se nadechla a pokračovala poněkud rázněji dál:

„Vždyť jste si poradil i s Ringem Phildarlikem, s Billem Ironwoodem a jeho bandou. Dokázal jste město osvobodit. Proto věřím, že doběhnete i Julii Oaklandovou a zlikvidujete ji. Je to – d'áblice.“

Když vyšel Lee Ames na ulici, události se dostaly do víru.

Začalo to tím, že se od východu přiřítíl poštovní dostavník a se skřípěním brzd zastavil před hotelem.

Když se oblak prachu usadil, bylo slyšet, jak kočí chraptivě volá:

„San José na Rio Grande! Konečná! Všichni vystupovat!“

Jako vždy se seběhli u dostavníku zvědavci. I Mike Brown vyběhl z šerifovy kanceláře. Zastavil se vedle Lee Amese a řekl vzrušeně: „Och, kdyby tak Stella...“

Zarazil se a zalapal po vzduchu. Pak radostí vyskočil do vzduchu a zakřičel: „Stella! Já, Stella!“

Mladá dívka, která vystoupila z kočáru a při Mikově zvolání se obrátila, byla světlovlasá a měla tmavé oči. Když

přišli blíž, poznal Lee Ames, že její oči nejsou černé, ale tmavě modré.

Byla středně vysoká a patřila k těm lidem, kteří ani po několikadenní cestě divočinou, v prachu, horku a nepohodě, neztrácejí náladu. Vypadala ještě poměrně odpočínutá a byl na ni příjemný pohled.

Byla více než krásná. Zvláštním způsobem byla půvabná. Přitom na ní bylo vidět, že je sebevědomá a energická, prostě mladý člověk, který se dokáže o sebe postarat.

Objala Mika a políbila ho.

Pak se přes Mikovu hlavu podívala na Lee Amese.

„To je ten šerif, o kterém jsi mi psal, Miku?“ zeptala se chladně.

Mike od ní hned uskočil a obrátil se k Lee Amesovi.

„Ne, Stello, ne! To je nový šerif a je to můj přítel! Stello, teď, když jsi tady a Lee Ames je mým přítelem, bude všechno dobré.“

Lee Ames pomalu přistoupil blíž a smekl klobouk.

„Je dobře, že jste tady, slečno Brownová,“ zamumlal. „Jsem Lee Ames a Mike nepřehání. Jsem jeho přítelem. – Jaká máte zavazadla?“

Pocítil kritický pohled.

Ale zřejmě v této první zkoušce obstál. Na jejích rtech se objevil vážný úsměv.

„To je dobře, že má Mike přítele. Doufám, že do toho přátelství budu zahrnuta i já, Lee Amesi. – Mám dva černé kufry a velkou tašku.“

„Postarám se o ně. Jděte do hotelu. Rosa Montezová vám dá jistě pěkný pokoj.“ Pronesl to klidně a stále se díval do jejích temně modrých očí. Ještě nikdy neviděl oči tak sytě modré.

Je jiná než Julie Oaklandová, docela jiná, pomyslel si.

Už o hodinu později, když v kanceláři prohlížel zápisník Billa Ironwooda a pořizoval seznam původu peněz, se kterými chtěl Bill Ironwood utéct, navštívili ho Stella a Mike Brownovi.

Stella teď vypadala ještě půvabněji než předtím, protože se opláchla a převlékla. Hned také přešla k důvodu své návštěvy a po několika zdvořilých úvodních slovech řekla:

„Šerife, slyšela jsem od bratra, že náš malý ranč obsadili lidé z Oaklandová ranče. Považují zřejmě náš majetek za jakousi svou předsunutou baštu. Nabídli za to sice Mikovi peníze – ostatně směšnou částku! – ale my ho samozřejmě neprodáme. Už zítra ráno si najmeme vůz, který naložíme potřebnými věcmi, a pojedeme na ranč. Šerife, s Mikem se opět ujmemu svého majetku. Uvidíme, jestli jezdci z Oaklandová ranče obviní i mě z krádeže dobytka a taky mě zastřelí. – To, co teď od vás chceme, šerife, je, abyste náš ranč těch banditů zbavil – teď hned!“

Zmlkla trochu ukvapeně. V tmavomodrých očích jí jiskřilo.

Ano, byla to bojovnice, hrdá a také impulzivní. Přijela sem, aby nastoupila místo svého staršího bratra Daveho, který byl zabit.

Jejímu mladšímu bratrovi Mikovi, který přišel s ní a který stál vedle její židle, také jiskřily oči. Když se na něj Lee podíval, trochu zrudl a řekl:

„Mrzí mě, Lee, že už nemůžu být dál vaším pomocníkem. Ale vracíme se zpátky na ranč. Máme na něj právo, že?“

Lee Ames pomalu přikývl.

„Ano,“ zamumlal. „Zítra před rozedněním vyjedu a ranč

pro vás uvolním. Postarám se o to, aby vám Oaklandský ranč zaplatil přiměřené odškodné. – Ale prosím vás, abyste až pozítří...”

„Ne, pojedeme zítra,“ přerušila ho Stella.

Chvilí se jí zadíval do očí. „Jste pyšná, Stello,“ zamumlal. „Znám tu pýchu. Je nebezpečná. – Pozítří se tady koná volba, která je pro tenhle kraj rozhodující. Až se stanu šerifem, udělám spoustu věcí. Do té doby byste měla, slečno Stello, počkat. Aspoň se pořádně vyspíte.“

Cítil její nedůvěru. Ale vydržel její pohled.

Pak přikývla, vstala a obrátila se ke dveřím. Mike už vyklouzl ven. Lee Ames za ní řekl: „Stello?“ Zastavila se a pohlédla přes rameno. „Ano?“

„Stello, jste velice půvabná.“

„K čertu, proč mi to říkáte? Co to má znamenat?“

„Neříkám vám to, abych vám pochleboval. Neberte to v tomhle smyslu.“

Chtěl jsem vám jen připomenout, že dívka jako vy není od přírody předurčená k tomu, aby byla drsná jako muž. Ze by pro nebezpečnou pýchu a touhu po odplatě, pomstě nebo podobné pocity neměla zapomínat na to, že se narodila proto, aby rozdávala dobrotu, něhu a všechno to dobré, čeho je schopna jen opravdová žena.

Víte, Stello, tady v kraji je kromě vás ještě jedna krásná žena. Julie Oaklandová je dokonce ještě krásnější než vy – ano! Ale chybí jí mnoho do vnitřní krásy. Je jen vnějškově svůdná. Uvnitř je tvrdá, chladná, vypočítavá, nesmiřitelná a nemilosrdná. – Až Julii Oaklandovou potkáte, brzy pochopíte, co mám na mysli. Váš ženský instinkt vám to pomůže rozeznat daleko rychleji, než jsem to dokázal já. Nemyslete na pomstu, Stello. Přemozte tu nebezpečnou pýchu. Zůstaňte dobrosrdečná a shovívavá. – Boj přenechte mně.“

To všechno ze sebe doslova vychrlil.

Nějakou chvíli se na něj užasle dívala a pak beze slova vyšla ven.

Trpce si povzdychl.

Pak se opět posadil.

Ale v práci se nedostal dál. Do úřadovny vstoupila starší žena a dva mladí hoši. Vypadali jako farmáři nebo osadníci.

„Jsem Ann Miltonová,“ řekla žena klidným hlasem. „Tohle jsou mí synové Tom a Frank. Mého muže před pár týdny zastřelil přede dveřmi domu Bill Ironwood nebo někdo z jeho bandy.“

Když to řekla, vyčkávavě se odmlčela.

Lee Ames si prohlížel oba syny. Rozhodně přikyvovali. Jeden řekl:

„Zatím nemělo smysl tu vraždu ohlásit. A i teď to asi nemá cenu. Bill Ironwood zmizel a asi už nikdy nebude možné volat ho k zodpovědnosti. Ale máma si myslí, že by se mělo udělat spravedlnosti zadost. K tomu samozřejmě patří, abychom vraždu alespoň dodatečně ohlásili.“

„Zapišu to do protokolu,“ zamumlal Lee Ames. Na chvíli přimhouřil oči a musel se ovládnout, aby nedal najevo rozhořčené zadostiučinění.

Och, věděl moc dobře, že takováto udání dříve či později přijdou. Proto také Billa Ironwooda uvěznil a od samého začátku počítal s tím, že ho dostane před porotu.

Vytáhl papír, ponořil pero do kalamáře a zapsal to, co vypověděla Ann Miltonová a její synové.

Lee Ames pracoval pozdě do noci. Navštívil dva raněné zlatokopy, kteří před několika dny přijeli z Mexika po řece a Bill Ironwood na ně střílel a nechal je oloupit.

Oba muži vypověděli pod přísahou, že nikdy neukradli koně a že obvinění Billa Ironwooda jsou naprosto nepodložené.

Když byl Lee Ames zase ve své úřadovně, pocítil jisté

zadosti učinění. Pomyslel si: Ten darebák! Ještě na něj sesbírám spoustu dalších obvinění. Už brzo pro něj budu moci dojet. Už brzo.

Nezdržel se v úřadovně dlouho, odešel na večeri a poté udělal obchůzku městem. Opět hovořil s lidmi, na nichž bylo znát, že se s ním pouštějí do řeči rádi. Věděl, že ho musejí lépe poznat a že se také chtějí dozvědět, jak vůbec zamýšlí svůj šerifský úřad vykonávat.

Bylo už pozdě, když se konečně dostal k úřadovně. Otevřel a chtěl vstoupit.

Ale když se podíval k severnímu vjezdu do města, rozpoznal tam mezi prvními domky skupinu jezdců, kteří právě projížděli pruhem světla.

Ihned věděl, kdo přijíždí, protože posledních pár hodin neustále myslel na Pata Sharona a na lidi z Oaklandová ranče.

Vyrazili do všech stran, aby chytili muže, který by mohl být podezřelý z vraždy Soccorra Rushmora.

A teď se tedy vraceli.

Koho asi s sebou mají? Jen jednoho podezřelého? Nebo snad více?

Lee Amese se zmocnila prudká zvědavost. Jezdci se blížili krokem. Jejich koně byli docela vyčerpaní a pokryti vrstvou prachu a potu. Muži se vraceli z namáhavého lovu.

Skutečně s sebou měli jednoho zajatce – vysokého, hubeného muže, který jel v jejich středu a ruce měl spoutané na hrotu sedla.

V čele jezdců jel Pat Sharon. Když zastavili před úřadovnou, zvířili oblak prachu. Ze salonů a obchodů, z hotelu a z okolních domů sem přiběhlo několik zvědavců.

Všichni slyšeli, jak první člověk mezi oaklandskými řekl:

„Tady, šerife! Tady máte toho chlapa! Je to Chip Dancer, hráč. Kdysi měl neshody se Soccorrem

Rushmorem. Všechno to do sebe náramně zapadá. Byl v kraji kolem Longhorn Creeku. Našli jsme jeho opuštěné tábořiště. A on sám byl na útěku! No, řeknu vám, že jsme museli náramně popohnat koně a dostali jsme ho tak rychle vlastně jen proto, že jeho kůň ztratil podkovu a začal kulhat. – Všechno samosebou popírá, šerife! Ale ať se propadnu, jestli spousta důkazů nesvědčí proti němu. – Přiveďte ho sem, hoši! Pak si můžete dvě hodinky odpočinout, než se zase vrátíme zpátky. Šerife, půjdu s vámi do kanceláře a všechno vypovím do protokolu.“

Už o půl hodiny později měl Lee Ames všechny důkazy, které hovořily proti Chipu Dancerovi.

Zdržoval se poblíž Longhorn Creeku.

Měl kolt Derringer.

Už jednou se dostal se Soccorrem Rushmorem do křížku, při němž mu Ironwood přispěchal na pomoc, takže Rushmore z toho vyvázl. A nakonec byl zřejmě na útěku, protože opustil své tábořiště tak rychle, že si zapomněl některé věci sbalit.

Dokonce i Lee Ames, který nechtěl věřit, že Chip Dancer je tím hledaným vrahem, musel uznat, že proti němu hovoří spousta věcí.

Pat Sharon a Lee Ames seděli v úřadovně proti sobě. Lee Ames sepisoval protokol, který pak předák Oaklandová ranče mlčky podepsal.

Pak se na sebe chvíli zkoumavě dívali. Věděli, že je mezi nimi ještě spousta dalších problémů.

„Po volbách,“ řekl Lee Ames, „vznesu žalobu a záležitost předám soudci a porotě. Ale musím si s vámi pohovořit ještě o něčem, pane Sharone.“

Patu Sharonovi zpozorněly oči. I beztak je měl drsné a

ostré. Pat Sharon byl člověk, z něhož vycházelo silné sebevědomí.

„Ano ?“ zeptal se způsobem, z něhož jasně vyplývalo, jak je netrpělivý.

„Jsem velice rád,“ řekl Lee Ames, „že vy i ,Oaklandův ranč už dbáte na zákony, pokud jde o dopravení zajatce. Jsem přesvědčen, že i v jiných záležitostech se zachováte stejně.“

Pat Sharon se předklonil.

„Nebudeme chodit kolem horké kaše. Abyste to hned věděl, Amesi, nebyl to můj nápad, uznat vás. Ten nápad dostala paní Oaklandová. Domnívá se, že našla náhradu za Soccorra. A já vám to povím hned, amigo. Budete dobrou náhradou za Soccorra. Jinak vás rozsekám na tisíc kousků a zase vás poskládám dohromady, až budete odpovídat našim představám. – Je mezi námi jasno?“

Lee Ames přimhouřil oči a obličej mu ztvrdl. Snažil se neprozradit nic ze svých myšlenek. Ale uvnitř to pocítil zase – onen pocit uražené pýchy, oné nebezpečné pýchy, která si nedá líbit žádné ponížení.

Přinutil se, aby zůstal klidný. Teprve po chvíli se mu podařilo dostat zuby od sebe a chladně pronést: „Sharone, musíte ihned vyklidit ranč Coronado. Přijela Stella Brownová. Ona a její mladší bratr chtějí znovu na ranč. Zítra vyjedu a podívám se, zda ho jezdci z Oaklandova ranče vyklidili. Uvolnit se musí i pastvina. To je snad jasné, že?“

Pat Sharon se zasmál.

„Amesi, něco vám povím,“ zamumlal těžce. „Vybudovali jsme obrovský ranč, téměř z ničeho. Oaklandův ranč je něco ohromného. Brzy bychom poslali Billa Ironwooda k čertu. A Ironwood nebo Ames, jaký je v tom rozdíl? Nemám ani zdaleka v úmyslu Oaklandův ranč oklešťovat jen proto, že sem přijela nějaká holka z východu za svým

bráchou. Ranč Coronado jsme zabrali a už se odtamtud neheme. Ta holka by se měla spokojit s tisícovkou dolarů, které jsme jí ochotní dát. To je všechno!“

Vstal a zůstal stát ztěžka a hrozivě před psacím stolem.

„Ranč Coronado je z velké části mé dílo,“ řekl. „Amesi, tenhle Soccorro byl jen pistolník a jinak nestál za nic. Soccorro nikdy nic nevytvořil, vždycky jenom ničil. To já jsem jiný. Amesi, pokud se nepřidáš na stranu Oaklandová ranče, budeš zničen!“

Po těchto slovech vyšel ven.

Lee Ames seděl chvíli bez hnutí. Pak odešel k předním dveřím, zajistil je tak, že je nikdo nemohl rušit, a zamířil k místnosti s celami.

Tam ležel na pryčně Chip Dancer.

Když Lee Ames vešel, vstal a přistoupil k zamřížovaným dveřím.

„No, tak mi všechno povězte, Chipe,“ zamumlal Lee Ames.

Tmavý, vyzábělý hráč na něj zíral ve světle lampy. Náhle mu v očích vzplála naděje. Rozčileně si otřel obličej a olízl si rty.

„Hej, nejste nakonec na straně Julie Oaklandové?“ zeptal se chraptivě.

„Jsem na téhle straně,“ zamumlal Lee Ames a zaťukal si na hvězdu na kapse své košile. „V tomhle kraji, na druhé straně Pecosu, vám to možná bude připadat divné, Chipe, ale někdy se přece začít musí, ne?“

Chip Dancer se najednou zasmál.

„Udělal jsem si vedle jezdecké stezky tábořiště, opekli si trochu slaniny a udělal si omeletu,“ začal. „Přijel jsem z Toyahu. Až do San José se mi to zdálo daleko. Můj kůň byl hrozně unavený. Když jsem se chystal jíst, jeli kolem mě dva jezdci. Zastavili a podívali se, kdo to u ohně sedí. Když mě Soccorro Rushmore poznal, řekl, že mám náramně

rychle zmizet. Víte, šerife, kdysi jsme měli v jednom lokále spolu takovou potyčku. Proto byl na mě Rushmore dost vysazený.

No, tak jsem ustoupil a poslušně jsem mu řekl, že zmizím. Jeli dál. Slyšel jsem, jak dusot kopyt jejich koní zanikl v šumění Longhorn Creeku.

Ale pak jsem zaslechl ten výstřel. Byla to dvojitá rána. – Nejprve jsem se chtěl dát na útěk. Ale potom jsem si řekl, že by možná bylo lepší, kdybych se porozhlédl kolem. A tak jsem se tam rozjel. Našel jsem Soccorra Rushmora. Někdo ho sestřelil zezadu z koně! A hádejte, šerife, kdo by to mohl být!“

Roztrpčeně zmlkl a křivě se pousmál.

„Náramně rychle jsem se vydal na útěk. Protože jsem známý tím, že mám malý Derringer a že jsem na kordy se Soccorrem Rushmorem. Bylo mi hned jasné, že by mi tu vraždu chtěl někdo přišít. Julie Oaklandová je sice krásná jako anděl, ale ve skutečnosti je černá jako hřích. Tak je to, šerife. Víc říct nemůžu. A přísahám, že je to pravda.“

Lee Ames na ta slova neodpověděl nic.

Vrátil se zpátky do kanceláře a prohlédl si tam to, co bylo u zatčeného nalezeno. Jezdci z Oaklandova ranče všechno sbalili do šátku Chipa Dancera a svázali do uzlíku.

Lee Ames si prohlížel hráčův starý Derringer.

Pak vstal a se zbraní vyšel ven. Byl rozhodnut vyřídit ještě několik věcí.

Ohledání mrtvoly se konalo přesně v jedenáct dopoledne.

Kromě hrobníka byli přítomni také: Dan Denver, Robert Kendall a Arch Mannen, jako zástupci obyvatel,

holič, jako felčar – byl za války praporčíkem u zdravotní jednotky – Julie Oaklandová, jako svědkyně, Chip Dancer, jako podezřelý, a několik občanů – jako diváci.

Julii Oaklandovou nedoprovázel do města Pat Sharon, ale tři z jejích jezdců. Ti se drželi v pozadí.

Ohledání mrtvol proběhlo ve velkém skladišti truhlářství, kde byl zároveň i sklad rakví.

Nejprve vypovídala Julie Oaklandová.

Pak mohl vypovídat Chip Dancer.

Nakonec byl na řadě Lee Ames.

Nechal felčara, aby vytáhl z těla mrtvého obě kulky a vystřelil pak z Derringeru Chipa Dancera do kbelíku plného mokrých hoblin.

Přihlížející užasli.

Chvíli trvalo, než se obě kulky podařilo vyndat, protože v mokrých hoblinách bylo těžké je najít.

Když pak kulky položili na stůl vedle sebe, bylo vidět, že jsou sice téměř stejně zdeformovány, ale musí být různého kalibru.

Kulky z Dancerova Derringeru byly trochu větší.

Robert Kendall přinesl ze svého obchodu přesné váhy, které, dokázaly, že olovené kulky mají také různou váhu.

„Je jasné,“ řekl Lee Ames na závěr, „že Soccorro Rushmore nebyl zastřelen z Derringeru Chipa Dancera. Tento fakt potvrzuje jeho výpověď. Není také pochyb, že je to Dancerova zbraň, jak dokazují iniciály na kohoutku. Je tady C a D.“

Nemám už důvod, pane Chipe Dancere, zadržovat vás déle pro podezření z vraždy.“

Upřel pohled na Julii Oaklandovou, která stála napůl otočená v koutě a na mrtvolu Soccorra Rushmora se ani nepodívala. Lee Ames pokračoval klidně dál.

„Paní Oaklandová, rád bych se podíval na Derringer, který neustále nosíte v kapse své kožené sukně.“

Jeho slova udeřila jako bomba. Přítomní se polekaně rozestoupili, až najednou mezi Julií Oaklandovou a Lee Amesem nestál nikdo. Ze strany se k Julii Oaklandové přiblížila Rosa Montezová, která přišla jako divák.

Tři jezdci Oaklandová ranče se postavili za svou velitelku.

„Co to má znamenat, Amesí?“ zeptala se Julie Oaklandová zostra. V očích se jí zlostně zajiskřilo.

„Nosíte u sebe ukrytý Derringer,“ odpověděl. „A byla jste tehdy se Soccorrem Rushmorem. Je mou povinností vyzkoušet váš Derringer stejně, jako zbraň Chipa Dancera. – Takže?“

Přistoupil k ní a natáhl ruku. Kdesi v hloubce jejích očí rozpoznal strach.

Ale pak zvedla pyšně hlavu. „Amesi, snad se neodvažujete mě obvinít z vraždy?“

„Chci ten Derringer,“ řekl.

„Můžu jí ho sebrat, šerife,“ řekla drsně do ticha Rosa Montezová. „Zabila mi bratra!“ zvolala pronikavě, protože se nenávistí přestala ovládat. „Soccorro Rushmore byl můj nevlastní bratr. Každý to ví. Miloval ji, ale měl pořád strach, že ho jednou odkopne, že ho nebude potřebovat. A tak se zmocnil té staré darovací listiny ranče Coronado. A víte, lidi, co je v originále té staré listiny napsáno?“

Dokonce ani Julie Oaklandová se nepohnula, když Rosa Montezová vykřikla tu otázku. Jen čekala na odpověď.

Všichni zadrželi dech a čekali na velké překvapení.

A pak si ho vyslechli.

Rosy Montezové se zmocnilo ještě větší vzrušení a už se nedokázala ovládnout. Všechno ze sebe doslova vychrlila.

Když skončila, zírali všichni na Julii Oaklandovou, která stáhla plná, rudá ústa do opovržlivého úsměvu.

„Vždyť vy jste se dočista zbláznili! Táhněte k čertu! Vždyť to je všechno lež! No tak, kde je ta stará darovací

listina?“

„V trezoru v šerifově úřadovně,“ řekl Lee Ames. „Pokud jde o obsah, bylo skutečně jako hranice označeno původní koryto potoka. A ten prý byl třicet kilometrů dál na západ. Je možné, že Soccorro Rushmore se této důležité písemnosti zmocnil ze dvou důvodů: Chtěl zamezit nebezpečí, že Oaklandův ranč se bude zřizovat na půdě a pozemku, který mu vůbec nepatří. A listinu chtěl současně použít jako prostředek nátlaku, aby vás, paní Oaklandová, udělal povolnější. – Jenže vy jste se nechtěla Soccorru Rushmorevi podřídit. Když jste projížděli kolem tábořiště Chipa Dancera, vzpomněla jste si, že mezi Dancerem a Rushmorem panovalo nepřátelství a že Dancer, jako hráč, má Derringer. Zabíla jste Rushmora a doufala jste, že obviněn bude Chip Dancer. – Teď mi tedy už konečně dejte svůj Derringer, paní Oaklandová!“

Opět natáhl ruku.

Ale Julie Oaklandová ztratila nervy.

Ucouvla, dostala se za své tři jezdce, kteří ji mezi sebe pustili, a sáhli po revolverech. Byli připraveni se za svou velitelku bít.

Julie Oaklandová vyběhla ven.

Tři jezdci za ní zastoupili cestu. Nikdo nemohl pronásledovat Julii Oaklandovou, aniž by předtím skolil tyhle její tři drsné ochránce.

Lee Ames se o to nepokusil. V tomhle skladišti bylo příliš mnoho lidí, mimo jiné Rosa Montezová a další ženy.

Venku zazněl dusot kopyt jediného koně, který se postupně vzdaloval a utíchal.

Julie Oaklandová uprchla.

To, co Lee Ames provedl s kulkami, jí muselo připadat jako čarování. Měla prostě smůlu, že se u Chipa Dancera našel zcela jiný model Derringeru.

To nemohla předpokládat.

Ani to, že Rosa Montezová ji a Soccorra špehovala za dveřmi. To byl pro ni druhý šok.

A třetím šokem pro ni bylo trpké poznání, že ona důležitá darovací listina, se kterou ji chtěl Soccorro doběhnout a způsobit, aby mu byla po vůli, je teď v rukou Lee Amese.

„Julii Oaklandovou už nezachráníte,“ řekl. „V tomhle kraji jste vyřízeni, hoši. Nemohu teď riskovat souboj, ale jakmile vás dostanu, zavřu vás a obžaluji.“

Neřekli nic. Vyšli ze dveří, couvajíce.

Teprve zvenku se ozvalo drsné: „Nechte nás odjet, jestli nechcete, abychom to tady pokropili horkým olovem.“

Lee Ames neodpověděl nic.

Obrátil se k přítomným.

„Mějte trpělivost, lidi! – Couvl jsem jen pro tentokrát.“

Pak vyšel pomalu ven.

Rosa Montezová ho následovala a řekla: „Odpusťte, že jsem se přestala ovládat a ...“

„To je v pořádku, Roso,“ řekl. „Nakonec ztratila nervy i Julie Oaklandová a teď záleží hlavně na tomhle. Dala se na útěk. – Ale teď musím k sourozencům Brownovým. Musím jim konečně říci, že se mohou stát největšími majiteli pozemků v jižním Texasu, když ...“

„... když vy tady vyčkáte alespoň tak dlouho, dokud v tomhle kraji nezavedeme zákon a právo a dokud nebudeme mít pořádnou správu a soud,“ dokončil větu o něco později před Stellou a Mikem Brownovými poté, co jim všechno důkladně vysvětlil.

Stella a Mike byli celí užaslí.

„Bože můj,“ zamumlala Stella nakonec. „Vy si opravdu, šerife, myslíte, že bychom mohli v dohledné době vznést

nárok na rozsáhlý pozemek?“

Přikývl.

„Ale vyčkejte zatím v klidu, slečno Stello. Nic neuspěchejte. Nechte mě nejprve zjednat pořádek. – Budete mi důvěřovat?“

Podívala se na něj a on si zase uvědomil, jak je půvabná. Pomalu přikývla.

„Důvěřuji vám, Lee,“ zamumlala. „Mike si vás velice váží. Proč bych měla stát stranou? Chápu, že vám musím dát čas. Lee, zítra dám svůj hlas ve volbách vám.“

Usmál se.

A Mike zvolal: „Zítra se stane úředně schváleným šerifem! A pak to teprve všechno pořádně začne!“

Lee se usmál, dal Mikovi přátelský štulec a odešel.

Před úradovnou na něho čekal Chip Dancer.

„Áááá, Chip, jdete si určitě pro svoje věci,“ řekl.

„To také,“ přikývl Chip Dancer a v temných očích se mu zajiskřilo. „Ale možná byste potřeboval pomocníka, na kterého byste se mohl spolehnout, Lee Amesí. Na mne se můžete spolehnout třeba do horoucích pekel. Vím dobře, jak férově jste se ke mně zachoval a za co vám vděčím. – Mám dojem, že jste tady zatím ještě dost osamocený. Právě jste si nemohl dovolit zatknout ty tři pistolníky, kteří kryli útěk Julie Oaklandové. Rád bych vám v budoucnu pomohl. Smím?“

Lee Ames odemkl dveře a uvažoval.

Oba vstoupili do kanceláře. Lee Ames se posadil a díval se, jak si Chip Dancer bere věci.

„Měl jsem taky 275 dolarů,“ zamumlal hráč. „Ale ty mi vzali už ti lumpové z Oaklandová ranče“: Chtěl bych jen vědět, proč mě hned cestou nepověsili, ale zavezli do San José.“

Lee Ames se trpce pousmál.

„Julie Oaklandová mě chtěla přetáhnout na svou

stranu,“ vysvětlil. „Pokoušela se naklonit si zákon, domnívala se, že budu něco jako Soccorro Rushmore.“

„Co moje nabídka?“ zeptal se Dancer.

„Přijímám ji,“ řekl Lee Ames. „Jsem v tomhle kraji slabým šerifem a kdybych měl dát dohromady ozbrojenou hlídku, byl by to určitě problém. Pokud jste ochoten plnit mé příkazy, Chipe, ustanovím vás zítra po vyhraných volbách svým pomocníkem“

Byla jasná měsíčná noc a svítily i hvězdy, když konečně Lee dosáhl svého cíle a s oběma koňmi zastavil.

Pomalu sklouzl ze sedla a přistoupil k okraji skalní průrvy, vypadající jako kobka. Do ní před několika dny spustil Ironwooda.

„Ironwoode!“ křikl ostře a drsně.

Několik okamžiků musel na odpověď čekat. Pak ale přišla divoká a rozhořčená: „To jsi konečně ty, ty smrdutý bastarde?“

V Ironwoodově hlase nebylo zoufalství. Zněl spíše, jako by v něm byla soustředěna všechna nenávist a zloba světa.

Lee Ames neodpověděl nic. Přivezl si s sebou dvě lasa, svázal je a uvázal jeden konec na roh sedla koně, který byl určen pro Ironwooda.

Druhý konec shodil dolů a řekl drsně: „Zavaž si to kolem těla, Ironwoode. Až budeš hotov, nechám zatáhnout tvého koně. Jenom mi dej vědět.“

Nemusel dlouho čekat.

Ironwood byl hotov velice rychle. Zřejmě velice pospíchal, aby se dostal z té nehostinné jámy.

„Tahej!“ ozvalo se a Lee Ames vzal koně za uzdu a pomalu ho vedl dál od průrvy.

V měsíčním světle spatřil, jak se Bill Ironwood objevil

nad okrajem a pochopil také, proč byl Ironwood tak rychle hotov. Konec lana si totiž neovázal kolem těla, ale jen kolem zápěstí a nechal se vytáhnout tak – odrážej se nohama o stěnu.

Ironwood se udržoval v té díře tělesně ve formě, aby neztratil pružnost.

Když se teď dostal přes okraj, vsadil všechno na jednu kartu.

Zaútočil na Lee Amese a zařval přitom.

„No tak střílej, ty bastarde! Střílej na bezbranného člověka! Ale jestli nejsi podrazák, tak si to se mnou rozdej!“

Přikrčil se a rychle překonal vzdálenost, která je dělila, protože Lee Ames odvedl koně dál od průrvy.

Stáli teď jen pár kroků od sebe.

Lee Ames vytáhl kolt a mířil jím na Ironwooda.

„Tehdy, když mě tvoji lidé téměř rozsekali na kousky, jsem taky neměl šanci,“ zamumlal. „A teď ti ji mám dát? Ironwoode, proč to ode mě čekáš?“

„Je to tvoje pýcha, co tě k tomu nutí,“ zavrčel Ironwood. „Pořádně jsem si to mohl promyslet během těch nekonečných dní a nocí v téhle zatracené díře. Ať jsi udělal v poslední době cokoli – vedla tě k tomu tvoje nebezpečná pýcha. A ta ani teď nedopustí, abys vystřelil na neozbrojeného muže. Jdu na to!“

A zaútočil, jako by na něj Lee Ames žádnou zbraní nemířil.

Ukázalo se, že Lee Amese odhadl správně, protože Lee zbraň odhodil mimo dosah za sebe i za koně a očekával Ironwoodův útok. Neuhnul ani o píď.

Byli v sobě a zarytě zápasili. Byli tvrdí a houževnatí, jako sotvakdo jiný. K tomuhle souboji je přinutila jejich horoucí pýcha a neméně horoucí vztek.

Ale byl to Lee Ames, kdo nakonec musel ustoupit.

Ironwood byl těžší a silnější. Jeho rány byly nemilosrdnější. Dny strávené tam dole ho rozhodně neoslabily. Měl dostatek jídla. Podobal se odpočatému lvu, který lačně vyšel na svobodu.

Mohutnými údery před sebou hnal Lee Amese a stále přitom zadýchaně vyrážel. „Stůj! Zastav se a bojuj! Proč utíkáš pryč? Nezapomeň na svou pýchu, amigo! Bojuj!“

Zase se na Lee Amese vrhl, jenže nebyl dost rychlý. Tím zuřivým útočením se poněkud unavil. Soupeře nezasáhl, ale dostal pravačkou rovnou do obličeje a vzápětí levačkou do těla.

Byly to neuvěřitelně silné rány, do kterých Lee Ames vložil veškerou sílu.

Jen jedna taková rána by jistě nestačila Ironwooda zlikvidovat.

Ale teď zavrával. Chtěl se vrhnout na Lee Amese, chtěl ho dorazit a zabránit tak dalším ranám. Ale zase nebyl dost rychlý. Lee Ames se opět vyhnul, zase ho zleva zasáhl a když Ironwood padl na kolena, neváhal na něj skočit a praštit ho spojenými dlaněmi do týla dřevorubeckým úderem.

Ironwood upadl na obličej a zůstal ležet s roztaženými rukama na břiše.

Lee Ames udýchaně poodešel stranou. Vzpomněl si, že odhodil kolt a vydal se zbraň hledat, ačkoliv mu bylo fyzicky mizerně a nejraději by se natáhl na zem.

Teprve až zbraň našel a zasunul si ji do pouzdra, vyhledal si veliký kámen, na který se s povzdechem posadil. Pak se zase zdvihl a došel si ke svému koni pro láhev s vodou. Omyl si tvář, namočil i šátek a ochladil si nabíhající boule a krví podlitá místa.

Bill Ironwood se na zemi pomalu posadil, chvíli se kolem sebe mlčky rozhlížel a nakonec hořce vzdychl.

„Můj ty Bože, tys mě vážně dokázal porazit,“ zamumlal.

„Co ještě vlastně chceš, Lee Ames?“

Ve chvíli mu to Lee Ames všechno vysvětlil a Ironwood tedy věděl, na čem je.

Dvě míle před městem popohnali zase unavené koně do cvalu. Bill Ironwood už nechal neustálého nadávání a chrlení výhrůžek. Nepokoušel se ani zdržovat, nebo dělat problémy. Lee Ames pohrozil, že bude-li to nutné, povleče ho třeba za sebou na laně. Asi míli před městem narazili na dva vozy a několik jezdců. Byli to farmáři a osadníci, kteří byli ve městě a teď tedy byli na cestě domů.

Užasli nad Lee Amesem a jeho zajatcem. Billa Ironwooda znali velice dobře a spoustu toho od něj vytrpěli. Naučili se ho bát a nenávidět ho jako despota.

Starší muž zvolal z místa na kozlíku prvního vozu:

„Noné, tady jste, šerife! Všichni si už dělali starosti, protože jste včera zmizel. Jen Chip Dancer pořád přísahal při všem, co je mu svaté, že se do San José vrátíte s překvapením. A tohle je vážně náramné překvapení!“

Ukázal bičem na Billa Ironwooda.

Všichni zírali na muže, který se udělal vládcem tohoto kraje a kterého se dříve obávali.

Lee Ames pokračoval i se svým zajatcem dál. Když vjeli do města, seběhli se lidé.

Stella Brownová a její bratr Mike přišli z hotelu. Stella si všimla nejen toho, jak jsou jezdcí i koně zaprášení.

Jako ostatní lidé spatřila i stopy souboje obou mužů.

Ale všimla si také, jak Lee Amesovi zazářily oči, když ji spatřil, a jak zdvořile smekl klobouk, aby ji pozdravil. Když se podívala na Billa Ironwooda, otrásla se. Protože si uvědomila, jak nebezpečný a tvrdý muž Ironwood je.

Dozvěděla se už zatím o něm hodně.

Slyšela, jak vedle ní Mike prohodil: „Vidiš, sestřičko, tohle je to, co z Ironwooda zbylo – zajatec, kterého se už nikdo nebojí. Co je proti Lee Amesovi? I nám dopomůže Lee Ames k právu. Téměř všichni lidé ho zvolili za šerifa. Škoda, že se to nestalo, ještě když byl Dave naživu.“

Přikývla a musela namáhavě polknout.

„Jo, Miku,“ zamumlala a pomyslela si: Tenhle Lee je ale muž. Dokáže sice být pěkně drsný, ale já vím, že to stejně není jeho pravá tvář. Myslím, že dokáže být i dobrý a přívětivý, jen když ho člověk nechá v klidu a neraní jeho hrdost.“

Byla hodina po půlnoci, když na Oaklandové ranči zaklepal Pat Sharon na dveře Julie Oaklandové a požádal ji, aby ho pustila dovnitř.

Chvíli se mlčky na sebe dívali ve světle lampy.

Julii splývaly její dlouhé, měděné rudé vlasy až na záda. Župan, do kterého se zachumlala, měl tutéž zelenou barvu jako její oči.

Pat Sharon sledoval její tvary. Oči měl přimhouřené ještě víc než jindy. Byl celý zaprášený, upocený a vnesl do místnosti pach koňského potu.

Julie se hryzla do spodního rtu. Nevyptávala se, ale jen čekala. Zelenýma očima si prohlížela muže před sebou.

„Nalej mi sklenku whisky,“ řekl Pat Sharon a posadil se na stůl. Dal si pořádný doušek. Pak řekl trpce: „V podstatě jsi taky jenom ženská, která v jisté situaci ztratí nervy. Julie, proč jsi utekla, když chtěl Lee Ames po tobě kolt? Proč k čertu? Jsou tisíce takových zbraní. To, že takovou máš, by nebyl žádný důkaz! Ani to, že byla se Soccorrem naposledy. Teprve tvůj útěk to všechno zamotal. Ale co je po tom! Dokázal bych tě dlouho chránit před zákonem a

Lee Amesem. Dokázal bych, aby se na téhle straně Pecosu ještě nějakou dobu zákon neuchytil. Oaklandův ranč může nahnat do sedel na dva tucty jezdců a mohl by najmout stovku dalších. Ale...”

Druhým douškem sklenici vyprázdnil.

„... byl by to jen odklad,“ dokončil. „Nic jiného. – Julie, proč jsi Soccorra zabila? A nelži mi. Pravdu!“

Zaváhala.

Ale pak řekla: „Chtěl mě – a měl tu starou darovací listinu. Tou mě mohl vydírat. Chlapovi jako on jsem se přece nemohla podvolit. Zastřelila bych ho zase – kdykoliv!“

Pat Sharon ji zamyšleně pozoroval. Přikývl, jako by si potvrzoval skrytou myšlenku nebo poznatek.

Sáhl po láhvi a nalil si. Bylo to u něj něco neobvyklého, protože jinak se alkoholu vyhýbal.

Když se napil, zamumlal: „Musíme to tady zabalit, Julie. Musíme odtud. Lee Ames jasně vyhrál volby šerifa. Doba se tady rychle změní. Nemá smysl tady chtít zůstat déle. Julie, dal jsem našim jezdcům rozkaz, aby sehnali dohromady stáda a aby s nimi záměřili na sever. Ty pozemky tady nám už totiž nepatří. Sourozencům Brownovým se podaří prosadit jejich nároky. Ta listina je naprosto jasná. – Necháme toho, Julie!“

Zírala na něj.

„Ne, to přece nejde,“ zamumlala. „Jsme přece ještě silní. Mohli bychom ...“

„... dosáhnout jediné oddálení“, dokončil drsně. „Nemůžeš si dělat žádné iluze. Tady jsme vyřízení. Možná bych tady zůstal a bojoval bych, kdyby nebylo toho pokladu.“

„Jakého pokladu?“ zeptala se užasle. „Ty taky věříš těm povídačkám a hloupým klepům? To, co prý napovídal Lee Ames zástupcům města, je všechno určitě výmysl a

hloupost!“

Zavrtěl odmítavě hlavou.

„Ne,“ řekl. „Sám jsem se vydal pátrat. A včera za mnou přišel jeden Mexičan, který se předtím spojil s Ironwoodem. Ten pohádkový poklad generála Paca Cataliny se skutečně dostal přes Rio Grande. – To, co Lee Ames řekl zástupcům města, je pravda. Jsem dokonce přesvědčen, že Lee Ames dobře ví, kde je ten poklad ukryt. A protože Bill Ironwood se neutopil, ale před několika hodinami ho Lee Ames vsadil do vězení, skoro bych řekl, že ten poklad leží v jezeře nebo ho Lee Ames ukryl na jiném místě potom, co přemohl Billa Ironwooda. – Julie, půjdeme sice odtud, zabalíme to tady a budeme si moct vzít sice jen pár tisíc kusů dobytka, ale před tím se ještě zmocníme toho pokladu! Lee Ames ten poklad vyzvedne. Jsem si jist. – A pak ...“

Uběhly tři dny a během těch tří dnů měl šerif plno práce.

Čtvrtého dne doprovodil Lee Ames sourozence Brownovy ke starému ranči Coronado.

Našli ho opuštěný.

Oaklandův ranč stáhl své jezdce a zřejmě vyklidil i údolí.

Pro sourozence Brownovy bude první období dost tvrdé a svízelné.

Stelliny úspory byly malé. Doufala, že budou moci brzy koupit dvě dojné krávy, pár slepic a několik ovcí. Zase dát do pořádku zahrádku se zeleninou a sad s ovocem. A později prodají pozemek a dostanou hotové peníze.

Když seděli u večere, spřádali spoustu plánů, ke kterým se vyjadřoval Lee Ames a nešetřil radami.

„A mohl bych sem chodit a pomáhat vám?“ zeptal se nakonec.

Usmála se na něho.

„Jste Mikův přítel,“ řekla. „A doufám, že i já se vám budu zamlouvat, Lee.“

„Určitě se do tebe zamiluje. To by byla paráda, kdyby ses i ty zamilovala do něj!“ zvolal Mike impulzivně. Pak se začervenal a zdálo se mu, že v sestřiných očích zahlédl jiskřičky zloby. Vyskočil a utíkal ven.

„Proč ne? Proč ne?“ volal přitom přes rameno. „Lepšího muže bys nemohla dostat, Stello!“

To už byl venku.

Stella Brownová měla tvář opálenou sluncem. Proto nebyl ruměnec, který ji polil, tak nápadný. Ale oči jí zjihly a hrdlo jí zčervenalo.

„To je ale hloupý kluk,“ zamumlala.

Lee Ames se usmál. „Mně se nezdá,“ řekl. „Myslím si totiž, že jsem se do vás vážně zamiloval, Stello. Ale budete mě chtít asi poznat důkladněji, že? Hlavně, že můžu zase přijít a že mě máte ráda. Budete upřímná, Stello?“

Polkla, a ne bez studu přikývla.

„Ano, mám tě ráda, Lee – myslím, že tě mám dokonce moc ráda. A ani jsem se nezlobila, když to Mike ze sebe tak vysypal. Byla jsem najednou velice zvědavá, jak budeš reagovat, Lee.“

Vstal a pлавným pohybem, pro něj tak typickým, obešel stůl a Stellu, která vstala, uchopil do náručí.

Nepřitiskl ji moc silně. Díval se jí zblízka do obličeje. Ucítil přitom její vůni, teplo jejího těla a dokonce i tep jejího srdce.

„Asi je to tak,“ zamumlal mírně, „že se dva lidé musí mít rádi hned od první chvíle. U mě to tak bylo. Musel jsem tě hned od počátku srovnávat s Julií Oaklandovou. Instinktivně jsem cítil rozdíl mezi vámi.“

Takže, mám u tebe naději, Stello?“

Tu mu pažemi objala krk, sklonila mu hlavu, postavila se na špičky a políbila ho. Všechno bylo najednou jasné, samozřejmé a jednoduché.

Za chvíli už byl čas, aby Lee zase odjel nazpět.

„Občas se sem na vás přijedu podívat,“ slíbil.

Bylo na čase vyzvednout poklad generála Paca Cataliny. Lee Ames si už teď mohl být docela jistý, že drahocenné šperky, zlato a všechny ty cennosti mu už nikdo nemůže vzít. Bill Ironwood sedí ve vězení a čeká na soudní proces. Jeho banda byla rozprášena. I lidé z Oaklandové ranče jsou pryč. Jediné, co Lee Ames ještě na Oaklandové ranči našel, byl lístek u krbu:

— *Odcházíme. To ti musí stačit, Ames!* —

Ano, bylo na čase ten poklad vyzvednout a pak se spojit s mexickými úřady. To byla jeho povinnost jako šerifa a on ji splní. Válečná kořist zločineckého generála Paca Cataliny patří do Mexika.

Na druhém břehu Rio Grande leží Chihuahua. Pošle guvernérovi Chihuahuy příslušnou zprávu.

Ale to bude až druhořadé.

Nejprve musí poklad dostat z jezera a přivést ho do San José.

Lee Ames se rozhodl. Nejel do San José, ale k jezeru El Capitan.

V ostražitosti však nepolevil. Pečlivě se vyhýbal tomu, aby jel přes plochy ozářené měsíčním svitem. Držel se pořád ve stínu kopců a terénních vln, skupin stromů a keřů. Pohyboval se krajem, jako by byl plný nepřátel.

K téhle opatrnosti ho nutil jeho instinkt. Prostě nedokázal jet jen tak bezstarostně.

Když dojel k jezeru, nebe na východě už bledlo.

Lee Ames se postaral o koně, pořádně ho otřel a pečlivě promasíroval. Byl na cestách v sedle už víc než dvacet hodin – nejprve ze San José se Stellou a Mikem Brownovými na jejich ranč Coronado. Pak odtamtud k Oaklandové ranči a nakonec sem k jezeru El Capitan.

To byly pořádné vzdálenosti.

Proto nejprve opatřil svého koně.

Když s tím byl hotov, nechal koně trochu napít, uvázal ho poblíž na dlouhé lano a vydal se prozkoumat okolí.

Bylo teď už dost jasno na to, aby rozeznal i ty nejmenší stopy.

Lee Ames jich našel několik, ale byly už několik dní staré.

A tak se rozhodl, že se do věci pustí.

Vysvlékl se až do podvlékaček. Bezděky se otřásl při pomyšlení na ledovou vodu. Pocítil hlad a uvědomil si, že s hladovým žaludkem snadněji prochladne.

Ale tentokrát se nemusí potápět tak hluboko.

Věděl přesně, kde má do vody vejít a jak hluboko se musí potopit, aby v rozsedlině nahmatal poklad. Bude moci vzít obě napěchované brašny na jeden zátah a hned se s nimi vynořit.

To byla alespoň jakási útěcha a pomohla mu při překonávání nechuti vnořit se do ledové vody.

Když to udělal, škaredě zanádal, zalapal po dechu a nejraději by vyběhl zpátky na břeh. Ani nejčerstvější ráno není tak studené, jako voda v jezeře – tak mu to alespoň připadalo.

Ale pak se přemohl a ponořil se.

Když už si myslel, že je dostatečně hluboko, začalo se mu nedostávat vzduchu. Všechn zadržený vzduch už skoro vyfoukl. A rozsedlinu pořád ještě prsty nenamatal, nemluvě ani o obou brašnách.

Už už se ho zmocňovala beznaděj a chtěl se vynořit nad hladinu a vzdát to. Pohnul se ještě trochu dál doprava, zdálo se mu, že ještě pár vteřin vydrží – vtom našel otvor rozsedliny, nahmatal brašny a uchopil řemen, kterým byly spojeny. Byly těžké!

Nemohl se s nimi vynořit tak rychle. Musel se velice namáhat. Vzduchu už se mu nedostávalo – připadal si jako tonoucí.

Ale dokázal to. Z posledních sil se dostal nad hladinu a ke břehu kamenitého okraje jezera. S posledním vypětím sil vyhodil obě brašny z vody na břeh.

Pak se mu zatmělo před očima. Za předloktí visel na břehu jako přehozený přes břevno. Neměl už ani sílu se vyškrábat ze studené vody; byl na pokraji bezvědomí.

Teprve po dlouhém, sípavém oddechování se mu postupně ulevilo. Temný závoj před očima zmizel.

Ohlédl se po brašnách a nikde je neviděl. Na chvíli si myslel, že zase spadly do jezera, protože se mu nepodařilo hodit je dost daleko přes okraj.

Ale pak zahlédl holínky jakéhosi muže a vedle nich ozdobné ženské holínky.

V nich vězely nohy.

Lee Ames se ani nemusel dívat nahoru, aby věděl, kdo tady jen čekal na to, až vyzvedne poklad.

Uvědomil si také, že Pata Sharona podcenil.

Pat Sharon se sice vzdal Oaklandová ranče, protože si byl docela jistý, že za něj dostane slušnou náhradu. Člověk s jeho kontakty se, stejně jako Bill Ironwood, musel dříve či později dozvědět o válečné kořisti toho zločinného generála a o tom, co se s ní stalo.

Lee Ames se unaveně vyškrábal z vody a pomalu vstal. Vrávoravě stál a lapal po vzduchu. Hrud' se mu těžce zvedala a klesala.

Podíval se na Pata Sharona a Julii Oaklandovou. Pat

Sharon řekl klidně:

„Docela, jak jsem si to myslel. – Lee Amesí, tenkrát jsi udělal chybu, když jsi mi řekl, že Ironwood se utopil při potápění. Mezitím jsem se doslechl od jednoho člověka z Mexika a od lidí, kteří jezdili pro Ironwooda a kteří tě našli u toho mrtvého, co všechno za tím bylo. Vsadil jsem všechno na to, že ten poklad z Mexika je pořád ještě v jezeře. Jenže neumím plavat. Ty to umíš líp. Jsi prvotřídní plavec a potápěč. Díky, Lee Amesí!“ – Pronesl to se suchou ironií.

„Určitě mi budeš věřit, že tenhle poklad banditů je dobrou útěchou za splnění úkolu vyklidit Oaklandův ranč. Víš, měl jsem na vybranou – bojovat za ranč, zmocnit se té listiny a uplatnit tady svou moc – nebo zmizet. Včas jsem se ale dověděl, že jisté řeči jsou pravda. A tak teď ...“

Ukázal na brašny u svých nohou.

„Takhle to je!“

„A on tě teď zabije, ty blázne!“ řekla drsně Julie Oaklandová.

Lee Ames se na ni podíval. Och, ta byla krásná! Ale zároveň to byla lvice. Nebylo v ní nic z ženské jemnosti a laskavosti. Jistě dokázala připravit muže o rozum a připoutat si ho k sobě. Ale ne každého muže.

„Je mi tě líto, Julie Oaklandová,“ zamumlal Lee Ames. „Jsi tak krásná. Kdo se na tebe podívá, řekl by, že jsi dokonalost sama. Ale něco ti chybí – dokonce spousta. Dokázala jsi bez výčitek svědomí zabít Soccorra Rushmora poté, co ti vyprávěl o té darovací listině. Jistě máš na svědomí spoustu dalších podobných věcí. A teď se chceš dívat, jak mě Pat Sharon zabije. Jenže já se s tebou vsadím, Julie Oaklandová, že to neudělá tak, jak si myslíš. Dá mi šanci, protože mu to svědomí nedá. Patří taky k těm, co mají svou hrdost. Dávej pozor, děvče, hned to uslyšíš!“

Poslední slova pronesl se zlým opovržením.

Pak upřel pohled na Pata Sharona.

„Nemám pravdu?“ zeptal se.

Pat Sharon stál bez pohnutí. Za zkříženými opasky měl dva revolvery a vypadal mohutně, neotřesitelně, sebejistě.

„Možná se ve mně pleteš, Lee Amesí,“ zamumlal.

„Možná jsem taky jenom vrah, jako Soccorro Rushmore!“

Lee Ames zavrtěl hlavou.

„Ne,“ namítl. „Už předtím, když jsem napolo v bezvědomí ležel na břehu, jsi mohl jediným kopancem docílit, abych se utopil. Ne, ty nedokážeš zabít člověka, který nemá šanci. Ty ne!“

Pat Sharon sotva znatelně přikývl.

„A ty bys mi zase nedal slovo, že na nás zapomeneš a nebudeš nám dělat problémy?“ zeptal se mírně a naklonil přitom hlavu na stranu. Byl to zkoumavý a zvědavý pohyb.

„Ne,“ prohlásil Lee Ames. „Pronásledoval bych vás třeba do horoucích pekel. Sharone – musíš mě buď zabít jako obyčejný zabiják nebo nade mnou zvítězit v souboji. Musíš se rozhodnout.“

Sharon přikývl.

Julie Oaklandová řekla ostře: „Pate, nebuď blázen! Nenech se svou hrdostí svést k věcem, které jsou prostě hloupé. Vzpomeň si, že dokázal v souboji vyřídit Ringa Philldarlika. A Ringo byl ve městě nejrychlejším pistolníkem z Ironwoodových lidí. Před Ringem Philldarlikem měl respekt dokonce i Soccorro.“

„Ále, copak Soccorro ...,“ řekl Pat Sharon nakvašeně. „Toho bych spořádal jako chuťovku. Ten byl užitečný jen tobě a byla na něj nádherná podívaná. Ale...“

Podíval se drsně na Julii Oaklandovou. „Co ty víš o mužích? Poznalas kromě mě nějakého pořádného chlapa, Julie? Co ty víš o hrdosti opravdových mužů – mužů jako je tenhle Lee Ames a já? Naše hrdost a pýcha dokáže být

sice někdy nebezpečná, ale bez ní bychom nedokázali žít.“

Obrátil se na Lee Amese, který před ním stál v mokrých podvlékačkách.

„Obleč se,“ zamumlal. „A můžeš si připnout opasek se zbraní. Julie nám pak dá znamení. Tak to bude.“

Jeho hlas nestrpěl odpor.

Lee si dával načas, protože se musel zahřát.

Ale pak byl přece jen hotov a postavil se asi osm kroků od Pata Sharona, podíval se na něj a přikývl.

Julie Oaklandová ještě jednou pronikavě zvolala: „Pate, říkám ti ještě jednou, že je to chyba. Zabije tě a pak mu budu vydána napospas. On mě...“

„Bud' zticha, Julie! Myslím, že ho dokážu ve férovém souboji porazit. Mě nikdo na světě nemůže porazit. Mě ne! – Lee, jsi připraven?“

„Jsem připraven, Pate!“

„Tak dej povel, Julie!“

„Och, jděte oba k čertu!“ řekla rozhořčeně. „Chováte se jako hloupí kluci. Ale dobrá, ať je po vašem. Budu počítat v duchu do desíti. Nebudete vědět, jestli počítám rychle, nebo pomalu. Vykřiknu nahlas poslední číslo. – A teď začínám!“

Poslední slova vykřikla přímo divoce.

Pak nastalo ticho.

Po chvíli zvolala: „Deset!“

Současně táhli, současně vystřelili a oba zasáhli. Padli na kolena a vystřelili znovu a zase zasáhli. Pak se Lee Ames svalil na levou a Pat Sharon na pravou stranu.

Teď měla zbraň v ruce Julie Oaklandová.

Vřískala jako pomínutá: „Vy blázni! Vy pitomí blázni i s tou vaší hloupou zatracenou pýchou. Už je vám k ničemu, Pate Sharone! Vlastně je to pro mě dobré, že jste se navzájem zřídili. – O zbytek už se snadno postarám sama!“

Zaváhala a zřejmě nevěděla, na kterého z mužů má vypálit nejdřív.

Oba leželi těžce ranění na zemi.

Oba se snažili zvednout pistoli a střelit po Julii Oaklandové.

Ustoupila trochu, aby nemusela pohybovat hlavou a měla je oba pod kontrolou.

Ale v rozčilení ustoupila příliš daleko. Ostruhy se jí zachytily do brašen – do těch brašen, které byly napěchovány drahocennými věcmi.

Byla sice mrštná. Zareagovala skokem, který měl zabránit tomu, aby upadla.

Jenže se už dostala na hladký a prudce se svažující kamenný břeh jezera a převalila se dozadu.

S výkřikem se zřítila do vody, ponořila se a zoufale kolem sebe plácala rukama.

Jako mnoho lidí v té době neuměla plavat. Šaty jí velice rychle nasákly vodou a chlad jí způsobil značný šok.

Najednou šla ke dnu.

Pat Sharon a Lee Ames se sice trochu nadzvedli, ale mohli jen přihlížet, nic víc.

Lee Ames se zadíval na Sharona.

„Utopila se,“ řekl sípavě. „Jak je ti, Sharone?“

„Zvítězil jsi,“ odpověděl jeho soupeř s námahou.

„Umírám. Docela jasně cítím, jak ...“

Dál se nedostal. Najednou se zhroutil.

Lee Amese našli o tři dny později. Hlídku vedl jeho pomocník Chip Dancer.

Zjistili, že Lee Ames nevykrvácel, protože si obě rány po kulkách dokázal celkem dobře podvázat. Když ho našli, zmítal se v horečce.

Dopravili ho na ranč Coronado, protože to bylo nejbližší místo, kde mohl najít laskavou péči.

Teprve po osmi týdnech mohl Lee Ames nastoupit zase do služby jako šerif.

Mezitím už dávno proběhl proces s Billem Ironwoodem.

Ale nemohli ho oběsit. Několik z jeho přátel ho chtělo dostat z vězení. Z města už se nedostal, protože ze všech stran na něj stříleli občané San José.

Všechno dopadlo jinak.

Poklad generála Cataliny byl předán mexickým úřadům.

A s darovací listinou Coronada byl průšvih.

Nebyla pravá.

Z velkých pozemků tedy nebylo nic.

Pozemek kolem ranče pak sotva vystačil pro Mika.

Stella z něj nepotřebovala nic. Brzy se stala paní Amesovou. Šerifem Lee Ames nebyl moc dlouho – necelé tři roky. Zvolili ho pak poslancem a v této funkci toho dokázal pro svůj obvod velmi mnoho.

KONEC

G.F. UNGER - NEBEZPEČNÁ PÝCHA

Vydává MOBA, spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. (05) 41 21 28 50
ve spolupráci s Bastei-Verlag

Odpovědná redaktorka: Eliška Nováková

Technický redaktor: Stanislav Kašparec

Překlad: Pavel Sychra

Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno

© MOBA, spol. s r. o.

© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH & Co. Bergisch Gladbach

Podávání novinových zásilek povoleno ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č. j. 1127/93 ze dne 7. 4. 1993